

ኢምጽ ሰማችና ከአቅፋ ውስጥ ተመንጭቃ ወደ ሰማይ አንጋጠጠችሁ የመብረቁ ብልጭታ ጥቁሩን ሰማይ ያርሰዋል። ከሀይለኛ ነፋስ ጋር የተቀላቀለ ከባድ ዝናብ እያገረመረመ በአለው ኃይል ሁሉ ምድሪቱን ይቆጠቅጣል።

ዛፋ ሥር እንደቆሙ ውሽንፍሩና ጠፈጠፋ መላ አካላቸውን አራሰው። ከንፈሩን ሰማ ተሰናብታው ስትሂድ ዳግመኛ የምታገኘው አልመሰላትም ነበር። የትልቁን ቤት የውጭ በር አሰክፍታ ስትገባ ዞር ብላ አየችው። አሻግሮ እየተመለከታት ከዛፋ ሥር እንደቆመ ነው።

መሀረቧን ከቦርሳዋ አውጥታ በጉንጫ ላይ ከዝናቡ ጋራ ተቀላቅሎ የሚወርደውን እንባዋን እየጠረገች ወደ መኝታ ክፍል ሮጠች።

ምዕራፍ ስምንት

ሆሎ ወር መግቢያ ላይ አብነት ከቻርሲ ጋር የያዘችው ቀጠሮ እንዳያልፍላት ስትዘገጃጅ እናቷ የመኝታ ክፍሏን በር ከፍተው ገቡ። አርያም መኮንን ከቁመታቸው አጠርገ ከሰውነታቸው ደልደል ያሉና እንደ ፀሐይ የሚያበሩ ዐይኖች ያሏቸው ናቸው።

“ወዴት ለመሄድ ተነሳሽ ልጄ? ዛሬ እኮ እንግዳ ጋብዘናል” አሏት የአለባበዷን ደምቀትና የሰውነቷን ውበት በመደነቅ እያስተዋሉ።

“ዛሬ በርቱ ጉዳይ አለኝ እማይ... የማልቀርበት” አለች አብነት ማበጠሪያዋን ከቦርሳዋ ውስጥ ለማውጣት እየተጣደፈች።

“ተይ ተይ ልጄ... ዛሬ እንኳን የትም መሄድ አትችይም። የአባትሽ ትእዛዝ ነው። ይልቅ ፈጥነሽ ወደ ጭስ ቤቱ ሂጂና መሰናደውን እርጁያቸው” ብለዋት መልስ ሳይጠብቁ ከክፍሏ ወጥተው ሄዱ።

አብነት ቦርሳዋን አልጋዋ ላይ ወርውራ እጇቿን አጣመረችና ከአልጋዋ ትይዩ ባለው ወንበር ላይ ተቀመጠች። የሕይወት እስረኛ! ነፍሷን ለአንድ ቀን እንኳ ልታዘናና የማትችል የሕይወት እስረኛ። እንደ ሃራ ጋዴም ነፃ ወፍ ሆና የምትኖረው መች ይሆን?

ቀትር መቃረቢያ ላይ እናቷ ወደ ዋናው ቤት ስለአስጠሯት እየተጣደፈች ሄደች። ፍቅርና ርህራሄን ባዘሉ ዐይኖቻቸው እየደባበሷት “አብነቲ፣ የእንግዳው መምጫ ሰዓት ተቃርቧል፣ ሰውነትሽን ተጣጥቦሽ ልብሶችሽን ቀይሪያቸው።” አሏትና ለጥያቄ የተከፈተው አፏ ከመገጠሙ በፊት የለበሱትን ነጠላ መሬት ለመሬት እየጎተቱ ጥለዋት ሄዱ።

ሰውነቷን ታጥባ ወደ መኝታ ክፍሏ በመሄድ ቡና ዐይነት ቀሚስና ሣሣ ያለ ነጭ ሹራብ ለበሰች። ፀጉሯን አበጥራ ስትጨርስም ለመጨረሻ ጊዜ ወደ ቁምሳጥኑ መስተዋት ሄዳ ራሷን ተመለከተች።

ብዙም ሳይቆይ ከግቢው ውጭ የመኪና ጥሩንባ ሰማች። እናቷ ወደ ክፍሏ መጥተው “አብነቲ ነይ ውጭና እንግዳውን ተቀበይው። ፍጠኝ እንጂ” እያሉ አጣደፏት። እየገፋፋ ወደ በረንዳው ሲወሰዷትም የምታደርገው ጠፍቷት ግራ ተጋብታ ነበር።

ሳምንት ስልጅ ሳምንት በተተካ ቁጥር አጠገብ ተቀምጦ ርጥብ ለሚያደርጉ ምላሳ እንደ አዋሪ ጨው ስለላት ትብቅኝ ክብር። ግብቂያ በሌለው የፈረንጅ ሀገር ታሪክ ተሰላችሁት። መሸሽ ግን አልሆነችም። የሀይወት ጠንካራ ከንደች ጠፍረው ይዘዋታል።

ወላጆቿ ቤት ባልነበሩበት አንድ ሰንበት በረንዳ ላይ ተቀምጦ መጽሐፍ ስታንብ የጠበቃው መኪና ግቢው ውስጥ ገብታ ስትቆም አየች። የመኪናዋን ቁልፍ እያሸከረከረ ወደ እርሷ ሲመጣም ድንጋጤና ፍርሃት ወረራት። “እንደምን ሰንበትሽልኝ ጽጌረዳ” አለና እጁን እየወዘወዘ ጨጠጣት። እጆቿ ደረቅና እንደ ብረት የቀዘቀዘ ናቸው።

“ለምንድነው ስሜ ባልሆነ ቅፅል የምትጠፈኝ?” ስትል ጠየቀችው። ሁል ጊዜም “ጽጌረዳ” ሲላት ያስጠላታል።

የበረንዳውን ማእከን እንደተደገፈ “ለኔ የምትታደኝ ምንጊዜም ትኩስ ቀይ የጽጌረዳ አበባ መስለሽ ነው” አላት በፈገገታ እያባለሁ

ወደቤት እንዲገባ ብትጠይቀውም በረንዳው ላይ መቆየት እንደሚፈለግ ስለገለጸላት ወንበርና አጭር ጠረጴዛ አስመጥታ የሚወደውን ውስኪ አስቀረበችለት።

ውስኪውን ደጋግሞ እስኪቸላልስ ድረስ በፀጥታ ከቅጥር ግቢው ውጭ ያሉትን ለዐይን የሚግርኩ ሺላ ቤተኛና የአካባቢውን ልምላሚ ሲያስተውል ቆየ። ጓላም “አካባቢያችሁ ለማያወውን ገንት ሊመስል የቀረው ምን እንደሆነ ታውቂያለሽ?!” ነጭ ከንፍቻቸውን እያራዘቡ የሚዘምሩ መለእክት ብቻ! ሃ ሃ ሃ ሃ ሃ ሃ...” አላት በራሱ ቀልድ ራሱን እያዘናና። አብነት ፈገፍ እንኳን አላለችም። ያልተዋጣት አርቲስት መሆኗን ስለተገነዘበች ያጠለቀችውን ጭንብል ጥላ ከመድረኩ ላይ ከወረደች ሰንብታለች።

“ፀጥታው ራሱ ህይወትን ያለምግብና ያለውሃ ለዘመናት የሚያቆይ ነው ሃ ሃ ሃ ሃ... መታደል ይህል እኮ ይሄ ነው። እኔ የምልሽ ጽጌረዳ... ለምን ከውስኪው ትንሽ አትጠጪም?” አላት ያጋመሰውን የውስኪ ጠርመሱ እንሰቱ እያሰተዋለ። ሁኔታው ገራግትና ፈገግ አለች።

“በውነቱ ውስኪ የሰውነትን ነርቮች ለማንቃቃትና ብርታት ለማግኘት በጣም እስፈላጊ ነው። በዙዎቹ ሊቃውንት፣ የኪነጥበብ ሰዎች፣ በርካታ የሀገር መሪዎችና የፖለቲካ ሰዎች ከፍተኛ የውስኪ ሰብ እንደነበረባቸው ታሪክ ያስታውሰናል። ታዲያ ከውስኪም ውስኪ

ይመረጣል... ከቆነጃጅት መካከል ቆንጆዋ እንደምትመረጥ ከጥሩ ውስኪዎች ውስጥም በዙዎች ጅብስን ይመረጣል! እና አብነት ውስኪ ሊዘውተርና ሊወደድ የሚገባው መጠጥ ነው... በጥቂት አንዲት መስኪያ አትገኛም?” አላት ጠርመሱን ወደፊት እያቀረበ።

ግምባራን ቅጭም አድርጋ “ሰለ ምክርህና ሰለ ግብጥህ አመሰግንሃለሁ። ይሁንና እኔ አልኮል አልወደም” አለችው እንደተቆጣች። በውስጧ ግን ውስኪ ለመጋባዝ ይህን ሁሉ መቀበጣጠሩ እያሰገረማት ትስቃለች። ትከሻውን ሰበቀና በጁ ከያዘው ውስኪ በመስኪያ ውስጥ ጨምሮ በአንድ ትንፋሽ ጭልጥ አደረገው።

“አቢ በህይወትህ ምን ያሰደሰትሃል ብለሽ አትጠይቂኝም?!” አላት የሲጋራ ፓከና ከብረት ለማውጣት ኪሶቿን እየፈተሸ። ካወጣው የዊንስተን ፓክ አንድ ፍሬ ከሌላ በኋላም “ባትጠይቂኝም እነግርሻለሁ” አላት። ዝም በማለቷ የተቀየመ አይመስልም። “ሁለት ነገሮች ብቻ በህይወት ለመኖሪያ ምክንያት ሆነውኛል ውስኪና የሴት ልጅ ውበት! ከውስኪ ጅብስ ከሴት ልጅ ውበት ዐይኖቿ ይግርኩኛል። በዙዎች የሴት ልጅ ውበት የተሰተካክለ የሰውነት አቋምና ቅርጽ የቆዳዋ ቀለም፣ ፀጉረ፣ ጥርሷ፣ አፍንጫዋ ነው ይሉሻል - አፍንጫቸው ይውለቅና! አላዋቂዎች በያቸው። የሴት ልጅ ውበት ያለበትን ልንገርሽ ዐይኗ ላይ ነው!” አላት። ተፈጥሮ ከዓለም የሰወረችውን አንድ ታላቅ ሚስጥር ተጨንቆና ተጠቦ የደረሰበት ይመስል ገጽታው በድል አድራጊነት ፈካ።

“ዐይን ለማየት ብቻ የተፈጠረ የሚመስላቸው ሰዎች፣ ሣር ከሚግጥ በግ የማይለዩ እንሰላች መሆናቸውን አስተውለሽ ታውቂያለሽ?!” ትልቁን የውበት ሚስጥር... እንቆቅልሹን መፍታት ተሰናቸዋል... ሃ ሃ ሃ ሃ...”

አብነት “እምሳኔ ሆይ የዚህ መያዣ መጨበጫ የሌለው ዲስኩር ግብቂያ መቻ ይሆን?” እያለች በትግስት የሚሄድበትን ጊዜ ትጠብቃለች።

“...እኩልጅድ ዩኒቨርሲቲ ሳሌው ልክ እንዳንቺ የውበት ቁንጮ የሆነች ውብ ዐይን የነበራት የሕግ መምህርት ነበረኝ። ከፍል ገብታ ስታስተምር እከታተል የነበረው የምትሰጠውን ትምህርት ሳይሆን፣ የዐይኖቿን እንቅስቃሴና ትንግርት ውበቱን ነበረ። ዐይኖቿ ተገልጠው በተሸፈኑ ቁጥር ነፍስን ከሥጋ የሚበጭቅ ቀልብን ከነፍስ ውስጥ የሚሰርቅ ምትሃት ነበረቸው። የሰዓሊ ብሩሽ በውበጣቸው ከሚፈለው

የሆነውት ጅረት ትንሽ እንኳን ወልድ በሽራ ላይ ለነድፋቸው አይቻለውም። የባለቤቱ ባለር ዐይናድ የሚረደውን ዐላል ረገግ ለመገባት አይሞክረውም። የልቤ ጉልበት ለውብ ዐይናድ ጣኦት ተንባርክኮ ይለገድላት ክበረ። እነሆ ዛሬ ደግሞ ታሪኩ ራሱን ደገመ። የጥራትን ቀልብ አብክንክፍ ሲያግለግል የኖረ የዐይን ውበት በዐይናችሁ ውስጥ ተመስጎ..."

ትዕግስቷ ሁሉ ከውስጧ ተግባር በማለቱ ጥላቻዋን መቆጣጠር አልቻለችም። በእጅ የያዘችውን መጽሐፍ ወርውራ "የምትናገረውን እያሰተዋልክ!" ስትል አፈጠጠችበት።

ያንኑ የሚሰቅ ራሳ የሚያስመስለውን ፈገገታውን እያሳያት "ግሩም ነው።" አለ በአድናቆት።
"እኮ ምኑ ነው ግሩም?" የተቋጠረ ግምባር ሳይፈታ የፈጠጡ ዐይናድ ሳይረገቡ ጠየቀችው።

"ድንቅ እንጂ! ከቆንጆ ልጅ ጠባይ ምን ያስደስተሃል አትይኝም! ባትጠይቂኝም እነግርሻለሁ። ከቆንጆ ልጅ ጠባይ የሚያስደስተኝ ቁጣጥጥ አልሏና ግልፍተኝነቷ ብቻ ነው። ለምን በይኝ! የጽጌራዳ አበባ በሽህ ጥፍሩ ውበቱን መከላከል ተፈጥሯዊ ሕግ ነው። እስኪ አስተውይ! አንዲት አንኳር የወርቅ ፍሬ ለማግኘት የሰው ልጅ ስንቱን ተራራ ይዟል? ስንቱን ገደል ይዛል? ስንቱን ሰርጣሰርጥ ይበጣጥሳል? ተፈጥሮ ውበቷን ድንቅየዎቿን በቀላሉ ከብብቷ አታስነጥቅም። የሴት ልጅ ውበትም እንደ ቆሰ አንበሳ እንደ እመጫት ነብር ባል አሻረሯ ሳይ ጠባይ መጠበቅ ካልቻለ ውበቷ የጅል ውበት ይሆናል። የጅል ውበት ደግሞ የጅል ሲግይ ብቻ ነው። ሃ ሃ ሃ ሃ ሃ... ሃ ሃ ሃ... አጠፋሁ እንዴ ወይዘረት?" አላት እየተቀለጠጠ።

ዐይናቸን ላለግየት ፈቷን መለስ አድርጋ አሻግራ ትመለከት ጀመር። ዐይናድ ከሴቱ ትይዩ ባለው ትልቅ የባሕር ዛፍ ላይ አረፉ። ቅርንጫፍ ላይ የሰፈሩት አዋርች ትናንሽ ጎጆ ይመስላሉ። ወርቅ በተንጠለጠሉ ጎጆዎቻቸው ዙሪያ ይበራሉ፤ ያርፋሉ። ዛፍ ቀጥ ብሎ ቆግሏ።

አብነት ቻርሊ በዛት ሥር በገዝ ያሉ ዐይናቸን መሬት ላይ እንደተከለ፤ ካፊያው ልብዐቱን እንጻራላቸው፤ የዝናብ ጠብታዎች ዐጥሩ ላይ እንደተንጠለጠሉ፤ እንደተጠራጠረና ከፍት እንዳለው በህሊናዎ ታያት። እናም ታወያየው ጀመር።
"ምነው ግንባርህን ቋጥረህ ትመለከተኛለህ ቻርሊ?"

"አንቺ ምን እየሠራሽ እንደሆነ ልታሰረጅኝ ትችላለሽ?"
"እመኝ ቻርሊ በግንዎ አልለውጥም!"
"እኮ እንዴት አድርጌ ልመንሽ አብነት። እየሽ፤ ቢያንስ አንድ ነገር አይጠፋኝም ሴት ነሽ!"

"ውው... ቻርሊ! ለምን ተጠራጣሪ ትሆናለህ?"
"የማይጠራጠር ልብ አንድ ቀን በገዛ ጅልነቱ እንደሚመጥ አታውቁም"

"እባክህ ቻርሊ ቀናተኛ አትሁን! ቅናት እኮ መሠረቱ የፀናን የፍቅር ካብ ሳይቀር የሚደረምሽ፤ ጥርጣራ የሚወልደው ግሬደር ነው"

"ሰው በሚወደው ነገር ያልቀና በምን ሊቀና ናሯል? ፍቅር ስለት መሆኑን አታውቁም? ደግሞ አንድ እውነት ላረጋግጥልሽ! በቅናት የማይገለጽ ፍቅር እውነተኛ ፍቅር አይደለም!"
"ቻርሊ!"

"በወደፊቱ ህይወታችን ውስጥ ምድር ያፈራቻቸው ምርጥ ነገሮች ሁሉ ንብረቶቻች ይሆናሉ... በሌሎችም እንኳ ሞጋ ሊተመንገላቸው የማይችሉ ውብ ዐይናችሁ የብቻዬ ይሆናሉ! ሃ ሃ ሃ ሃ ሃ..." የጠበቃው ጆር የሚደግጥ ሳቅ ከሰመመደ ቀስቀሳት።

"ምን አልክ?" አለችው ራዲን እየነቀነቀች። ያለውን ያለንዳት ህፍረት ደገመላት።

ይህ ሰው ፍቅርን በገንዘብ ሊገነብ፤ ህይወቷን በንዋይ ሊመነገራት የታጠቀ መሆኑ ገባትና ገንዘብ ብዙ ነገር ሊያደርግልህ ይችል ይሆናል፤ ፍቅርን ግን ሊገዛልህ አይችልምና አትድከም" አለችው ፍርጥም ብላ።

በትክክል ያዳመጣት መሆኑን እየተጠራጠረ በመገረም ሲመለከታት ቆየና "አባባልሽ... ቃላዊ ውበት እንጂ እውነተኛ የለውም። ልብ ወለዳዊ ፈዝ ነው። በዚህ ምድር ላይ የገንዘብ እጅ የማይደርስበት ርቀት፤ የገንዘብ ህይዳ የማያንገረከከው ጉልበት፤ የገንዘብ ጥበብ የማይሰርዘው እውነት የለም። ሌላው ቀርቶ ሞትን እንኳ የሚያሸንፍ የዘመናችን ታላቅ ኃይል ገንዘብ ብቻ ነው። አስተውይ ጽጌራዬ... ደግችን እንኳን በደም ሰራችን ውስጥ የሚፈለው በገንዘብ ኃይል ነው። ይህን ሁሉ ማድረግ የሚችል የዓለማችን ገናና ኃይል እንደምን ፍቅርን መግዛት ያቅተዋል... ሃ ሃ ሃ... ሃ ሃ ሃ..." ባላዋቂነቷ እየተሰለቀ ተመጸደቀባት።

አልተረታችሁትም። “አትሰሱት ወላጅ፣ ገንዘብ ስጋን ሊያጠግብ... የሰጋን ፈቃድ ሊሞላ የሚያስችል ጋደል ሊኖረው ይችላል። ፍቅር ግን ከግብር ነው። ቀላቂ በሆነ አርቲስቲክ ጋደል ደግሞ የግብር ጉልበት አይሰበርም። ለብልጭልጭ ወበት የግብር ዐይን አይሚረከም። አርግጠኛ ነኝ ይህ የምትመካበት ገንዘብ የሄደበት ዘር ቀር ገላ እንጂ የልቧን እምነት የልቧን እውነት አይገልጽም!” አለችው።

ትክክራዊ ሰበቀና የቀዳውን ውስኪ ደጋግሞ ተነገረ። ቀጠለናም “ልጅነት ነው ወይስ ጅልነት?” ብሎ ጀርባውን ሰጣት።

“አሊ... ስድቡ እንኳን ይቆይህ... የመጣኸው እኮ እኔን ለመሳደብ አይደለም” አለችው።

“ይሁን፣ የገንዘብን ምንነት አንድ ቀን ከገዛ ህይወትሽ ውድቀት ትማሪዋለሽ” አላት በሀዘኔታ ራሱን እየነቀነቀ። የብርጭቆውን ውስኪ ተገንጭቶ አጣጣመናም “እክሰጦርድ ዩኒቨርሲቲ ሳለሁ...” የጀመረውን እስኪጨርስ ግን እድል አልሰጠችውም። ያስቀመጠችውን መጽሐፍ አንስታ ጥላው ወደመኝታ ክፍሏ ገባችና በሩን ቆልፋ ተቀመጠች።

ጥቂት ቆይታም የመኪና ሞተር ሲያጓራና በሩ ተከፍቶለት ሲወጣ ሰማች። “ሣትፈልገው ከህይወቷ ጋር የተጣበቀ ይህ የሰው መኝገር እንዴት እንደሚነቀል አጥብቃ ማሰብ ጀመረች።

ከፍል ሁለት

ምዕራፍ ዘጠኝ

የቲያትር ቤቱ ሥራ አስኪያጅ እርጅና ያገላቆላትንና ቀለሟ በመላላጠም በቲያትር ቤቱ ሠራተኞች “ጭርቶ” የሚል ስም የተሰጣትን እርጅ አፕል መኪናቸውን ቅጥር ግቢው ውስጥ አቁመው ወደ ቢረቸው አመሩ።

አጠር ያሉና ድብልብል ራሳቸው ላይ የጠገር ዘር የማይታይባቸው ናቸው ታፈሰ ጓንጉል። የመኪናቸውን ቁልፍ እያሸከረከሩ ወደ ቢረቸው ከገቡ በኋላ ዘወትር እንደሚያደርጉት ሁሉ መሰከት ከፍተው ሲጋራቸውን እየሳቡ የግቢውን እንቅስቃሴ ይቃኙ ጀመሩ።

ወጣት ተወዛዥዎቹ ከብ ሰርተው እየተሳሳቁና እየተገሻሸሙ ይጫወታሉ “እንኚህን ልጆች መራት ጠበቃቸው አይደለም?” አሉ ሥራ አስኪያጁ በመገረም። በርሳቸው ዘመን የነበሩት ወጣት አርቲስቶች ጭምቶች ታማኞች የሙያ ፍቅር የሚያገቡባቸውና ሰርተው ደክምን የማይሉ ክሩ። እንኚህኞቹ ግን ከሥራ ይልቅ ቧልትና ፈዝ የሚቀናቸው የማይጨበጡ አሳቶች በመሆናቸው “አይ ጊዜ ጊዜ የማይወልደው ጉድ የለም” ይህን ለማየት በቃህ” እያሉ ዘወትር ይደመጣሉ።

ከወጣቶቹ ራቅ ብሎ ደግሞ ስድስት ሠራተኞች እፍ ለእፍ ገዥው ያወጋሉ። ከመካከላቸው ታደለች “ወፊን” በማየታቸው የግጠሽ ጉባኤ በጠዋት መሰየሙን አልተጠራጠሩም። የያንጻንጻ ሠራተኛ ህይወት እንደ ሣር የሚነጭበት የያንጻንጻ ጓዳ የሚመረመርበት የምኒት ጉባኤ ነው።

“የኔንሰ ስም ከሰ ሰንቴ እንስተውት ይሆን?” ሲሉ ታፈ ራሳቸውን ጠየቁ።

ወዲያው ረዥሙ “ከካሮ” እና አጭሩ “ጸከላ” እጅ ለእጅ ተያይዘው ከቢሮ ቢሮ ሲሯሯጡ ፈገግ አሉ። ዛሬ እንዴት ሊፋቀሩ እንደቻሉ ገረግቸው። ሁለቱ ሠራተኞች ቲያትር ቤቱ ውስጥ የሚታወቁት በትኩስ ዜና ምንጭታቸው ነው። ዓለም አቀፋዊና አህጉራዊ ወረቀቶችን እንደየከብደትና ቅለታቸው ሲተነተኑ በመላው

የተተኩ ግድብ ግድብ ግድብ ተደርጎ በሌሎች ለእንደሚታዩት አያሌጥሩም መንግስት በቅርቡ ሊያወጣቸው ያለባቸውን መመሪያዎችና አዋጆች ሲያሰረዱም ከአርቃቂዎቹ መካከል ያለበት ይመሳሳሉ። ከግል ሚኒስቴር ተጽፎ ታሪ በር ያልደረሱትን መመሪያዎችና ደብዳቤዎችን በቀላሉ ጠልፈው ነው በቅድሚያ የሚነኩት።

“የሪን ጠረታ በተመለከተ ሰሞኑን ምን ወሬ ሰምተው ይሆን?” ሲሉ አሰቡ ታሪኩ መቸም የጠረታ ሃገር ሞታቸው ነው። በሁለት ምክንያቶች።

ታሪ ሰምንቱን ልጆቻቸውን የወለዱት ከአምስት ሴቶች በመሆኑ አምስቱም ጎጆዎች የርሳቸውን እጅ አይተው ነው የሚያድሩት። ልጆቹ እያደጉ በሄዱ ቁጥር ደግሞ የልብሰት የሚጣው የትምህርት ቤት ወጭው የክሰ ገንዘብ ጥያቄው አብሮ እያደገ በመምጣቱ ኑሮ ከብደታቸዋል። ታዲያ ሙሉ ደሞዝ እያገኙ ያልሞላላቸውን ኑሮ በጠረታ ገቢ እንዴት ሊዘልቁት ይችላሉ? ሲያስቡት ዝግንን ይላቸውና ደጋግመው ያማትባሉ።

ሁለተኛው ምክንያታቸው ካቀኑት ቲያትር ቤት ያለመለየት ፍላጎት ነው። የማታ ትምህርት በመከታተል በአስተዳደር የመጀመሪያ ዲግሪያቸውን አግኝተው ለሁን ከያዙት ከፍተኛ ሥልጣን ከመብቃታቸው በፊት ለው ለመሆን ያልፈነቀሉት ደንጋይ አልነበረም። ተዋጭ ደምጻጭ መብቅና ተወዛዋኝ የመብራት ባለሙያ የህዝብ ግንኙነት ... አረ ስንቱን? ከከበኝነት በቀር ያልሞከሩት ሥራ ይኖር?

“ከሰንቱ ተጋጭኛ ለሰንቱ አጎብደጃለሁ በወጣትነት እድሜዬ ያቀናሁትን ቤት በጠረታ ስም ሊነጥቁኝ?” ይላሉ እንባ እየተናነቃቸው። ይህን ሳይፈልጉት የሚረጥ እድሜ በምን ጠፍረው ያቆሙታል?!

ዐይናቸው የእኔ ክርክርን እንቅስቃሴ ሲከታተል ጣሊም ያለው የአልቶ ሃክሎን ደምጽ ከጀሯቸው ጥልቅ አለ። በቁ “መፍዙዝ” በጠዋቱ ሥራ ጀምሯል ማለት ነው። ታሪን አንጻንዶ በጣም የሚደንቃቸው የሌሎች መንግስት መሥሪያ ቤት ሠራተኞችም እንደ እርሳቸው ሰዎች ለቁጥር የሚታከት ኹንገርገር ጠባይ ይኖራቸው ይሆን የሚለው ጥያቄ ነው።

በርሳቸው ግምት ፈፅሞ ሊኖር አይችሉም። ስለዚህም በጥበብ ማስተዳደር እንደሚኖርባቸው ያምናሉ። የሚቀጣውን ቀጥተው

ከአንዱ ስቀውጥ ሌላኛውን አበሻቅጠው “ጥበባዊ አመራር” በሚሉት አስተዳደራቸው አርቀው ነው ሠራተኛውን ቀጥ አድርገው የያዙት። በዚህ የተነሳ እየተኩራራ “እኔ ይህን ቤት የለቀቅኩ ቀን እያንጻንድኸን ጅብ ይበላሻል!” በማለት ሠራተኞቻቸው ላይ መዘባን ከጀመሩ ከራርመዋል።

በርግጥ አንጻንዶም እውነት አላቸው። እስኪ ለሁን እንደነ በቁ “መፍዙዝ” ያሉትን ሠራተኞች በምን መመሪያ ማስተዳደር ይቻላል? በቁ ድሮ ድሮ ታታሪና ሙያውን አፍቃሪ ሠራተኛ እንደዘነር ያውቃሉ። ያለ እናት ያሳደገው ልጅ ለእድገት በሀብረት የዕውቀትና የሥራ ዘመቻ ገጠር ሂደት ውሃ ከበላው ወዲህ ግን የአዕምሮው ትክክለኛነት አጠራጣሪ ሆኗል። ግቢ ውስጥ ካለው ደንጋይ ላይ ተቀምጦ ለረዥም ጊዜ መሪት ላይ ያፈጣል።

ሲለው ደግሞ ገና ወፍ ሳይንጫጫ ሥራው ገብቶ የሃክሎንን አፍ እንደ ጡጦ ጎርሶ ሲሠራ የሚገላገለው ምሽት ብቻ ነው። አንጻንዶም ብቻውን እዚያው ያድራል። የሚያጅባቸውን ዘፈኖች አጥንቶ መድረክ ላይ ከወጣ ወዲያ መጋረጃ ሊከፈት ጥቂት ደቂቃዎች ብቻ ሲቀሩ “ወይኔ ልጄ! ... እንዴት ትታዘበኝ ይሆን? አንተ አፈር ሆነህ እኔ እዚህ እጨፍራለሁ...” እያለ ተንሰቅሶቅ የሚያለቅሰበትና መሣሪያውን ወርውሮ አብሰ የሚልበትም ጊዜ አለ። በዚህ ሳጢያ መድረኩ ላይ የወጡ የሥራ ባልደረቦቹ ሳይቀር ለባቸው በሁዝን ይሰበርና በሙሉ ስሜት ጨዋታዎቹን ማካሄድ ያቅታቸዋል። በቁም ከወር በላይ ወደ ቲያትር ቤቱ ብቅ ሳይል ይሰነባታል።

ታሪ የበቁ “መፍዙዝን” ዜማ እየሰሙ ዐይናቸውን ወደ ሌላ አቅጣጫ ሲወረውሩ ሠራተኛው “ኩላኩ” ሀብታም ገበሬ እያለ የሚጠራቸውን ሁለት ሠራተኞች ተመለከቱ። ሰዎቹ በአለባበሳቸውጥ በአረግመዳቸውና በአነጋገራቸው ሳይቀር ከሌሎች ሠራተኞች ለየት ያሉ ናቸው።

እሳት የላሉ ደላሎች በመሆናቸውም መኪናጥ የቤት እቃጥ ሰዓትጥ የማያሻሽሉት ሃገር የለም። እናም ወር መድረስ ላቃታቸው ሠራተኞች በድብቅ አራጣ ያበድራሉ። በበአላት ቀን ፍሪዳ ጥለው ቅርጫ በማውጣት ከደሞዝ ይሰበሰባሉ። ጫማጥ የሌሌከትሪክ ምጣድ ... በዱቤ በማቅረብ ሠራተኛውን “ጠቅመው” እነርሱም ይጠቀማሉ። የአብዛኛውን ሠራተኛ አኮኖሚያዊ ህይወት እየተቆጣጠሩት በመሆንም ራሳቸውን ቢሮ እንደሌላቸው ባለሰጠኞች አድርገው ነው የሚቆጥሩት። ከብድሩ ጠበቃ ታሪም ብዙ ጊዜ ተገንጭተዋል።

ሥራ አስኪያጁ ዘወር ሲሉ ግድግዳ ተደግፎ በጆራ የሚያወሰውን ዳንኤል “ጅምርን” አይና “አይኛ አይኛ” ያለ ደብቁኝ! ያበዛል” በማለት ተሳታፊነትን

ዳንኤል እጅግ በቲያትር ጥበብ ሁለተኛ ዲግሪውን ይዞ ከውጭ እንደተመለሰ? “ጥበባዊ” አመራራቸውን የተፈታተነው መሆኑ ትዝ አላቸው። በሙያው ከኔ በላይ ለአሳር ባይነኑና ሞገደኛነቱም ባዙ አዳርሷቸዋል። ራሳቸው በቲያትር ቤቱ ያስቀጠሯትንና በወዳጅነት ይዘው የወጣትነት እድሜዋን የተጋሯትን ሃራ ጋዴምንም ከጃቸው ፈልቅቆ በመውሰድ የሠራተኛው መሳቂያ አድርጓቸዋል።

በዚህ ምክንያት ዳንኤልን የሚጥሉበት መላ ሌት ተቀን ሲያውጡት ሳለ ባለሰቡት መንገድ የወጥመዳቸውን ጫፍ ረገጠላቸው ። ከዚያ ወዲህ በተራው የሠራተኛው መሳቂያ የህዝብ መጠቃቀሻ ሆነ። ዛሬ ዳንኤል ብቻውን ቢሮ ቆልፎ ሲጋራውን በላይ በላይ ሲያወሰነው የሚውለው። ታፊ ግን እንዲህ ሆኖ እያዩም አልተለገገም። የቆሰለ አንበሳ ጊዜና አቅም አግኝቶ ከተነሳ ሊያደርስ የሚችለውን ጥፋት በመገመት ጅምራቸውን ለመጨረስ አሁንም እያደሉ ነው። “ጠላትህን ቀድመህ ቅስመን ሰበረው፤ የሀይወት ተሰፋውንም አጨለምበት፤ የአምነቱን መሠረት ናደው... ነፍሱ በቁም ይወድቃል። ያኔ የሥጋ ሞቱን እሰው በእጁ ይፈጸመዋል” የሚል ፍልስፍና አላቸው።

የዳንኤልንም ነፍስ ገዝግዘውታል። በዋሃ ልትቀንጠሳቸው ባለመቻሏ ግን አሁንም ትንንቁን ቀጥለዋል። ዐይናቸው ቀዝቃዛ የበቀል ጉም እንደለበሰ ሲመለከቱት ቆይተው “አንድ ቀን ያበቃልሃል” ሲሉ ሃቱበት።

ወደ ሌላው አቅጣጫ ገልመጥ ሲሉ ደግሞ ባልተከፈተው የገንዘብ ቤት ቢሮ ላይ ብድር ለመውሰድ የሚተራመሱ በዛ ያሉ ሰዎችን ተመለከቱ። ቻርሊ ግንባር ቀደም በመሆን በሩን ተደግፎ ቆሟል። “ከይሲ” አሉ ስራ አስኪያጁ በቁጣ።

ሌላው የታፊ አመራር ቀንደኛ ተቃዋሚ ዝኝው ተዋናይ ቻርሊ ነው። ሥራ አስኪያጁ ስለ እርሱ ሲናገሩ “በችሎታማ ግን ደርሶበት? ታዲያ በየት የተጻረረው አጋንንት? ጋግርት!” በማለት እያሞኑ በዘይ ያባዙታል።

ታፊ እንደ እንቅርት ተከምሮ ግንቁርታቸውን ያነቀውን ስጋ ወጥቶ ሲያባዙ ቆይቶ በባሽቀት ፈገገ አሉ። “እከከ ልብስና ይህን ኩልኩልት” የሚሉ የሱም እከከ እንዳለበሰኝ አትቀርም!” በማለት በቻርሊ ላይ ጥርሳቸውን ነክሰባት።

ቻርሊ “የተዋናይ መብት ይከበር!” እያለ ተዋናዩን በማሳደም አመራራቸውን ሲፈታተነው ቢሯቸው ጠርተው በዘለፉ ወረዳብት። አለቅነታቸውንና እድሜያቸውን በማመዛዘን በዝምታ የሚያልፋቸው መሰሏቸው ነበር። ቻርሊ ግን በንዴት እየተንጨረጨረ “ጥበቡ ለከበር የሚችለውኮ የተዋናዩ ሰብእና ሲከበር ነው። የሚያበራየውን በራ ስለምን አፋን ሸበባችሁት? የአንተ የራሱ ኩልኩልት የሰባው በእኛ ላብ መሆኑን አታውቅም!” ሲል ሙኸባቸው። ቢሯቸው ቆሞ የነበረው ረጅሙ ከርከር ላቁ ሳይመልጠው አፋን ሸፍኖ ርጠ ወጣ። ሩብ ሰዓት ባልሞላ ጊዜ ውስጥ ዜናው ሠራተኛው ጆሮ ደረሰ። ከዚያች ቀን ጀምሮ ታፊ በተከበረው ስማቸው ላይ “ኩልኩልት” የሚል ቅጥያ አንጠልጥለው ቀሩ “አንተም ቀንህን ጠብቅ!” ብለው ዛቱና ያለቀ ሲጋራቸውን ወረወሩ።

ታፊ የቲያትር ቤቱን ሠራተኞች ሙያዊና ግለሰባዊ ባህርይ በነፍስ ወከፍ ደረጃ ያውቃሉ። በርሳቸው ግምት የአስተዳደር ሠራተኞች፣ ፀሐፊዎች፣ የሂሳብ ክፍል ሠራተኞች፣ የህዝብ ግንኙነትና የጥበቃ ሠራተኞች፣ ተላላኪዎች፣ አናጋሪዎችና የሌሌክትሪክ ቴክኒሻያዎች ደሞዳቸው በጊዜ ከተከፈላቸው፣ ጭማሪያቸው ወቅቷን ጠብቃ ከተጣልቷላቸው እምብዛም ችግር የማይፈጥሩ ገራም በጎች ናቸው። ከአመራራቸው ውልፍት የሚል ቀበጥ ከተገኘም በጽሁፍ ማስጠንቀቂያና በአሰር ብር ቅጣት ልክ ይገባሉ።

በሙዚቃና በውዝዋዜ ክፍል ያሉት ሠራተኞች ጠባይ ከነዚህ ለየት ያለ ነው። ድምፃውያኑ የባህልና ዘመናዊ መሣሪያ ተጫዋቾች እንዲሁም ተወዳዳሪዎች ራሳቸውን ደስተኛ ለማድረግ የሚጣጣሩ ይመስላሉ። በአለባበሳቸው የፀዱና በአንጋገራቸው የዘመኑ፣ ፈገግታ ከገጸቸው ላይ የማይርቅ ናቸው። ጉሰቆልናቸው በየጓዳቸው እንጂ በአካላቸው ላይ አይታደም። ጭንቀታቸው ከውስጥ እንጂ ገጸቸው ላይ አይነበብም። አብዛኞቹ በሙያው ፍቅር የኖወዙ የመድረክ ረሀብተኞች በመሆናቸው ላባቸውን አንጠፍጥፈው፣ ወገባቸው እስኪቀንጠስ ወፍረው፣ ጉርሯቸው እስኪተረተር ሙኸው የጥበብ ረሃባቸውን ይጠግባሉ፤ የሙዚቃ ጥማታቸውን ይወጣሉ። የዘወትር ጥረታቸው ሰዎችን እስደስተው ራሳቸው መደሰት ነው። ህልማቸውም በያዙት ሙያ ኮከብ ሆነው መገኘት ነው።

እኒህ ሠራተኞች በታሪክ አመራር ላይ ጠንክ ያለ ችግር አይፈጥሩም። ይልቁንም እርሶ በእርሳቸው በሚያደርጉት ሽኩቻ በሥራው ላይ የሚፈጥሩት ችግር ይብሳል። ባለው-ያዎቹ ከውጪ ሲያዩባቸው ፍቅር ያላቸውና እንደ ድር አብረው አንበሳ መጥለፍ የሚያስችል ህብረት ያላቸው ቢመስሉም ውስጣቸው ግን በአንድ ሺ አይነት ቅራኔ ተወጥሯል። ታሪ በዚህ በጣም ይደሰታሉ። “ሠራተኛ ቂጥ ለቂጥ ከገጠመ...” ይላሉ ዘወትር። ምንጊዜም የሚደንቃቸው ግን የሠራተኞቹ ጠብ ውሎ አለማድረግ ነው። ጠዋት ላይ “ሊጋይሉ ይፈላለጋሉ” የተባሉ ባለሙያዎች ከቀትር በኋላ ትከሻ ለትከሻ ተቃቅረው ሲሰቁ ያያሉ። ስለዚህም ታሪ “በውሻ ሆድ ቅቤ፣ በአዝማሪ ሆድ ቂም ውሎ አያድርም” እያሉ ይተርታሉ።

የሙዚቃው ክፍል አርቲስቶች በገንዘብ ላይ በመጣ ነገር ቀልድ አያውቁም።

ለዚህም ነው ይላሉ ታሪ ሙዚቀኞቹ እንደ ረዳት ሸፈር “እንሂድ” ማለት የሚያዘውትሩት። የህዝብ ግንኙነቱን በየክፍል ሀገሩ የጉዞ ፕሮግራም እንዲዘጋጅ የሚወተውቱት አስተዳደሩን የውሎ አበሏ ጠቀም እንድትል የሚከተሉት ታሪ ከነኚህ ውስጥ የሚገረብጥ አርቲስት ካጋጠማቸው ከክፍል ሃገር ጉዞ እንዲሰረዝ በማድረግ ለወደፊት ስጥ ለጥ ባሉ እንዲገዛ ያደርጋሉ።

የቲያትር ክፍል አርቲስቶች ግን ለታሪ የወገብ ላይ ቅግሎች ናቸው። አብዛኞቹ ለአለባባላቸው እምብዛም የማይጨነቁ፣ ጠብ ከመናገር ይልቅ ማድመጥን የሚወዱ፣ ገጽታቸው ፈገግታ የሸሸውና የህዝብነት ድብብ ያጠላበት ነው።

አብዛኛውን ጊዜ የሚጋጩት ከራሳቸው ጋር ቢሆንም ይህ ውስጣዊ የመንፈስ ሙግት ሲከር የአርቲስቱ ተጋሪነት ገደብ አይኖረውም።

ጠቃሚ ለራሳቸው ያላቸው ግምትና ክብር ከፍተኛ መሆኑ ታሪን ይደንቃቸዋል። ሥራ አስኪያጁ ስለተውኔት ባለሙያዎች ሲኖሩ “... ዓለም ያለተውኔት ጨው እንደሌለው ወጥ ናት ብለው ስለሚገምቱ ከሩዎችና ትምክህተኞች ሆነዋል። ጥበቡ ያለነርሱ ሊኖር ባይችልም ህዝቡ ግን ያለ ተውኔትም ሆነ ያለ እነርሱ መኖር እንደሚችል አይገንዘቡም” በማለት ይተቋቋሉ።

በታሪ ግንብ ተዋጊነት የሥራ ግድታቸውን ለመውጣት የመጨረሻዎቹ ለመብታቸው ለመሙላት ግን የመጀመሪያዎቹ ናቸው። ከሥራ በመቅረት በልምምድ ወቅት አካላዊም ሆነ መንፈሳዊ ቅድመ ግግጅት አድርጎ ባለመገኘት ከአዘጋጆች ጋር በመጋጨት የመድረክ ሥነ-ሥርዓት በመስበር የሚደርሱባቸው የለም። በተቃራኒው ለአድገት የሚረዱ እነሱ የሙያ ስልጠና የሚጠይቁ እነሱ በውይይት ከጠባቂ ውስጥ አጀንዳ እየጣሱ ስለ መስሪያ ቤቱ የአስተዳደር ዝርዝርነት የሚወተውቱ እነሱ የመንግስት ሀብት ያለ አግባብ ባክነት አድልዎ ተሰፋፋ እያሉ የሚረዱ እነሱ በመሆናቸው የታሪ ዐይን ዘወትር እንደቀላባቸው ነው።

ተዋጊነት ውስጣዊ አንድነት የላቸውም አንጂ እንደ እንደበተ ርቱዕነታቸው ጥበባዊ አመራራቸውን በቀላሉ ሲገዱት እንደሚችሉ ታሪ በሚገባ ያውቃሉ። ዳር ግን ከቅርብ ዓመታት ወዲህ በተዋጊነት መካከል የሚታየው ልዩነት እየሰፋ በመምጣቱ ታሪ ፈንጥዞዋል።

ሙያውን በየኒቨርሲቲ ደረጃ ባጠኑ አርቲስቶችና ሙያውን በቀረጥ ችሎታና በረዥም ጊዜ የመድረክ ልምድ በተካኑት አርቲስቶች መካከል በተፈጠረው ከረር ያለ ሽኩቻ ህቢያት የተዋጊነት የጋራ ጩኸት ታፍኗል። በዚህም ታሪ ደስተኛ ናቸው።

በግንኙነት ዙሪያ የተሰለፉት የተማሩት አርቲስቶች “ተውኔት ህይወትን በመድረክ የሚተረጉም የጥበብ ሳይንስ ነው። በመሆኑም በማህበረሰቡ ታሪክ ባህል ጭንቆ፣ ስነ ልቦናዊ አመለካከት፣ ፖለቲካና ኢኮኖሚያዊ ህይወት ላይ ተመስርቶ የገሃዱን ዓለም ህይወት ጥበባዊ ኩል በመኳል አሳምሮና አሰውብ ማህበረሰቡ ራሱን በመድረክ እያስተዋለ እንዲያደንቅ፣ እንዲታዘብ፣ እንዲያዝንና እንዲጠላ የሚያስችለው መስተዋት ነው” የሚል እምነት አላቸው።

በእርሱ እምነት ይህ ጥንታዊ ጥበብ ታሪክ ያለው እንደመሆኑ መጠን፣ እንደትና መቼ እንደተጀመረ መታወቅ አለበት። ጥበቡ ባለፋቸው ረዥም ዘመናት በየሃገሩ ምን መልክ ነበረው? አድገቱስ ከየት ተነስቶ የት ደረሰ? በየዘመኑ የጥበቡ ቁንጮ የነበሩ ጠቢባን እነማን ናቸው? ግላዊ ባህሪያቸውና አኗኗራቸው ምን ይመስል ነበር? ይህ ሁሉ መጠናት አለበት።

“የተውኔት ጥበብ ታዳጊ ነው። እለት ተለት እያደገና እየተወሰነ በሚሄደው የሰው ልጅ ማህበራዊ ነጭ ውስጥ የሰዎች ባህል የአኗኗር ዘይቤና ስነ-ልቦናዊ አመለካከት ይበልጥ ይለወጣል። ከአዲሱ ዘመን ኢኮኖሚያዊና ፖለቲካዊ ችግር ጋር የአዲሱ

ሰው ግህበራዊ ችግርም ይወለዳል። በአዲስ ግህበራዊ ቅሪቶች የተወጠረውን አዲስ ሰው አዲስ ስነ-ልቦናዊ አመለካከት ከሰው ልጅ መሠረታዊ ባህርያት ጋር እያገናኘቡ ለመቅረጽ ደግሞ ዘመናዊውን የመድረክ ዝግጅትና የአተዋውን ጥበብ መማር ግድ ነው። ሥነ-ተውኔት በተማረገ በተመራመረና በሰላ ህሊና ካልተመራ እንደተከተረ ውሃ ካለበት ፈቀቅ የማይልገ እየቆየም የሚበሰብሰ ጥበብ ነው። በማለት የሠላ ሂሳቸውን በልምድ ተዋጊነት ላይ ይሠነዘራሉ።

በቻርሊ ሥር የተሰባሰቡት የልምድ አርቲስቶችም የነጻነት ስትር ለመመከት አይሰጉም። “ተዋናይ ለተውኔት ይፈጠራልገ የእናቱን ጡት እንደጎረሰ የሰዎችን ገጽ ያጠናልገ ፊደሉን እንደጨበጠ የሰዎችን ባህሪ ይመረምራል። የተዋናይ ዩኒቨርሲቲው መድረኩገ ዲግሪውም የህዝብ ድጋፍና ተቀባይነት ነው። ጭንቅላት እንጂ ወረቀት መድረክ ላይ ቆሞ አይተውንም!” በማለት የነጻነት ጉምክህት ይመክቱታል።

ታሪካዊ ሁለቱንም ጎራዎች አብይና መለስተኛ ውጋቶች በማለት በደረጃ መድበዋቸዋል። ባለወረቀቶቹ አርቲስቶች የቲያትር ቤቱ አመራር በሙያው በሰለጠኑ ምሁራን መያዝ አለበት የሚል ከረር ያለ አቋም በመያዛቸውና በጣህል ሚኒስቴር ውስጥና ከዚያም በላይ ስልጣን ባላቸው የሙያ ጓደኞቻቸውም የሚታገዙ በመሆናቸው “በነፍስ የመጡ!” ተብለው በቀይ ቀለም ተሰምርባቸዋል።

ባለ ልምዶቹ ደግሞ ለመብታቸው አብዝተው በመጫሃቸውገ በማያገባቸው የአስተዳደር ጉዳይ ውስጥ የእርጎ ዝንብ እየሆኑ በማሳጣታቸው በመለስተኛ ውጋትነት በአረንጓዴ ቀለም ተይዘዋል።

ከሁለት ዓመት በፊት በጻገኤል አዘጋጅነት የተሠራው ተውኔት በህዝብ ዘንድ ተቀባይነት አጥቶ ከተነሣ ወዲህ በታሪክ ነፍስ የመጡት ውጋቶች ጡጫ ረገብ ብሏል። ቻርሊም ቢሆን ተስፋ የቆረጠና ሀሞቱ የፈሰሰ ስለሚመስልገ ጩኸቱ እንደ ቀድሞው ጎልቶ አይሰማም። በመሆኑም ታሪካዊ ላለፉት ሁለት ዓመታት ፋታ አግኝተዋል። ጨርሰው ግን አላንቀላቀሱም። እርስ በርስ ተጠቅሞቸው ያሸለቡት ሁለት እንበሶች እስኪጨረሱ ድረስ በጥበባዊ አመራራቸው ከተኖቡት እያቆ እንዲፋጠጡ እያደረጉ ነው።

ታሪካዊ ከጣህል ሚኒስቴር ለቲያትር ግምገማ ኮሚቴ አባልነት ከቲያትር ቤቱ ባለሙያዎች ሁለት አርቲስቶችን መርጠው እንዲልኩ ሲጠየቁገ ቻርሊንና ጻገኤልን አቆራኝተው መላካቸው ያለ ምክንያት አልነበረም። በአንድ ጠረጴዛ ዙሪያ ተገናኝተው እንዲፋሉ።

እንዲበጫጨቁና እንዲተኛገዙ በማለም ክር። ኢላማቸው ወላጎን አልሳተምገ ያግጠሩት ቀስት ዝንፍ አላለም። ሁለቱ ባላታራዎች በሃገር እየተቋሰሉና በሽመጥ እየተላላጡ የኮሚቴውን የሥራ ሂደት ማሰናከላቸውን ስምተዋል።

ሁለቱ አንድ ካልሆኑ የተዋናይ ሀብረት የሚባል ነገር አይኖርም። የተዋናይ ሀብረት ከሌለ ደግሞ ታሪክ “ያልላቸው ቤቱ መች ይቻልና” እየተባሉ በአመራር ችሎታና በሰለታቸው ተደንቀው ይኖራሉ። የጡረታ ጊዜያቸውም እንደሚረዘም እምነታቸው የጻና ነው።

ድጋሚ ለኩሰው ያጨሰትን ሲጋራ ወረወሩና ተሸከርካሪ ወንበራቸው ላይ ቁብ አሉ። ጠረጴዛቸውም ላይ ፈርማቸውን የሚጠብቅ ማስታወቂያ ተመለከቱ። ማስታወቂያው “የመክንት ተስፋ” የተሰኘ አዲስ ተውኔት ለቲያትር ቤታችን ስለተላከገ ቲያትሩን ለማዘጋጀት መወዳደር የምትፈልጉ ተመዝገቡ” የሚል ነው። ታሪካዊ ጻገኤልን ለአንድና ለመጨረሻ ጊዜ የሚመቱበት በትር ታያቸውና ባቻቸውን ከምክም “ብለው መሳቅ ጀመሩ። ይህ አዲስ አቅድ እንደሚሰምርላቸውም አልተጠራጠሩም።

በግታቸው የቆዳ ወንበራቸውን መደገፊያዎች እየጠበጠቡ “እኔ በምመራው ቤት ውስጥ ቻርሊና ጻገኤል የተሰኙ ለይጣኖችን ዐይኖቼ ማየት አይሹም!” በማለት አገተመተሙ። ፈጥነውም በማስታወቂያው ላይ ፈረሙ።

ምዕራፍ አሥር

ራስ ሆኖ የተዘጋጀው የጎረቤት ምሽት ከተጀመረ ሰዓት ሰዓት ሲሞላው ነው። ቀዝቀዝ ብሎ የተጀመረው ጨዋታ በየደቂቃው እየጋለ ሂዶ ተግባራዊ ለመሆኑ ምሳሌውን ሂደት ተከትሎ ባለፉ ድርግም ሲል፣ ሙዚቃው እንደ ነገድጓድ ሲያሰገመግም፣ አቀንቃጥ እንደ ብራቅ ሲሙህ፣ ደናሹ እንደ እንዘርት ሲሾር፣ የሰከረው እየወደቀ ሲነሳ፣ ሞቅ ያለው ከአቀንቃጥ እኩል እየሙሽ እጅና እግሩን ሲያወናጭፍ፣ ቤቱን ካፈነው የሲጋራ ጭሰና እንደሌላት ከሚፋጀው የሞቀ አየር ጋር አዳራሹን የሃጥለን ነፍስ በጋለ ብረት ምግድ ላይ የሚታመሰበት ገነዘም አስመስሎታል።

ጥግ ላይ ስታዎቹ በቡጢ መናረት ጀምረዋል። ሊገግላቸው የሞከረ አልነበረም። በሌላኛው ግእዝን ጉብሎ የጉብላን ከንፈር ይመጣል። ዞር ብሎ እንኳን የሚያስተውላቸው የለም። አልፎ ብሎ ከመጭጭ ቤቱ ትይዩ እንዲ ተገብርክኮ ያስመልሳል። የመጣው ሁሉ በፍጥነት እየተራመደው ያልፋል።

ጎንደራ እጅግ ያጋባቸው የቤራ ጠርሙሶች ጠረጴዛውን ሞልተውታል። ሣራ ጋዴም አጠገቡ ተቀምጧለች። እርሱን የምታጸምጥ ባትመስልም ቀል። ጥን ያለው ከጎንደራ ጋር ነው። ላለፉት ሁለት ዓመታት ስትሰማቸው የነበሩትን የብሶት እንጉርጉርዎች ዛሬም እንዲያገኘንባት አልፈለገችም።

"ጥጌ ስህተት ወይም የጌ ድክመት ብቻ አልነበረም፣ ሣራ... እኔን ለመጣል ፣ የጌን ቅስም ለመሰበር ሲሉ ከያለበት ተጠራርተው ተረባረቡብን። አልጣሉኝም ብዬ አልሞሽሽም ሣራ... ጥለው ረግጠውኛል... ጥን..." በሁለት እጆቹ ፊትን ሸፈነና ፀጥ አለ።

"አቤቱ ረግራይ! የዚህ ግር ግብቂያ መቼ ይሆን?" ስትል አበላሰሰች ሣራ ጋዴም።

እጆቹን ከፊቱ ላይ አንስቶ በፀጥታ ተመለከታት። የፊቱን አቀማመጥ ትወደዋለች። አጠር ባለው ጥቁር ፊቱ ላይ ጠልቀው የሚያዩት ነፃ ነፃ ያሉ ዐይኖቹ ይግርኳታል። ረዘም ፈርጠም ያለ ወንዳወንድ አቋሙንና ረዘሞም እጆቹን ትከራባቸዋለች። ሁለመናው ያሰደለታታል። ል። ጥን ምንገቤም እንደሸሸው ነው። ሣራ ጋዴም ወንድን ልጅ ግቅበጥ ግዝናናት እንጂ ግፍቀር እርግ ነውና።

ከታሪ ከለኩልት መንጋጋ ፈልቆ ሲያወጣት አብራራ ብዙ የምትቆይ አልመሰላትም ዝር። በሴሰንኑ ብዙ ይታግ ለመረጃ እርሷም ወንድ አይበረከትልኝም የሚል እምነት ስለነበራት እንደሌላች ጊዜ ለታላላቆች ነበር የተጠጋችውን እየቀረበችው በመጣች ቁጥር ግን በሸንኑቱና ደግሞ ያሳዘናት ጀመር። ቁጥር ስፍር ከሌላው የወንድ ጓደኛም ለየት ባለ ዐይን ለትመለከተው ያስቻላት ይሄው ነበር።

"ግን ለምን? ምን አደረጁቸው? እኔ ለሰው ክፉ ነኝ ሣራ?" ዐይኖቹ ደፍረዋል። ግምባሩ ላይ ያለት ስርቅ መፍጠጥ ጀምረዋል። ሣራ አልመለስችለትም። ይህን ጥያቄ ሺ ጊዜ ጠይቋት ሺ ጊዜ እንዳልሆነ ገልጻለች። አሁን ደግሞ ል። ያለው ጎንቤ ላይ ነው። ርጠሽ ከጎንደራ ጋር ተቀላቀይ የሚል ስሜት ከውስጧ እየታገላት ትቋጠባለች።

ቀጭን ሰውነቷ ላይ ጥብቅ ያለው ደግቆ አረንጓዴ ቀሚሷ የብዙዎቹን ደናሾች ዐይን እየቀለበ ፊቷ ላይ ይከሰክሰዋል። ወርቃማ ቀለም የተቀባው አጭሩ ፀጉሯ ደባባቸዋል። ትናንሽና ብልጣብልጥ ዐይኖቿ ያበባሏቸዋል። ፊት ለፊቷ የተቀመጠው የጎንደራ ግርግ ምገብና የተጻጠረ ግምባሩ ደግሞ ሁሉንም ያስካቸዋል።

"በቲያትር ጥበብ ጳጳሪዬን አግኝቼ ካባ ሳጠልቅ በጣም አዝኜ ነበር። ለምን ይህን ሙያ መርጠው እንዳጠናሁ ምክንያቱ እንኳን አልገኝም ነበረ። እንደ ጓደኞቹ የአስተዳደር፣ የሀገጥ የፍልስፍና፣ የሣይንስ ትምህርት ለጥንቺ እነርሱ የደረሰበት መድረስ ስቸል ለምን በእሳት መጫወት እንዳሰኘኝ አላውቅም። ምናልባት የልጅነቱ ዓመታት..." ፀጥ አለ። ይህን እንኳን ለሣራ ሲነግራት አልፈለገም።

ገና የለምበተኛ ክፍል ተግራ ሣለ ነው ድርሰት መሰረቅ የጀመረው ከቆዩ ጋዜጠችና መጻሕፍት ላይ የሚቀላቸውን ግጥሞች በእግርና የትምህርት ክፍል ጊዜ መምህሩ ባለበት ስተግሪዎች ያገለገላቸዋል። አፋቸውን ከፍተው ያጸምጡታል። መምህሩ ተግሪዎቹ ፊት አቁመው ትከሻውን ያዝ ያደርጉና "ታዘቡኝ ይሄ ልጅ እንድ ቀን ታላቅ ባለቤት ታላቅ ደራሲ ይሆናል" ይሏቸዋል። ተግሪዎቹ ያከብሩታል። እንደ ትምህርት ቤት ጓደኞቹው ሳይሆን እንደ ለስተግሪያቸው ደቀጥሩታል። ገና ትንሽ ልጅ ባለ እንኳን ስሙ ትልቅ ነበረ። መንፈሱ ግን ሁሉጊዜም እንደተሸበረ፣ እንደተቅጠጠ ነው። ምናልባት አንድ ቀን ሌብኑቱ ቢታወቅ፣ እንደ ሸንቆ የተመጠው ስሙ እንደሙቀሜ ሲንከባለል፣ የሚያከብሩት ሲንቁት፣ የሚወዱት ሲጠሉት ይታዩውና በኩራት ያበጠች ልቡ በጥርጣሬና

በዚያ ጊዜ እየተወጋች ትኩረት ስሙ ጀርባ ትንሹ እሳት ይታየውና ግንኙ ጠፍቶት በጭንቀት ይባዛል።

በዚያ ዓመታት ከጓደኞቹ በታች ያደርገው የነበረው የተቀዳደደ ቁምጣ ሰራው፣ በላይ ላይ የተሰበሰበ ስሜት ማየት ወርጦ ያገቃው ተረኪ ነበረ። በዚህ ግን አያርቦትም። “ባለቅኔ” እያሉ የሚደርቡለት የሰም ካባ ቀዳሳው ስሜት እንዳይታየው ዐይኑን ይጋርድለታል። “ደራሲ” እያሉ የሚያጠልቁለት የሰም ቀሚስ የተረኪን ንቃት ይሸፍንለታል። ስሙ አርዛቱን የሸፈነበት፣ የበታችነት ስሜቱን የጋረደበት ጋሻው ነበረ።

እያደገ ሲሄድ ከጋዜጠኛና ከመጻፍት የሚቃርማቸውን የሰነ ጽሁፍ ሥራዎች ማቅረቡን አርግፎ አድርጎ ትቶ የራሱን የግጥም ስንኞች ለመቋጠር፣ የራሱን ድርሰቶች ለመጻፍ ቀን ከሌት መጣር ጀመረ። አልተዋጣለትም። ከውስጡ የሚጮህ የዝንጎት ረሃብ ግን ነፍሱን አረፍት እንደነሳት ቀረ።

እናም የሁለተኛ ደረጃ ትምህርቱን በስፍተኛ ውጤት አጠናቆ የውጭ ትምህርት እድል እንዳገኘ የመረጠው የቲያትር ጥበባት ትምህርት ነበር። ከህዝብ ዐይን ላለመራቅ፣ የሰምና የዝንጎት ረሃቡን ለመጥገብ። ዳንኤል ከትዝታው ዓለም መለስ ብሎ ከበራው ተነሳ።

“የቲያትር ጥበባት ጥሪ ሣዘኝ። ልቧን ከፍታ ሰጠችኝ፤ ገመናዋን ገልግ አሳዩችኝ። ወደድኳት ወደደችኝም። ትምህርቱን ጨርሼ የምረቃውን ካባ ለብሼ ሰቆም የጥበቡን ሙሉ ሚስጥር አጣርቼ ያወቅኩ መሰሉኝ ነበር። በራሳ የመተማመን መንፈስና ኩራቴም እንዲህ አልነበረም ሃ ሃ ሃ ሃ... ውው” የምጸት ሳቄ ከሚጮሽው መዘቃ እኩል አስተጋባኝ ሣራ ደንግግ አስተዋለችው።

“ሃገሪ መቶቼ የመጀመሪያውን ትያትር ለዘጋጅ መድረክ ላይ ስውጣ ነበር የደንግግኩት። ስደስት ዓመት ሙሉ ምንጩን ለማወቅ የደከምኩላት፣ ቀን ከሌሊት አፍንጫዬን መጽሀፍ ውስጥ ቀብራ የፈለኳት ጥበብ ያላገጠችብኝ መሆኑ ዝግኝ። እንደ ውቅያኖስ ከጠለቀው ማስጥሯ በእፍኝ እንኳን እንዳልጨለራችልኝ፣ በጓዳኝ ከታመቀ ገመናዋ በእርቦ እንኳን እንዳልሰፈረችልኝ ተረዳሁ።

ሣራ “ይህን ሁሉ አጣርቼ አውቃለሁ” ብላ አፋን ልታሲዘው ፈለገችና ሰላጠናት በትግስት አለፈችው።

“ያዘጋጀውን ቲያትር ወደቀ፤ ገና የመኪያው ቀን ይህን ቲያትር... ያላስደሰተው ተመልካች ከፊሉ ጥሩ ሲወጣ ይሉኝ ታዲያ ደግሞ በቅምጡ አንቀላቀ። ቲያትር መታየት ከጀመረ ወር እንገን ሳይዋላው አዳራሹ እና ሆነ”

“ይህ ሁሉ ሲሆንክ እዚያው ነበርኩ” ልትል አሰበች ሣራ። ዳንኤል ግን ጊዜ አልሰጣትም። “ቲያትር ለምን ወደቀ ብለሽ አትጠይቁኝም? ወይንስ አንቺም የኔ ድክመት በመሆኑ አምነሻል?” ሲል አፈጠጠባት። አሁንም መልስ አስከትሰጠው አልጠቃትም። “የችግሩ ሁሉ ምክንያት እኔን አድርገው... ሂስ በሚሉት ቅስም መግደያ የሆነ ጅራፋቸው ገረፋኝ። ለቲያትር ውጤታማ አለመሆን ግን ተጠያቂው እኔ ብቻ አልነበርኩም። ደራሲውና ተዋንያኑም ጭምር እንጂ። ፋጋ የርሱ ዱልዱም ብእር በሚረው ደካማ ድርሰት ምክንያት፤ ያ ሁሉ የሂስ ናጻ ሲቀጠቅጠኝ እርሱ ዳር ቆሞ ይለቅ ነበር። ጭራሽ ዐይኖቼን በጨው ታጥቦ ‘እዘጋጁ ተጫወተበት እንጂ ድርሰቱ እንኳን ሙግ ነበር’ እያለ ከጠላቶቼ ገን ተሰልፎ ያወጣኝ ጀመር። አሁን ባየሁት ቁጥር ገርፎውን አንቀህ ሲሆ አድርገው ነው የሚለኝ” ዐይኖቼን አፍጥጦ የሁለት እጁን ጣቶች ጭፍርር አድርጎ እርስ በእርስ አጠላለፈና ጨመቃቸው ሣራ በሀፍረት ተሸግቃ አካባቢውን ቃኝችና “ምን ማድረግህ ነው ዳንኤል?” አላች ግምባሯን ቅጭም አድርጋ።

ዳንኤል ራሱን ወዝውዞ በረኸመ ተነፈሰ። “እኔም አልተሳሳትኩም ብዬ አልዋሽም። ገና የተውኔቀ ጽሁፍ እጅ እንደገባ ወኔዬን ተፈታተኑት። አንዱ ተከሰቶ ‘ቲያትር ማዘጋጀት ሴት እንደማይወት ቀላል መሰለው አንዴ?’ እያለ ሲያቆስለኝ፣ ሌላው ደግሞ ‘መጽሀፍ አንብቦ ቆብ የደፋ ሁሉክ ቲያትር ማዘጋጀት አይችልም’ እያለ የቲያትር ጥበባት ጥናቱን ሲያጣጥልብኝ፣ እንቺን አልደብቅሽም ሣራ ፈራሁ... ራሴን ተጠራጠርኩት። ፈርተሽና ተጠራጥረሽ የምትሠራው የመድረክ ሥራ ደግሞ ፋይዳ የለውም።” ድንገት ጠረጴዛውን በሱጢ ሲለው የተከላከሉት የቢራ ጠርሙሶች እርስ በእርሳቸው ተጋጩ ሣራ ከፊሉቹን በእጅ በመደገፍ ከመሰበር አግኝቻቸው።

“ንትለው ነታትለው የማይሆን እልህ ውስጥ አስዝኑኝ። ታዋቂዎቼንና ልምድ ያላቸውን አርቲስቶች ሁሉ ትቼ ብዜም ልምድ ያልነበራቸውን አርቲስቶች መልምዬ ሥራ ጀመርኩ። ከረጠበው ወደ ጨቀየው የከቀጥኩትም ያኔ ነበር። እና... እንደዚያ ሆኖ... ደራሲው እጅ ላይ የተሳቀለው ተውኔት እኔ እጅ ሲደርስ ታሞ ተዋንያኑ ደግሞ

ማድረክ ላይ ገደለት። ሃ ሃ ሃ ሃ ሃ... የተውኔት ታምራውም
እያንዳንዱ ተበረው... ሃ ሃ ሃ ሃ... ውው!"

ግራ በሽቀቷን ለፍና ጠረጴዛው ላይ ከተቀመጠው የሲጋራ
ገብ አንድ ፍሬ አውጥታ ማዕዘን ጀመረች። ቢራው ሆዱን ለሰነፋት
ቆታዋለች። ያልፈጠረባትን ይሉኝታ ለግንኙላ በትል እስከ መቼ
እንደምታስታምም አሰበች። ከተቀመጠችበት ወንበር ሰለት ሜትር
በማይበልጥ ርቀት የግንቡ ዛር የገባ፤ ህዘቡ እየተገዘፈዘፈ ሲያገራ፤
ግሉም ያለፈች ያህል ሽብርና ትርምሶ የአጻራሹን መሠረት
ሲያንቀጠቅጠው እሷ የግንኙላን ሙሾ ታምግላለች።

"ለየሽ ግራ-1 መሣሣትም ትክክል እንደመሥራት ሁሉ
በየእለት ላይወታችን ውስጥ ለፈጠር የሚችል በመሆኑ የቲያትሩ
መውደቅ አልነበረም ቅስጫን ሰብር መንፈሴን ያሸግቀው። ከዚያ
በኋላ የሆነው ድርጊት ነው እድሜ ልክ የማይሸር ቀስል... የካንበር
ያህል የከፋ የውስጥ ደዌ ለንቅርብኝ ያለፈው። ተረባረቡብኝ እንጂ...
እንደ ጎመን ከተፋኝ!"

በርግጥም በቲያትሩ ምክንያት ግንኙላን ያላወገዘ አልነበረም።
ለጥበብ ተቆርቋሪ የሆኑና በግል የሚጠሉት ሁሉ የሠላ ሂስ
አወረዱበት። በግጦሹ ገባኤ ላይም ግንኙላ የረከም ጊዜ ዜና ሆነ።
የሚያከብሩት ናቁት የሚቀርቡት ሁሉ ሸሹት ግንኙላ መግቢያ
ቀዳሳ ጠፋው።

በመወረሻም ታፈ ከልኩልት ወደ ቢረቸው አስጠፋት።
በግራ ጋደም ምክንያት ለበቀሉት እንደፈለጉ በመጠርጠሩ ተዘጋጅቶ
ነበር ቢረቸው የገባው።

ታፈ ለአፍታ ቀና በለው አይትና ግምባራቸውን እንደቋጠሩ
በሚጽፋበት ወረቀት ላይ አቀረቀሩ። ግንኙላ ለረከም ጊዜ ቆሞ
በትቃካሽ ጠባቂቸው። ሙሾ ከገደቶው እንዲቀመጥ በላጃቸው ያልከት
አሳዩትና ተቀመጠ። ከጠረጴዛው መግቢያ ውስጥ ሁለት ጊዜ ጠች
አውጥተው እየወረወሩለት። "በቀይ ቀለም የተሰመረባቸውን ብቻ
አንብባቸው!" አሉት በጥላቻ የጎሪጥ እያስተዋሉት።

ዐይኖቹ በመጀመሪያው ጊዜ ርሰ ላይ አረፉ። "ጥበብ ወይስ
ድንቅርና?" ይላል። ዐይኖቹን በቀይ ቀለም የተሰመረባቸው መስመሮች
ላይ ቁልቁል ወረወራቸው። "... በህይወቱ ከተሞኘው ግብፁ ቀኖች
አንዱ ይህ ነበር። የሰባ ደር ከእምባት እንቁላሎች ጋር ገዛቼ ማለፊያ
እራት ሲያበላኝ የሚያስችል ገንዘብ ከጭ ትኬት ከቆረጥኩ በኋላ ወደ

ቲያትር ቤቱ የሻህብት እለት። የደራሲውን ደንቅርና የአዘጋጅን
ጅላጅልነት የተዋገደን መደደነት አይቼ ወጣ። በተቃጠለው
ገንዘብና ጊዜ ለንደተቃጠልኩ... ሁለተኛ የትያትር ቤቱን ደጅ
ላለመርገጥ ከራሴ ጋር እየተግግልኩ..."

ሁለተኛውን ጊዜ ግ በፍጥነት አንስቶ ተመለከተው። "እንደ
ግመል ሽንት ወደ ኋላ!" ይላል ርሰ። በቀይ ቀለም በተሰመረባቸው
መስመሮች ላይም "... እድሜ ምክንያት ሆኖ ለመለከተው እድል
ባያጋጥመኝም የኢትዮጵያን የሥነ-ተውኔት ዐይን ገልጦ ለተመልካች
ቀረብ የተባለው 'ፋቡላ' የተሰኘው ተውኔት በድርሰቱ በዝግጅቱና
በአተዋውን ጥበብ ከዚህኛው የተሻለ እንደሚሆን በደመ ነፍስ
አገምታለሁ። እድሜ በቲያትር ጥበብ ቆብ ለሚነው አዘጋጅ እንጂ
ግግመኛ እድሉ ቢሰጠው ከዚህ የከፋ የጥበብ ግም ያሸተናል..." ይላል።

የግንኙላ የጀርባ አጥንት በአፍታ ጎብጦ የማጅራቱ ጅግቶች
ተሸግቀዱ ጊዜ ግ የያዘው እጁ ይንቀጠቀጣል፤ ዐይኖቹ ቀይ ቀለም
በተሰመረባቸው ፊደላት ላይ እንደተተከሉ ብዥ በለዋል። ቀሪዎቹን
ሀረጎች ሊያሰብትም አልቻሉም።

"በጅ አርቲስት ግንኙላይ ቲያትር ቤቱ ለደረሰበት የገንዘብ
ኪላራና እስካሁን ጠባቂት ለኖረ ዝና ስሙ መርከስ ተጠያቂው ማነው
ትላለህ?" ሲሉ ጠየቁት። አንገቱን እንዳቀረቀረ ዝም አላቸው።

"መልሰላኝ እንጂ! ስለ ሙያው ከኔ ወዲያ ላሳር እያልክ
ጥሩምባህን ስትነፋብን የከረምከው አንተ አልነበርክም እንዴ?" ግንኙላ
ቀና ብሎ አያቸውና መልስ አቀረቀረ።

"ወዳጄ! የቲያትር ጥበብ አንተ እንደገመትከው ወይዛዜርትን
እንደግሸከርመም የሚቀል ነገር አይደለም። በሙያው መብሰልን
ሌት ተቀን አፈር ግጦ መሥራትን ይጠይቃል..." ግንኙላ ተነሳተ
ቆመ። ታፈም ብድግ አለ። ለአጭር ጊዜ ተፋጠው እንደቆሙ ግንኙላ
ከፍሉን ለቆ ለወጣ መለስ ሲል "ከዚህ በኋላ በዚህ ቲያትር ቤት ውስጥ
ለዘጠኝነት አንኳን እንደግትፈለግ ታውቃለህ?" አሉት ግታቸውን
ጀርባው ላይ እንደቀበሩ።

አንገቱን ቀልበሰ አድርጎ ለአፍታ አስተዋላቸው። በድል
አድራጊነት ስሜት ፊታቸው ፈክቷል። የተናደዱ ቢመስሉም
ውስጣቸው ግን ሙሴ እየረገጠ መሆኑን አላጣውም። እንዳቀረቀረ
ቢሮውን ጥሎላቸው ወጣ።

በሰማንክ በወደቀው ጊደት ላይ የሚወያይ በርሳቸው የተጠራ የቴያትር ቤቱ የተወኔት ባለሙያዎች ጉባኤ ተካሄደ ለ ከሰብሳቢው ጀምሮ አብዛኛዎቹ የሰብሰባው ተሳታፊዎች የሚችሉትን ያህል ጥንካሬን በሂሳና በዘለፋ ቀጠቀጡት። ጥንካሬ ለመከላከል አገዳችም መከራ አላደረገም። በሰብሰባው ማጠቃለያ ላይ ቻርሊ የሰነዘረበት ዘለፋ ግን ከሁሉም የከፋ ነበር። " ... የሚገኘውን ጥበብ አድምተሃታል። የምትገላትን ጥበብ ገድለሃታል ... ያሰከርናትን ጥበብ ለጥርደሀታል። ስለዚህም ማንኪያና ጭልፋ ሲያሻሽጡ ከርመው ከርታሰ የሚት ጅምር ምሁራን ከእንግዲህ በመካከላችን ቦታ እይናራቸውም" በማለት አቅራቢት። አዳራሹ በላቅ ተሞላ። ከዚያ ሰብሰባ ወዲህም ጥንካሬ "ጅምር" የሚል የቅፅል ስም ተሰጥቶት ይኖራል።

በዚህ ጊዜ ሁሉ ያጸናናቸው ሃራ ጋዴም ብቻ ነበረች።

"ጅምር አለኝ?! ... እንደ ቀን ጭላንቅላቱ ውስጥ የተጠመደውን ፈንጂ ባላፈነዳለት ሰውየው ጥንካሬ አይደለሁም" ጠረጴዛውን በሰጠ እየደበደበ ዛታሁ ሁሉን የቤራ ጠርመሶች ወደቀው ተከሰከሱ። ደምጸቸው ግን በሚሮሽው መብቃና በደናሾቹ ጻና እንደተሞጠ ቀረ።

አሁን ሃራ ጋዴም አጠገቡ የለችም። ገና ድሮ ከደናሾቹ ጋር ተቀላቅላለች። ከተቀመጠበት ሲነሳ ብኅ አለበት። እግሮቹም ተሰባስቀዋል። እየተወላገደና ደናሾቹን እየገፈታተረ ከአዳራሹ ወጥቶ ሂደ። ከዳደኛው የተሞላትን ፊያት 124 እንደምንም ፈልጎ ካገኛት በኋላም እየተዘለፈለፈ ገቡቱ ሞተሯን ቀስቀሰ። የት እንዳለገ ለምን እንደመጣጣ ከግን ጋር እንደመጣ እንኳን ትዝ አይለውም።

ግለጻ ላይ የቤቱ በር በሃይል ሲደበደብ ሰምቶ እየተነጩኝ ከአንቅልፋ ነቃ አልጋው እንደተነጠፈ ነው። የለበሰውን ጃኬትና ሱሪገ የተጫመውን ጫማ ሳይቀር ሳያውልቅ እንደተኛ ሲገነዘብ ራሱን እየታዘሰና ጭንቅላቱን እያወሃወዘ በቅሬታ ፈገግ አለ። እያዛጋ በሩን ሲከፍት ሃራ ጋዴም አላት ጎርሳ በሩ ላይ ቆማለች።

ትላንት ማታ የሆነውን ለአፍታ አስታውሶ እንደግፈር አለና ዐይናቸን ከዐይደ አሸኝቸው። ገፍተር አድርጋው ወደ ውስጥ አለፈችና መስኮቱን ከፈተችው። የጠዋት ፀሐይ ብርሃን ቤቱን አጥለቀለቀው።

አንድ ከፍል በሆነችው ቤት ውስጥ ዕቃዎቹ ሥርዓት ይዘው ተቀምጠዋል። ሶስት ወንበሮች ያሏት አሰተኛ ጠረጴዛ መለስተኛ

ባለሙስተዋት ቁምነጥንና የመጽሀፍ መደርደሪያው የሚገኘውን ቦታ እንደያዙ ናቸው።

ሃራ አንዱን ወንበር ሰባ ተቀመጠች። ጥንካሬ አልጋው ላይ አረፍ አለና እንገቱን አቀርቅሮ ጣቶቹን ያፍተለታል ጀመር። የለሳት ፍላጻ እየወነጨቱ ያሉትን ዐይናቸን ደፍሮ መመልከት አልቻለም።

"ንቀትህ ወሰንን አላለፈም?" አለች ከእግር እስከ ራሱ በግልምጫ እየሸነቆጣችው። ጥንካሬ አልመለሰላትም። አገሬ ላይ የጎረረውን ጢም እያፍተለታል ዝም አለ።

"የጥፍርህን ቆሻሻ ያክል እንኳን እንዳልቆጠርክኝ ተረድቻለሁ" አለች ጥፍሯን ከጥፍሯ ጋር እያጋጨች። ደረቷን እየፈነቀለገ ገርሮዋን እያነቀና መላ ሰውነቷን እያንዘፈዘፈ የሚታገትን እልህ እንዳፈነች "በዚያ ወደቅት አምጼህ ወጥቼ አንተም ባለመኪና ሆንክና እኔን ለጅብ ሰጥተህ ቤትህ ገብተህ ተኛህ... ለምን እውነቱን አትገባረኝም? ለምን አልወድሽም አትለኝም?" ስትል በድፍረት ጠየቀችው።

ከተቀመጠበት ተነስቶ የመስኮቱን ደፍ በሁለት ክርናቹ ተደገፈና ውጭ ውጭውን ያስተውል ጀመር። "አምን እውነቱን ገባረኝ! እስከ መቼ እሸሩሩ ብዩህ እናራለሁ? ገባረኝ ... አልወድሽም በለኝ!" አለችው ከመቀመጫዋ ተነስታ ከበስተጀርባው እንደቆመች። ሃራ ቁጥራቸውን ከማታውቃቸው የወንድ ጓደኞቿ ሁሉ የምታዘንላትን ሰው እንደምትለየው አርግጠኛ ነበረች።

ፊቱን አዙሮ ግምባሩን እንደቋጠረ በፀጥታ ተመለከታት። "ለመውደድም ሆነ ለመጥላት የሚያስችል አንዳችም ሰብአዊ ሰሜት የሌለኝ ሰው የምመስል የሰው ጥላ ነኝ። በውስጤ ከሚሮሽው የበቀል ዋይታ በቀር ምንም የማይሰማኝ ባዶ ቀር ነኝ ... እባክሽ ደግመሽ ውደደኝገ ጥላኝ አትበይኝ!" በትክክልም ባደኑቱ ጥላቻውና ግድየለሽነቱ በተሰበሰበው ደምጹ ውስጥ በውል ይለያሉ።

ሃራ ለረኝም ጊዜ ስትመለከተው ቆይታ በረኝም ተነረሰች። ቆይታም ፈገግ አለች። "አመሰግንሃለሁ" አለች ዐይናቸን እያርዘበገበች "እውነቱን ተናገሮ ከመሸበት ግደር" አይደል የሚሉት አበው? እንግዲያውስ ከመለያየታችን በፊት እኔም አንድ እውነት ልገርህ። አንተ የባደነት ቀር ብቻ ሃትሆን የጅልነትምገ የድንቁርናምገ የፍራቻም ቀር ነህ!"

ግምብሩን ከስተር፤ ዐይኖቹን ጠብቆ አድርጎ በመገራም ተመለከታት። ሃራ ግን ቀጠለች “አንድ ቴያትር ተዘልክኛለሁ ሰዎች ተናገሩና ዓለም በጭንቅላቷ ቆመች ህይወት አበቃላት ግለት አይደለም። ልብ ቢኖርህ እውቀትና ችሎታው ከህግ ለላ ተውኔት አዘጋጅተህ ግንኙነትህን ባዳኝኛው፤ በገዛ አንደበታቸው ባቀለልካቸው ክብረ። ግን ወኔ የሆነም አልጫ ነህ። በገዛ ጭንቅላትህ በፈጠርከው ለእላ ውስጥ ተወሽቀህ እራህን የምታሰቃይ የሰው በግ የነገርችን አመጣጥና አካሄድ በየአቅጣጫቸው ግዩት የግታውቅ የደንቆርች ደንቆር ነህ። ሁለት ዓመት ሙሉ ያስታመምኩህ እሸፋፋ ሰዩ ያንቆላጸሰኩ አንድ ቀን ሰው ትሆናለህ ሰዩ ነበር። አንተ ግን የጨነክክ ሽል ነህ፤ የአካል እንጂ የአዕምሮ እድገትህን ያልጨረሰክ ጥር።”

ከግንኙነቷ ጋር ባላለፈችው ዓመታት ውስጥ ያገለት ገና ሃራ ጋዴም እውነተኛዋን ሃራ ሆነች። በድንጋጤ አፋን ከፍቶ ያስተውላታል። ገግገገ ከርሷ አንደበት የሚፈልቅ አልመሰለውም ነበር። ሳያስጠው ከክፍሉ ቁር ብላ ወጣች። ውለው ሳያድሩ እንደሚታረቁ ስለሚያውቅ የመሄደ ነገር እምብዛም አላሰጨነቀውም። ሀሊናውን ሸንቄራ የገባችው አንዲት ሃላብ ግን ከነከኝቸው “ልብ ከላ ሌላ ተውኔት አዘጋጅተህ ግንኙነትህን አታሳያቸውምን?” የመክኛ ተሰፋ የተሰገውን ቴያትር ለግዘጋጅት የምትፈልጉ ተመዝግቡ። የሚለው የታረ ኩሉኩልት ግስታውቂያ ትዝ አለው። ለግግሽ ሰዓት ያህል ከቆመበት ሳይንቀሳቀስ በፀጥታ ሲያሰብ ቆየና “ጅምር ምሁር” አለና ከትከት ብሎ ሳቀ።

በሁለተኛው ቀን ጠዋት ታራ ኩሉኩልት ቢሯቸው ድረስ አሰጠሩት። እንደገናም ከመቀመጫቸው ተነስተው በፈገገታ ተቀበሉት። ግንኙነቷ ጥርጣሬው እያየለ ሰላምታ ከሰጣቸው በኋላ ፊት ለፊታቸው ተቀመጠ።

“ግንኙነቷ ስለ አዲሱ ተውኔት ላገጋግሮህ ነው ያስጠራሁህ ተውኔቱን ለግዘጋጅት መመዝገብህን ስመለከት በጣም ነው የተደሰትኩት። በአለቅነቴ ሃይሆን በአባትነቴ አንድ ነገር ልለምገህ። እባክህ ያለፈውን ሁሉ እገርሳው። ቴያትር የወደቀው ባንተ ጥፋት አለመሆኑን የተረፋሁት በጣም በጣም ዘግይቼ ነበር። ያን ጊዜ ስለተናገርኩህ እንዲሁኑና እንደተፀፀትክ እኖራለሁ። የግንም መሃይም መጨረሪያ የሆነከው ግን በገዛ ጥፋትህ ነበር። ብቆጣህም፤ በሰድብም ልትጠላኝና ልትርቀኝ ባልተገባም ነበረ። አለቅነቴ ቀርቶ በእድሜ ጠብ ጠብ እበልጥሃለሁ። ይሁን፤ ያለፈውን ሁሉ አሁን አናገሳው። እኔም በጥፋቴ ተፀጽቻለሁና አንተም ይቅርታ አድርግላኝ። አሁን ግሰብ ያለብን ስለ ጥበብ እድገትና ስለ ቴያትር ቤታችን ዝናና ክብር ብቻ ነው። ይህን ተውኔት አንተ እንድታዘጋጅ

የመረጥኩህ በሁለት ምክንያቶች ነው። አንደኛ አንተን የሚያህል የጥበብ ሰው በዚህ ቴያትር ቤት ውስጥ ባለመኖሩ በሥራህ የተያያዘር ቤቱን ዝና ታድላለህ፤ ሁለተኛም ጥበብን እያውቀውም አያሉ ለሚያሙሁ ሁሉ አንተነትህን ታሳያቸዋለህ... ቀዳሚው ግን የቴያትር ቤቱ ስም ነው...” አለት ከመቀመጫቸው እየተቆጠኩት።

ግንኙነቷ ጅምቶ ግመን አልቻለም። “ኩሉኩልት አንድ የተገኘላ ሂሳብ ቀምሯል ግለት ነው” ስለ አሰበ። በነዚያ ደቂቃዎች ግን የታረገ ሃላብ መርምሮ ሊደርስበት አልቻለም።

“እኛ ስንበጫጨቅ ጥበብ ረከሰ የቴያትር ቤቱ ስም ጎደፈ። በርግጥ አሁንም ያለፈውን ስህተት መደገም የለብህም። ታዋቂዎቹ አርቲስቶች በዚህ ተውኔት ውስጥ በመሪነት መሳተፍ አለባቸው። መጀመሪያ በዚህ መስማማት አለብን...” አለት ስሜቱን ለማንበብ እየታገሉ። ግንኙነቷ ሳያውቀው ራሱን በእሸታ ነቀነቀ። የታረ ነፍስ ከውስጥ ግጨብጨብ ጀመረች። ባጠመዳለት መረብ ውስጥ እንዲህ በዋሳ ሰተት ብሎ ይገባል ብለው አልገመቱም ነበረ።

ግንኙነቷ በዚያን ሰዓት ይታየው የነበረው ይህን ተውኔት አዘጋጅቶ የተሰበረ ስሙን ሲያደስገጥ ጠላቶቹን ሲያሳፍር... በድል አድራጊነት ሲደክርና ግንኙነቱን ለህዝብ ሲያሳይ፤ በህይወቱ ውስጥ የሚፈጠረው አዲስ ለውጥ ነበር።

የቃለ ተውኔቱን ጥራዝ ተቀብሎ ቢሯቸውን ለቆ ሲወጣም ድንጋጤ ጥርጣሬና ደስታ የተመሰቃቀለበት ስሜት እንዳፈነው ነበር።

ንጋት ላይ ቻርላ ማልዶ ነቃና ከአልጋው አየተሣካጫ ወረደ። የትላንቱ ሰከር የሥራ ድምር አልለቀቀውም። ራሱን ይነገረዋል፤ ዐይኑንም ከብድታል። ለመንጠራራት ሲሞክር መተግጠፊያዎቹ ቃ ቃ ቃ ቃ ቃ አሉና በጠዋቱ ዘመናሉት። ከመኝታ ክፍሉ ወጥቶ በሲጋራ ቁራጮች ላይ እየተረገጠው የጓደኛ ህውሰን በር ከፍቶ ደፋ ላይ ተቀመጠና ሲጋራውን ለከሰ።

ምርጊታቸው ረገፍ ግድግዳዎቻቸው በካርቶናችና በላስቲክ ቁርጥራጮች የተለበዱ፤ የቆርቆሮዎቻቸው ምስግሮች ተነቅለው ጣራዎቻቸው ላይ ቋጥኝ የተከመረባቸውና ግራና ቀኝ በተመቱ ካሰግዎች ብርታት የቆሙት ደሣሣ ቤቶች የሰይጣን ሰፈር ልዩ አርማዎች ናቸው።

ቤቶቹ መንደሩን ለሁለት ክፍሎ በሚያልፈው ጥርጊያ መንገድ ትይዩ ግራና ቀኝ ቆመው እንደሚዋደዱ ፍቅረኞች ወገብ ለወገብ ተያይዘው፤ ነፋስ በነፈስ ቁጥር የሙዚቃ ደግሰቸውን ለነዋሪው ህዝብ ያቀርባሉ።

የማለዳ አዕዋፍ የሰይጣን ሠፈር ነዋሪዎችን ከእንቅልፋቸው ለማንቃትና ንጋትን ለማብሰር አይጨነቁም። የኩራት ይሁን የደካም፣ አለያም የትህትና፣ የሰይጣን ሰፈር አውራ ዶሮዎች ከንጅቻቸውን እያራገቡ በመጮህ መንደረተኛውን ከጠዋት እንቅልፋ አያናጥቡትም። የማለዳ ፀሐይ ራሷ ነች አድሜያቸውን ጨርሰው በተበጠጠሱት የቤቶቻቸው ቆርቆሮዎች ዘልቃ በነፍስ ወከፍ የምሥራች የምትላቸው።

ያኔ በር እንጂ መስኮት የሌሏቸው የመንደር ቤቶች መከፈት ይጀምራሉ። ህጻናት እርቃናቸውን ከየበሩ ብቅ ብቅ ብለው በየደጃቸው ላይ መጸዳዳት ይጀምራሉ። እናቶቻቸውም ጣሳዎቻቸውን አፈር በመሰለ ነጠላቸው ሸፈን አድርገው፤ እያዛጉና እየተንጠራሩ ከልጆቻቸው ፈንጠር ብለው አነርሱት ይመስላሉ።

አባወራዎቹ በበኩላቸው የማያቋርጥ ሳላቸውን ከቤት እቤት እየተቀባበሉ ማናፈር ይጀምራሉ። ከጥቂት ቆይታ በኋላም ከየበሩ የከሰል ጭስ ሽቅብ ሲትጎለጎል በየቤቱ የሚወቀጠው የቡና ሙቀጫም ድም! ድም! ድም! ድም! ይላል። የጥርጊያ መንገዱ ቅይጥ እንቅስቃሴም እንዲሁ መዘበራረኝ ይጀምራል።

ሸባው ለማኝ የከባድ መስገና ጎማ እስከ መቀመጫው ላይ ለጥር ከጆ ዓይነት እራፊ ጨርቅ የተሰፋ ድራቸውን እንዳጠፋ፣ ብርክግውን ተመርክዞ መራት ለመራት/ ይላል። ቆም ይልናም በብርክግው መራቱን እየደቃ “ዘር አይብቅልሽ ሰያጣን ሰፈር! ሰው እይውጣብሽ!” ይላታል አድባረንን ጥቂት ተንኳቆ ደግሞ በብርክግው ወደ ቤቶቹ እያመላከተ “እንደኔ የማታ እራት ያሳጣችሁ!” እያለ ነዋሪዎቹን ይረግማቸዋል። እንዲያው ትንፋሹን ጨረሰ እንጂ አብዛኞቹ የሰይጣን ሰፈር መንደረተኞች እንኳን የማታ ራት የጠዋት ቁርስም የላቸው።

ለማኝ እርግማኑን እያወረደ ከዐይን ሲርቅ “የማለዳ ግጥት” የተተለተለ ቀሚሲን እንዳጠለቀች፣ በተንጨባረረው ፀጉሯ ላይ የተለከሰ ሰንደል እንደሰካች ከሽ ሲጋራዋን እየማገች ድንጋይ ታቅፋ ብቅ ትላለች። “እኔ አንድ ጣሣ ውሃ አርብኝ አንቺ አባል ቡፍ ታንቃርሪያለሽ። የችጋር ዘር!” የያዘችውን ድንጋይ በየቤቱ ጣሪያ ላይ ታነዋለች። ድምጿን ሰምተው በየበሩ ብቅ ብቅ ያሉ ህጻናት እየሮጡ እናቶቻቸው ጉያ ሥር ይሸነጣሉ።

ልጆቹ ሮጠው ሲገቡ ከሰስ ያሉ፣ አጥንታቸው የፈጠጠ የመንደር ውሾች ከየሰርቻው እየጠጡ ሳል በመሰለ ድምጽ እየሮጡ ይከተሏታል። በእርሷና በጠውላገቹ ውሾች መሀል ጦርነት ይፋፋግል። ግብግቡ ምንጧም የሚደመደመው በርሷ አሸናፊነት ነው። ያን የከሳሳ መንጋ በሁለትና በሶስት የድንጋይ እሩምታ እንደጉም ትበትነዋለች። ከዚያ በኋላ ከመራት ላይ በምታገኘው ድንጋይ፣ የበግ ጭንቅላት፣ የሰርዲን ቆርቆሮ ሁሉ የመንደሩን ቤቶች እያንካካች ሰፈሩን ለአፍታ አስጨንቃው ታልፋለች።

በተራቸው ጭቃ ለሳኝ አባ ኮሻና ወንደሳጤው እህል አሰፈጭ ጋጅ በና እንደተማከሩ ሁሉ ከየቤታቸው ይወጡና በመተላለፊያው መንገድ ላይ ሲተያዩ ተፋጠው ይቆማሉ። “ዐይንህን የሱስ ይንገጠውና ምን ታየሻለህ?” ይላሉ አባ ኮሻ የጭቃ መለሰኛቸውን ጠባቂ አድርገው ይዘው።

ጋጅ በና እናቱ ሲሞቱ ሲገዛት ጥቁር የነበረችውንና አሁን ግን የጸቂት ብናኝ ጠጥታ ነጭ የሆነች ባርኔጣውን እያስተካከለ፣ ደም የለሰሱ ዐይኖቹን እያገረጠጠ “በትታይ ምን ትሆናለህ? እንኳን እንዳንተ ያለው ነገላ ሌላ ሌላውም ይታያል” ይልና መልስ ይሰጣል።

ጠባቸው ሰፈርተኛውን ያታከተ ነው። እፁ ከሻ አፍ አውጥተው እይናገሩት እንጂ፤ የመንደሩ አስተማሪዎች የዜና ምንጭና ፈጣን ቃል አቀባይ የሆኑት እማማ ደብሬ በየቦናው ላይ አዘወትረው እንደሚያውሩት እባ ከሻ አስፈጭውን ከሸውራራዎ ሚስታቸው ብር አንገቴ ላይ ይዘውታል።

“ቆይ አንተ የወፍራሜ ቤት በግ እንዲህ እንዳጠናክህ አትናርም!” ጭቃ ረጋጫ ጥርሳቸውን ያፋጫሉ። አስፈጭውም በበኩሉ ጣኩን እያወዛወዘ መዛት ይጀምራል። “እንደደር አንገትህን ጠምዝግ። ባልነቅልህ ይሂው ይሂ ብርሃን አይጨልምልኝ!” ይላቸዋል። ስንት ዓመት ሙሉ።

መንደረኛው ለግልግል ከየደጁ ብቅ ማለቱን ያስተውሉና ሁለቱም ለድብድብ ይጠጋጋሉ። “ነውርም አይደል እንዴ አባ ከሻ? ጆረ አንተም ተው ጋሽ ቦና ... ሃይ ... ሃይ ... ሃይ ...” ይባልና ሁለቱ ሲገገሉ አባ ከሻ ከገገጋዩ መሃል ሚስታቸውን በዐይናቸው ይፈልጋታል።

ሸውራራዎ ብርአንገቴ በገገጋዩ ዙሪያ እጅጅን እያርገጠጠች ትሸከረከርና “ስለ ሚካኤል ጠላትህ የዛሬን ብቻ ከጉድ አውጡኝ! የዛሬን ብቻ ገግሎልኝ” እያሰች ታሸቃብጣለች። ያን ጊዜ አባ ከሻ እርሷን ማባረር ይጀምራሉ። ይኸኔ መንደረኛው ጋሽ ቦናን ወደ መንገዱ እየገሩ ገለል ያደርገዋል።

ይህ ትርኢት ሲጠናቀቅ፤ ካላ ሸፎ የሞተ ውሻ በገመድ እየጎተተ ብቅ ይላል። “ለሰይጣን ሰፈር አድባር የሚቃጠል ጥቁር ውሻ ቀርቧልና ምእመናን ተሰብስቡ!” በአዋጅ ነጋሪ ድምጽ ይጫሃል። ህገናት ከያለብት እየወጡ፤ እጆቻቸውን የጎለት በማጣመር፤ ፊታቸውን ቅጭም አድርገው ከሚጎተተው ውሻ ጓላ ጓላ በርጋታ ይከተሉታል። የሞተ ውሻ፤ ድመትና ዶሮ ከየወንዙና ከየሰርቻው እየሰበሰበ ለሰይጣን ሰፈር አድባር ማቃጠል የካሣ ሸፎ የዘወትር ተግባር ነው።

አወል ሻይ ቤት በራፍ ላይ ሲደርሱ ጉዞው ይገታና “ምእመናን” ህገናት በውሻው ዙሪያ ከጠ ሠርተው ይቆማሉ። ከመካከላቸው ጥቂቶቹ የካርቶን ቅዳጆችና የወረቀት ብጥሰጣሾች ሰብሰበው በውሻው ላይ ይከምሩበታል። ሸፎ በጣላ የያዘውን ጋዝ አርክፍክፎ ከጠሪት ሲጭር እሳቱ ይንግግርጋል። ጭሱም እየተጥመለመለ ሸቅብ ይገራል።

ዘውትር እንደሚያደርጉት ሆሎ በአላልታቸው ሰፈርን ያደገጠልቁታል። “ዘመቻ ባና ደንቅ” /ወደ ዘመቻ እንሂድ/ የተባለውን የወላይታ ሀገረሰብ ጨዋታ በጭብጨባ ሲዘምሩ፤ ሸፎ በሚቃጠሉው ውሻ ዙሪያ እየተሸከረከረ የሃገረሰቡን ጭፈራ ያሰነካዋል።

ብዙም ሳይቆይ ግን ፓሰቴ ነጋዴው አወል ቁመቱን የሚያክል መቀርቀሪያ ይዞ ይንደረደርባቸዋል። “ምእመናን” በያለበት ሲበተኑ፤ ካላ ሸፎ ሸፈፍ እያለ በመሮጥ የማጅራት ገትርን ጠጅ ቤት አቅጣጫ ይዞ ይበራል።

አወል በፍጥነት ወደ ሻይ ቤቱ ተመልሶ በባልዲ ውሃ በማምጣት የሚቃጠሉው “መስዋእት” ላይ ይቸልሰበታል። ጭሱ በየአቅጣጫው ይበተንና መንደሩን ያፍንዋል የሰይጣን ሰፈር አድባርም በተቃጠሉ ውሻ ጭሱ ትታጠናለች።

በዚህ መልኩ ሰይጣን ሰፈር ለብሳው ያደረገውን የጨለማ ድረቶ ሙሉ ለሙሉ ገፋ ከእንቅልፏ ትንቃለች። ቀኑን ሙሉ አባራው ላይ አፍንጫውን ቀብሮ የሚያንቀላፋው ጠውላጋ ውሻ በቦታው ይሰየማል። የመንደሩ ሴቶች ባይት ቁጥር በመቀርቀሪያና በድንጋይ የሚያሳድዱት ጅራተ ቆራጣው ሌባ ድመት እያክሰ መንገዱን ያቋርጣል። የተሰጣ ልብስ የሚመነትረው አንካሳ ሽማግሌ እንጥር - እንጥር እያለ ውሻ ገዳይ ጠጅ ቤት ደጃፍ ላይ ይቀመጥና ኮቱን እየቀመለ ፀሐይ ይሞቃል። “ማዘር አንዲያ” የሚሏት ሴት ስድስት ልጆቿን እንዳስከተለች ወደ ጉልት ትርጣላች። ሂትላር “አንተ የአሳማ ልጅ ለቁርስ እንድ ዳቦ አነሰኝ ነው የምትለው?” እያለ በቡቾላይ ይራህል።

ቻርሊ ይህን ሁሉ ድራማ በመገረም ሲያስተውል ቆየና “እንደ ቆርቆሮ የሚገኝላ አሰልቼ የህይወት ኡደት!” ብሎ የያዘውን ሲጋራ በንዴት ወርውሮ አፈር እስኪሆን አሸው።

ሰሞኑን ከእቅዶቹ ዋነኛ የሆነውን የህይወት ተሃድሶ እውን ለማድረግ ሲሯሯጥ ነው የሰነዘተው። አብነትን ካገኘ ወዲህ ተሰፋ የቆረጠች ነፍሱ ለትንሳኤዋ መዘመር ጀምራለች። ለዓመታት ስሴት ልጅ ፍቅር የተዘገ የልቡ ደጆች ተከፍተው አብነት ጓዟን ጠቅልላ ሰፍራበታለች። የወጣትነቱ ዓመታትም ይታወሱት ጀምረዋል።

ባለፈው ሳምንት አንድ ከባድ ሽኩም ከሚንቃው ላይ በማውረዱም ትንሽ ተንፈሰ ብሏል። አርቲስት የመሆን ቅዠት ሌት

ተቶን እያላገነው ነፍሱ የባዘነች ልጁን ሊትል ቻርሊን አይዘቡ ገብቶ አንድ ፋብሪካ ውስጥ ሥራ ካገኘለት ሳምንት ሆኗል። ሳህተ አንድ ሀሳብ ጥጋል። ቀጥሎ ደግሞ በሀረገውይን ላይ ይከምታል። ከዚያ በኋላት ሀውስ ላይ። እንዲህ እንዲህ እያለም የአካባቢን ከንድ ተመርኩክ ከወደቀበት ይነሳል።

ዐይኖቹን እያሸሸና እየተንጠራራ ከተቀመጠበት ተነስቶ ወደ ጀማል ሱቅ ሄደ። ብዙ ሳይቆይም ሁለት ዳቦት አንድ ሰርዲንና አንድ ጠርመሽ አምቦ ውሃ ይዞ ተመለሰ። ጳይት ሀውስ በር ላይ ሲደርስ ከውስጥ የሚወጣ ድምጽ ሰማና ቆም ብሎ ጀርዌን ጣል አደረገ። ሊትር ቻርሊ "ኤቭሪዳ" የተሰኘውን የእንግሊዝኛ ዘፈን እያንጎራጎረ ይደንገላል። ቻርሊ በመገረም ራሱን ነቀነቀና ገርቦብ ያለውን በር ገፍቶ ገባ።

"ኬፍ! ዳዲ! ሥራ የሂድክ መስሎኝ? አለህ እንዴ?" አለው ሊትል ዳንሱን አቁሞ።

ተረከዘ ልጥፍ ቆላ ጫማ፣ ነጭ ባጊ ሱሬ፣ እጅጌ ጉርድ ቀይ ሸሚዝ ለብህል። በሁለቱም እጆቹ ላይ የተለያዩ አይነት አምባሮችን ደርድሮ ግምባሩን አግድሞ ከፍሎ የሚሄድ ቀይ ራሻን አስጎል። የፀሐይ መነጽጽም የሸሚዙን ከስ አበጥ አድርጎታል። እንደ ቻርሊ ፊቱ በህይወት ድካም አይደብዝዝ እንጂ በመልክ፣ በሰውነት አቋምና ቅርጽ አንዳቸውን ከአንዳቸው መለየት እጅግ አስቸጋሪ ነው። ልጅየው በሆኖ አመት እድሜው በምትም በምትም መሳ ለመሳ ያባቱ አቻ ሆኗል።

"ሥነ ሥርዓት ይኑርህ ብዩ ሰንት ጊዜ ነገርኩህ አንተ ልጅ! ለአባትህ አክብሮት አሳይ አላልኩም?" ቻርሊ በንቀት ገላመጠው።

"ይቅርታ አባጣ፣ እንደምን አደርክ?" ሊትል ቻርሊ ዐይኖቹን ከዳቦውና ከሰርዲት ላይ ሳይነቀል እጆቹን እያፍተለቀለ ይቅርታ የሚጠይቅ መሰለ።

"ሰመሆኑ የት አድረህ ነው ፈትህ እንዲህ ዱቁት የነፋበት ወንፈት የመሰለው?" ሲል ጠየቀው ቻርሊ ግምባሩን እንደቋጠረ።

"እኔን ነው?" ሊትል ግራ የተጋባ መሰለ።
"እስኪ ዙሪያህን ተመልከት! በዚህ ቤት ከኔና ካንተ በቀር ሌላ ሰው አለ?"

ሊትል ዙሪያውን ቃኘና "የለም" አለ።
"ታዲያስ?"

"አለህ?"

"ዩ ቪት! በማን ነው የምታቸፈው?" ቻርሊ የያዘውን ዳቦና ሰርዲን መራት ወርውሮ ወደ ሊትል ተወረወረ። የሸሚዙን ኮሌታዎች ጨምሮ ይዞ በቡጢ ሊያደባየው ሲንጠራራ ሊትል በሚቀለጠጠው ዐይኖቹ እያባለው መንተባተቡን ቀጠለ "ናኖኖ! ዳዲ... ምን መሥራትህ ነው? ከፈለክ እውነቱን እነግርሃለሁ..."

ቻርሊ ልጁ ገጽ ላይ የሚታየውን የጭንቀት፣ የፍርሃትና የብልጠት ስሜት ሲመለከት ንዴቱ በአፍታ በርዶ ሳቅ ይተናነቀው ጀመር። የጨመደደውን ሸሚዝ ለቆ እጁን በእጁ እየጠራረገ "ሽምቃቃ!" አለው።

ሊትል በረዥሙ ተነፈሰና ሸሚዙን አስተካከለ። ዐይኖቹ ግን መራት ከወደቀው ሰርዲንና ዳቦ ላይ አልተነቀሉም። "ልክ አይደለህም ዳዲ! ሰምን በሥነ - ሥርዓት የት አደርክ ብለህ አትጠይቀኝም! እነግርሃለሁ" የት አደርክ ብሎ ለመጠየቅ ሁለተኛ ቡጢ መሰንዘር የሚያስፈልግህ አይመስለኝም"

"እሺ የት አደርክ?" ቻርሊ ከልቡ ባልመነጨ ቁጣ ጮኸበት።
"ጥሩ! እንደዚህ ሥርዓት ያለው አባት ሆንህ ስትጠይቀኝ ሥርዓት ያለው ልጅ ሆኜ እመልስሃለሁ። ትላንትና እሾር ናይት ፓርቲ ነበረብኝ!" አለና ትከሻውን ሰበቀ።

ቻርሊ ትኩር ብሎ ሲመለከተው ቆየና ተስፋ ቆርጦ ራሱን ነቀነቀ። በርጋታ እየተራመደም የሰርዲትን ቆርቆሮ፣ ዳቦዎቹንና የአምቦ ውሃውን ጠርመሽ ከወደቀበት ሰብስቦ ከምጣድ በተሠራው ጠረጴዛው ላይ አስቀመጠ። ሊትል ቻርሊ ከጀርባው ያነበንባል።

" ዳዲ አንተ ዳንስ አትወድም እንጂ ሰንትና ሰንት የዳንስ አይነት አላይህ ነበር። የድሮ የናንተ ጊዜ ዳንሶች ዛሬ አንዳቸውም የሉም። ትዋቦት፣ ማሪንጌቻቻ፣ ካሊፐሊ... ጂጂ ቁልቁል፣ ዛሬ ሰማቸው እንኳን ተረብቷል። ዳንስ የሰውነት ነጻ እንቅስቃሴ ነው የሚለው የነጮቹ አባባል እውነት ሆኖ ተገኝቷል። ዛሬ እንደድሮው ለእግር አረጋገጥህ፣ ለእጅ አሰነዛዘር ፎርም መጨነቅ እያበፈልግም። በትፈልግ እንደ ዶሮ መንደፋደፍ፣ በትፈልግ እንደ እሞራ መወናጫና ትችላለህ። ዳዲ መት ዛሬ እንደፈለግህ ለመደነስ መሉ ነጻነት አለህ!" አለው ረጋ ብሎ እየደነሰ።

"አንተ ልጅ ጤነኛ ነህ? ደግሞ ማነው ፀጉርህን እንዲህ አድርጎ የገጣጠህ?" ቻርሊ የምር መብሸቅ ጀመረ።

ሊታል ፀገሩን በጁ እየነካነ አስተካከለና “ጓደኞቼ ፍቸው ገ
ጃንትራ የተሰኘው ቄንጠኛው የዘመኑ ዘመንኛ ቁርጥ ይሄ ነው።
እያዋርም?” አለና እንደ ተዋጊ በሬ ጭንቅላትን ወደሮ አባቱ
ወደቆመበት ተንደረደረ። ቻርሊ ሰውነቱን ወደ ገላ ሸሸት አድርጎ
የልጁን ራስ ገላ አደረገው። ለምን ሥራ እንዳልሄደ ሊጠይቀው አትን
ሰከፍት ሊታል መለሰ ብሎ የሰርዲንን ቆርቆሮ አነሳና ቀደደው።
ጸባውንም ቆራራሶ የአሳውን ሥጋና ዘይት እየሲጠጠ መጠጣት ጀመረ።
“እንዴት ርቦኝ ዝር መሰለህ ጻዲ?!” ለሆላም ልጅ ሰርዲን ያዝለታል
አለ” አለ የጸባውን ሩብ ያህል እንደጎረሰ።

ቻርሊ አሮጌው ሰፋ ላይ ከሮምት ብሎ ተቀመጠና ልጁን
በርህራሄና በፍቅር ዐይን ይመለከተው ጀመረ። ሁል ጊዜም ራባኝ
ሰለው ሆዱ በርህራሄ ይዘላል።

“ጻፍ ምን ያደርጋል ጻዲ?!” የፀገር አቆራረጥ ቄንጥ ብቻውን
ምን ይፈይዳል? ከጫማዬ ጋር አብሮ አይሄድም። ጎራማይሌ ነው።
ይልቅ የረሳሁትን አስታወሰኝ ... በቀደም እንደምንም ተቸግረህ ጫማ
ግዛልኝ ብዬ ዝርዝር ተሳካህ? ከቻልክ እስከከር ጫማ ብዬ ዝርዝር
ጥላህና ግዛህኝ?”

ቻርሊ እንዳለሰግ ፊቱን ወደ በሩ መልሶ በፀጥታ ተቀመጠ።
ጨለማውን ቤት ከፍቶ ከመግባት ቀጥሎ የጎይት ሃውስን ደጅ መርገጥ
የሚያስጠላው አንዱ የልጁ የገንዘብ ጥያቄ ጭቅጭቅ ነው። የአምቦ
ውሃውን ኮርኪ በጥርሶ ከፈተና ሩብ ያህል ከጠግላት በጎላ ከጠረጴዛው
ላይ አስቀምጦ ጥያቄውን በዝምታ አሰፈው።

“ምነው! አርቲስት አይደለህም እንደ ጻዲ?”

ቻርሊ ዐይኑን ከልጁ ዐይኖች እንዳሸሸ በፀጥታ ተቀመጠ።
ሊታል ግን አልተቀደም።

“ንገረኝ እንጂ ጻዲ ለልጅህ ጫማ መግዛት ታንሳለህ?”
በትዝብት ቁልቁል ተመለከተው።

ቻርሊ ተጨነቀ። ያለው ደታው የአምቦ ውሃውን ጠርመሰ
አንስቶ ተካፊና በረኻጭ ተነፈሰ። “ለመሆኑ አርቲስት ገንዘብ
ያትግል ያለህ ግነው?”

“ታዲያ አባቶንህ ምን ላይ ነው? ሱሪም፣ ጫማም
እንደሚያስፈልገኝ ታውቃለህ? በቅድሚያ ግን የጫማው ነገር ነው
በርኒንግ ሊሹ የሆነብኝ”

“እከ ለጻንሰ እንዲያመችህ?” ቻርሊ የብሸቀት ሳቅ ሳቀ።

“ና! ለእርሱ ብቻ አይደለም ጻዲ።” ለየህ የዘመኑ ሰው ዐይን
የተለከፈው በሰው ጫማ ነው። ሱሪህ ከመቀመጫህ ላይ ቢሆን፣ ከትህ
ከትከሻህ ቢነትብ የዘመኑ ሰው ከረዳሽ ነው። ብቻ በዐይኑ ጠር ጫማ
ጫማህን እየወጋ ጥፍርህን ሲነቅል ይውላል። ይገርምሃል፣ እከ ጻዲ፣
በኛ ቋንቋ ችሎቶሶማይሲስ የምንለው የደህነት በሽታ ከሸሚዝ ከሌታና
ከጫማ ሰል እንደሚጀምር ግን እንዳስጠናቸው አላውቅም።

“ሰንትና ሰንት ዘመን የተለየኸውን ጓደኛህን አግኝተህ እቅፍ
አድርገህ ስትሰመው፣ በማጅራትህ ተንጠራርቶ የጫማህን ሞዴል
ያገላል። ከመንገድ ላይ ያገኘሃትን ኮረዳ እንዲያው ልብህ ከጅላት
ጠቀስ ያደረካት እንደሆነ ብርጭቆ ዐይኗ ተወርውሮ ጫማህ ላይ
ይከሰከላል።

“ጅሎች! ሰው ግንን ይመስላል ቢሉ ጫማውን ይለ-ላሃል።
እኔ ግን ብልጥ ነኝ ጻዲ የሰውን ልጅ ግንነት የምለየው ገና በዐይኑ
ውሃው ነው። ቀጣፊውን ከሀቀኛው ችሰታውን ከተጃፋ፣ ምሁሩን
ከመሀይሙ፣ አራዳውን ከከሁላላው በዐይኑ ውሃ እየዋኘሁ፣ ዝርዝር
ታሪኩን እንደ ፊደል ነው የምቆጥረው”

ሊታል ሰርዲንን አጋምሷታል። ቻርሊ ፍዝዝ ብሎ እያየው
“ሰው ሳይሆን፣ ጉድ እከ ነው የወለድኩት” እያለ ይገረማል።

“ታውቃለህ ጻዲ?!” ጓደኞቹ ሁሉ ባለ እስከከር ጫማ ናቸው።
ጫማ ጫማ! እንዴት ይደንሱበታል መሰለህ?!” ይሄ የኔ ቆዳ ጫማ ብቻ
ነው ባልተፈለገበት ቦታ እየገባ፣ ያልተፈለገ ደምጽ እየሰጠ
የመዘቃውን ሰልት የሚያፋልሰው። ታዲያ ደኛሹ ሁሉ፣ ወንዱ
ትላለህ ሴቲ ጻንሱን አቁሞ ይገላምጠኛል። ደግሞ ሁልጊዜም
ይጠይቁኛል። ለምን አርቲስቱ አባትህ እስከከር ጫማ አይገላለህም?
ይሉኛል። ታዲያ እንድት ቀን እንኳን አንተን አስጠጥቼህ አላውቅም።
ልክ ነኝ አይደል ጻዲ?!” የኛ ደህነት እዚህ እኛን እንደካንሰር ውስጥ
ውስጣችንን እየበላ ይፍጀን እንጂ ገበኛችን እደጅ ወጥቶ ለምን ፀሐይ
ይሞቅታል?!” ታዲያ ምን እንደምላቸው ታውቃለህ?” ሁለተኛውን ጸባ
ቆራሶ ቆርቆሮውን መሲጠጥ ያዘ።

“የራሱ ጉዳይ!” አለው ቻርሊ ከውስጥ መንደድ እየጀመረ።

“ምን እንደምላቸው ታውቃለህ? አንተው ራስህ እንደ ውዳሴ ግርያም ያስጠናኸኝን መልጼ እደግምላቸዋለሁ። ያስታጠቅከኝን የገር ጥይት አርከፈከፍባቸዋለሁ። ለምን ከልብሳችን፣ ከሚግታችንና ከሆሳችን ባሻገር አርቀን አናስተውልም? እላቸዋለሁ። እስከ መቼ ነው እንደ አሳማ ለሆሳችን ስንፍገመገም ነፍሳችንን የአውነት፣ የፍቅር፣ የጥበብ፣ የብርሃን ጠኔ የሚገደላት? እላቸዋለሁ። ለምን ዘላቂ የሀይወት ግብ አይኖረንም? እላቸዋለሁ። ይህ ምክንያቱ ሲለለገቸው ደግሞ፤ እኔ ጋዲም ነኝ፤ እላቸዋለሁ። ድንገት ምግቡን ማላመጥ አቆመና ፍቅፍቅ ብሎ መሳቅ ጀመረ። ቻርሊ አፋን ከፍቶ ያስተውለዋል።”

“አሁንም እውነትም ጋዲም ነው ብለው ጭቅጭቃቸውን ትተውኛል። የኔ ዐይኖች ግን ለአፍታ እንኳን በምኞትና በጉንት ከእስኪከር ሚግምቻቸው ላይ አይነቀሉም። እንደገና ሆዱን ይዞ ፍቅፍቅ ብሎ መሳቅ ጀመረ። “ታዲያ አሁን አንተ እስኪከሩን ብትገዛልኝ የቃሌ እዳ አይከብደኝም ነበረ። እንደካራ-ቲስት ተገለባብጬ የከረመ አቋሜን ባንድ ጀንበር እቀይራለሁ። ጋዲምነት ጸላቀርነት፣ ጆሊነት ዘመናዊ አስተሳሰብ ነው እላቸዋለሁ። ልክ አይደለሁም ዳዲ?”

ቻርሊ የልጁን አገራረሰ ሲመለከት ባዶ እንጅቱ ሲላወስ “እህል” አያላ ሲሆን ተሰማው። የልጁ ገግግር ስላንገሸገሸው ቤቱን ጥላህ ሸሽ፣ ብረር ብረር አለው። ግን ምን መድረሻ አለው? ከሥራ የቀረው አዕምሮውን ትንሽ ለማላረፍ ፊልን ቢሆንም ከመሰሪያ ቤቱ የሸሸው ጭቅጭቅና ነገር ዱካውን እያገፈነፈ እሴቱ ገብቶ ይዞታል። ብሎት ብሎ “ለመሆኑ ለምንድነው ዛሬ ከሥራ የቀረኸው?” ሲል ማሸበት።

ሊትል ግራ እንደተጋባ ሁሉ በመገረም አባቱን ሲመለከተው ቆየና ፈገግ አለ። “እስካሁን አልሰማህም ማለት ነው?”

“ምን?” የቻርሊ ዐይኖች ፈጠጡ።
“ሥራውን እኮ ሁለት ቀን ብቻ ሠርቼ ተውኩት!”

ቻርሊ አናቱን በዱላ የተመታ ያህል ሽምቅቅ አለና እጆቹን አጣምሮ ልጁን በትንብት ፀይን ይመለከተው ጀመር። ገብሁት ያለው ሲኖድ፣ ሻረ ያለው ቀስል ሲያመረቅገ፣ ልጁን ሥራ ለማስያህ ያደረገው ውጣ ውረድ ሁሉ ሲታሰቡ ግደለው፣ ግደለው፣ የሚል ሀሳብ ከውስጥ ይቀሰቅሰው ጀመረ። ከተቀመጠበት ግን አልተንቀሳቀሰም ። በድን ሆኗል።

ሊትል ቻርሊ የአባቱን ሀገራዊ ለመለከት እንደመደገገጥ አለሁ “ከመቆጣትህ በፊት ለምን ሥራውን ተውከው ብለህ አትጠይቅኝም?” ሊትል ባይኖን የሰርዲን ቆርቆሮ እጥፍጥፍ አድርጎ እንደ ካለ በእግፍ ለጋና በተከፈተው በር ወደ ውጭ አሻገራትሁ ቻርሊ ቆርቆሮን በዐይኑ ሲከትላት ቆይቶ መሬት ስታርፍ ምራቅን ደጋግሞ ዋጠ። ሊትልም የአምቦ ውሃውን ጠርመሱ አንስቶ ከጨለጠው በኋላ ሆዱን እያሻሸ ደጋግሞ አገላ።

“እኔ እኮ ሥራ እገኘሁልሁ ስትለኝ ዳዲ፣ በፋብሪካ ውስጥ ለሚቋቋሙ የኪነት ቡድኖች ላብ አደሮቹን በዳንስ ወይም በቲያትር እንዳሰለጥን የምቀጠር ነበር የመሰለኝ።” ዘይት የነካውን እጁን ፀጥራ ላይ እየጠረገ ገለጸውን ቀጠለ።

“ምን አይነት ሥራ እንደሰጡኝ ባለግወቅህ ብታገነብኝ አልደነቅም። ሥራው ምን መሰለህ? ገምብ ገምብ የሚያካክል የታሸገ እቃ ከመጋዘን እያወጡ በካሚየን ላይ መጫን ነው!” እንደገና ፍቅፍቅ ብሎ መሳቅ ጀመረ።

“የመጀመሪያው ቀን አንተ እንዳትጨቀጭቀኝ ብዬ አጋሰስ ይመስል ሰሸከም ዋልኩ። በዚህ ላቢያ ወገቤን አመመኝና ኃደኞቹ ሌሊቱን ሙሉ ወገቤን በቅባት ሲያሹኝ አደሩ። ሰሸከም ነው እንዲህ የሆንኩት ግን አላልኳቸውም። ዳንስ ስደንሰ ተቀጭሁ አልኩና በድንቅ ፈጠራ እንደ ሬሳ ገንዘታቸው።” እንደገና ሳቁን ቀጠለ።

ቻርሊ ደገዘዘል። ዐይኖቹ ፈዘው፣ አፋ ተከፍቶ የልጁን ዲስኮር በፀጥታ ይጠጣል።

“በማግስቱ ሂደቱ፤ እዚያው ቦታ ተሸከም ብለው መደቡኝ። ትንሽ ሰውራ ሰውነቴ ሁሉ በላብ ታጠብ፤ መተጣጠሬያዎቹ ዛሉ፤ ትንፋሼ እንኳን ቃተተ። ሀላፊው ዘንድ ስንደረደር ሂደቱና ለምን በሰው ነፍስ ትጫወታላችሁ?” ብዬ አፈጠጥኩበት። “እንዴት?” አለኝ መንጽፋን አውልቆ። ዛሬ ዓለም በሰልጣኔ ተራቆ የትና የት በደረሰበት ሰዓት እናንተ የለውን ልጅ ሰብአዊ ክብር አዋርዳችሁ ከአሁን አመሳሰላችሁ ጭነት ስትጭኑን፣ ትንሽ ሀሊናችሁን አይቀፋችሁም?” አልኩት። እንደገና ለምን በፎርካሊፍት በመሸገግ ቤልት ወይንም በከራን አትጠቀሙም?” አልኩት። በእጅግ ላይ የሆነ ነገር ጻፈና ‘ሰል ጥቆማ እናመሰግናለን። ይህን ለጠላይ እካል ሪፖርት እናደርጋለን’ ብሎ ተላለቀብኝ። ‘ከሪፖርትህ ጋር ጀምሮ ግብ’ አልኩት። በቃ ከዚያ ወደቤት መጣሁ ሲፈልግ አጋሰስ ፊልን ይጫን።

ሲያውም እኩሲያች የሚሆን ብር ደመወዝ ነው ሃ ሃ ሃ ሃ...
ሃሃሃ... እኔ ከገደባች ጋር እንደ ሰዓት ባለዋላ ጊዜ ውስጥ አመድ
የግደርጋት ወረቀት እኩ ናት። ፍረደኝ እነዚህ ዓዲት ለሃምሳ ብር ብለህ
ሠላሣ ቀን ላብህን አፍስ ትለኝለህ? እጅቅን የጌሊት አጣምሮ እንደ
አቤት ላይ ከወገቡ ጎንቦስ አለ።

ቻርሊ ቆሽቱ ከውስጥ ሲነፍር፣ ደሙ ሲንተከተከ
ይታወቀዋል። “እንተ ጥጂ! እንተ ከማን በልጠህ ነው? በዚያ ፋብሪካ
ውስጥ ሲሸከሙ ያየሃቸው ሰዎችኮ የሃገሪቱ የእንጀራ ልጆች
አይደሉም። ኑርን ለማሸነፍ፣ በሁለት እግራቸው ለመቆም ነው
ላባቸውን ሲያንጠፈጥፉ የሚውሉት...” ደምጹ እየተቆራረጠ
የጀመረውን መጨረስ አልቻለም።

ሊትል ቻርሊ በግድግልሽነት ትከሻውን ሰበቀና ፈገገ አለ።
“እረ እነሱን የሚገርሙ ፍጥረቶች ናቸው። ያን የሚያክል ከብደት
ተሸከመው እንደ ነፋስ ሲቡ ጭብጥ ገለባ የተጫነባቸው አይመስሉም።
ላባቸው እንደ ውሃ ሲንጠፈጠፍ ደከመን ብለው አያርፉም። ይግረምህና
በሀብረት ሆነው ይከፍሉ። አጅብ የሰው ልጅ ብርታት! ደምና ሥጋ
የለሱ ባሪቶች አይደሉም እንደግን ታዲያ እኔ እነሱን ለሆን
አልችልም” አለና ታጣፊው አልጋ ላይ ቆሞ አለ። ቻርሊ ቃል
አልተነፈሰም። እንኳን ሳይ በሃያ አመት እድሜው ገና ልጅ ሆኖ
እንኳን ተናግሮ አያሳምነውም፤ ተቆጥቶ አይመልሰውም።

ሊትል አሁንም መሳቅ ጀመረ። “እኔግ ሥራቸውና
ሁኔታቸውን ለመለከት፣ ዓንስና ቲያትሮ ላስተምራቸው ባለመሄደ
ፈጣሪን አመሰግኼ። መቶ አመት ባስተምራቸው እንኳን
እንደግደግባቸው እርግጠኛ ነኝ። አልቪስ ፕሪሲን አያውቁ። በብ
ግርሌይን አያውቁ፣ ጂሚ ሄንድሪክስን አያውቁ... ገና እኩ የተነከሩ
ጥሬ ገብሶች ናቸው። የሚያውቁት እንደ ጫሽት ነው። አንድ! ሁለት!
ፎርሃ! አንድ! ሁለት! ፎርሃ!... በቃ ይሄው ነው። ፎርሃ ብቻ...
ፍርሃ! ፎርሃ! ፎርሃ! ፎርሃ! ሁለት ቀን ሙሉ ጆሮን ቢያደንቁሩት
በጥጥ ጠቀጠኩት። የሚያውቁት እንደ ዛሬን ነው ጎቤ ና ጎቤ፤
በአብዮት ጊዜ የለም ትክክል! ይለላሃል። እኔግ ነገሪካቸው። እንደ
ኑጅቲህ ቢሆን መተከዝ ብቻ ሳይሆን ስቅስቅ ጠፍቶ ግልቀስ
አልባቸው! አልካቸው። ጭራሽ እንደ ጅል ቆጥረው አይሰቁብኝም
መሰለህ? የህይወት ገብቁልናቸውና የፍላጎታቸው ስቃይ እንዳይሰግግቸው
ሃሽሽ ያስጨባቸው ነው የመሰለኝ።” ሊትል አንደ መተርተር ከጀመረ
በቀላሉ አይቆምም። “ይግረምህና ቲያትሮ ግለት ምን ግለት እንደሆነ
እንኳን አይውቁም። ሼክሰፐርን አንዳቸው እንኳን አያውቁትም። እኔ

በል ሼክሰፐር ታተኝት ላወራላቸው አንዱ ምን አለኝ መብል ይሄ
ሼክሰፐር የምትለው የኛው አገር ታቦት ነው? ብሎ በሳቅ ጃንቱን
ሲያስጨርሰኝ፣ አንዱ ደግሞ ተነስቶ ንደኛውን ሲያርመው በከፍተኛ
ደግሞ ይጥፋህ እንደገና የግብጾች ገንባ እኩ ነው አለላሃ። እረ
የሚገርሙ ፍጥረቶች ናቸው። እኔ እኩ ላብ አይሩ ያቸንፋል፣ ጂኒ
ቁልቋል! ስትለኝ በጉልበኔታቸው ነበር የመሰለኝ። አንድ ከሰማና ካቦ
ሲያንቀጠቅጣቸው ባየህልኝ። ላብ አይሩ የአብዮቱ ግንባር ቀደም መሪ
ነው ሲባል ዓለምን በግታቸው ጫፍ ላይ አቆመው የሚያሸከረከሩት
ነበር የመሰለኝ። ዓንስ እንኳን የማይችሉ ምስኪኖች ናቸው። ባለቻቸው
ትንሽ የእረፍት ጊዜ ደግሞ ቆሏቸውን እየቃሙ ምን እንደሚያወሩ
ታውቃለህ? አፍንጫቸው ሥር የተሰመረው የካርቶን ቁልል
ሳያስጨንቃቸው፣ ደግሞ ነገ ለንት ካሚዮን ካርቶን ወደ መገዘን
እንደሚያሰገቡ ይተሳሰቡላሃል። በመራራ ህይወት የሚያረኩኝ
ጎስቋሎች። ፎርሃ! ፎርሃ! ፎርሃ! ጎቤ ና ጎቤ፣ በአብዮት ጊዜ
የለም ትክክል... ሥራ ሳይሆን ሲኦል የገቡ ነበር የመሰለኝ። ጭራሽ
እነሱን መሆን አልችልም። የኔ ወገብ ዓንስ እንጂ ጭንት አይችልም።
ለተዋናይነት እንጂ ለሸክም አልተፈጠርኩም”

ቻርሊ ድንገት ፍንጥር ብሎ የልጁን የሸሚዝ ኮሌታ
ጨመደና ከተቀመጠበት አልጋ ላይ እሳው። ሊትል ለመከላከል
አንዳችም ጎቅናቄ አላደረገም። የግምባሩ ስሮች ተገታተረው፣ ዐይኖቹ
ፈጠው የአባቱን ደም የለሱ ዐይኖች በፍራቻ ያስተውላ ጀመር።

ለባትየው መናገር የፈለገውን ለማውጣት አቅም
አልነበረውም። ከቆጥጥሩ ውጭ የሆነ ህይደል ልሳኑን አፍና ይዘታል።
ያለውን ሃይል ሁሉ አጠራቅሞ በመገፍተር ከግድግዳ ጋር አጋጭቶ
ከታጣፊው አልጋ ላይ ዘረረው።

ሊትል ከወደቀበት ሳይሄን አባቱን በትኩረት ሽቅብ እያስተዋለ
አልጋው ላይ እንደተዘረረ ቀረ።

ቻርሊ በንደት የጠፈ አካሉ በረድ ሲለልት ከፍሉ ውስጥ
እየተገነራደደ ዘለፋውን አወረደበት። “ቅዠታም! እለከመኛ ነው
የእውነታውን ዓለም እየረረሀ ህልምህን የምትኖረው? የያዝከውን፣
የጨበጠከውን ለቀህ ለትደርሰበት የግትቸለውን ለትደርሰበትም
በትችል አላርክን የሚያስንጥህን ቅዠት የምትቃገረው? ወገቤ ጥንት
አይችልም” ይለኛል - ጭብ ፈሪ ነህ። ፈሪ ሰው ደግሞ የህልሙ እንጂ
የራሱ ሽግ አይደለም። የህይወትን ውጣ ውረድ ለመታገል በጥረትህ
ሰው ለመሆን ወኔ የለም። ወኔህን በየለጥሩ ጥግ ሸንተሽቆል።

ሀምትህን አስታውስከዋል። አሁን አንተም ቆሚያህ ብለህ ታምናለህ? አለው ደምጽ እየተንቀጠቀጠ።

ሊትል ከተዘረረበት ተነሱት ሸሚዙን ካስተካከለ በኋላ የሱሪውን አባራ አራገፈ። “ይሄው ቆሚያህሁ ማንም ሰው እንደሚቆመው በሁለት እግራ ቆሚያህ” አለ ተስፋ በቆረጠና በሰላሽ ስሜት።

“እኔስ ሁለት ሞት ሞተህ፣ ወድቀህና በስብሰህ ነው የምትታዩኝ። ሰው ራሱን መሆን እቅቶት ሌላውን መምሰል ሲከጅል፣ በፕሮቶኮል፣ በዲብኩሩ የሌላውን ፈሊጥ ሲገለብጥ... በሌላው ቁንጥ ሲዘንገጥ፣ የሚሰጥር ሞቱን እርሱው በርሱው ውስጥ ይሞታል። እንደ እንቁላል ከውስጥ በስብሰሰ የገዛ በድኑን ክርፋት እዚያው ውስጥ ውስጡን ያሸታል። እና ቆሚያህ ብለህ አትበለኝ...” አለው። ቻርሊ በሚንቀጠቀጥ ደምጽ።

ሊትልም ግምባሩ ላይ ያሰረውን ሪቫን እያስተካከለ “በኔ ላይ ብቻ አትፍረድ ዳዲ። ወድቀት የሁላችንም እጣ ነው ። በኔ ላይ ያገጣጠርከውን መስተዋት ወደ ራሱ ብታዞረው ብዙ ብዙ ጉድ ያላይሃል። ብቻ እንትሰ ምን ታደርግ? ዘንግተኸው እንደሆነ እንጂ ገና በልጅነቱ በሰው ላይ ያያትን ጉድፍ ለመንቀሰ የሚገጠራ ሰው እድፋም ፊቱን በመስከተው ኖሮ ራሱን ይዞ በሙኸ ነበር ትለኝ ነበረ። እንተም የኔ ጉድለትና ድክመት እንጂ የራሱ አይታይም። ቢታይም እንኳን ታዛቢና ተቆጭ ስለሌለህ ግድ የለህም” አለና እጆቹን ሱሪው ኪሶች ውስጥ ከቶ በቁንጠኛ አረግመድ እየተቆናጠረ ጓደት ሀውስን ለቆ ወጣ።

ቻርሊ በሩ ላይ ቆሞ ልጁን ከአይነት እስኪሰወር ድረስ በመገረም ሲመለከተው ቆየ። አዎን፣ ከቻርሊ ይልቅ ሊትል የሰውን ጉድፍ የመንቀሰ፣ በሌላው ላይ የሚያየውን ጉድለት የማውጣት ጥሩ አይን አለው። “ጉድ! የሰው ጉድ!” ቻርሊ እየተገረመና እየተራገመ ተከትሎት ወጣ።

በማግስቱ ጠዋት ገና የቲያትር ቤቱን ቅጥር ግቢ እንደረገጠ፣ አንድ ዐይናው ተላላኪ እየሮጠ መጥቶ “ጋሽ ቻርሊ፣ ትላንት ቀኑን መሎ ፈልጌ አጣሁህ እኮ” አለው።

“ምው በይህና?” አለ ቻርሊ ግምባሩን ቆጭም አድርጎ። “ታፈ ይፈልገሃል፤ በእግር በፈረስ... ትላንት ያልደረሰክበት...” ቻርሊ ጥሎት ሂደ። ተላላኪው ግን እግር እግሩን

እየተከተለ “ጋሽ ቻርሊ፣ አደራ እንዳታሰወቅሰኝ” እያለ ይወተውተው ገዥ”

“ሰውዬ፣ በጠዋት አትላክረኝ” አለው ቻርሊ ተቆጥቶ። “ምን ቸገረኝ? እኔ እንደሁ ውርድ ከራሴ ብያለሁ” ተላላኪውም በተራው ተቆጥቶ ሂደ።

ቻርሊ ህንጻው ላይ ወዳለው ሻይ ቤት ወጥቶ በሩ ካዘዘ በኋላ መስኮት አጠገብ ተቀምጦ አስፋልቲ ላይ የሚተላለፈውን መንገደኛ ያስተውል ጀመር። ህሊናው ግን ተላላኪውን በማመናጨቁ እየወቀሰው ነው።

በሩውን ጠጥቶ ሲጋራውን እጭሰ ወደ ታፈ ቢሮ ሲያመራ ዳንኤል ጅምርንና ሣራ ጋደምን እጅ ለእጅ ተያይዘው ወደ ሻይ ቤቱ ሲያመሩ ደረጃው ላይ ለገኛቸው።

ሰላምታ ሊሰጡት በፈገገታ ሲቀርቡት ግን ግምባሩን እንደቋጠረ የአንገት ሰላምታ ሰጥቷቸው አለፈ። ብዙ ጊዜ የውስጥ ስሜቱን መደበኛ አይሆንለትም። ጥላቻውን በተቋጠረ ግምባሩ እንጂ በሞቀ ፈገገታ ሸፍኖ ሌላውን ማቁል አይችልም።

ታፈ ቢሮ ሲገዛ ያጋጠመው ደግሞ ከወትሮው ለየት ያለ ሁኔታ ነው። ቻርሊ ገና በሩን ከፍቶ ሲገዛ ከመቀመጫቸው ተነስተው በፈገገታ ተቀበሉት። የተቋጠረ ግምባሩ ላይፈታ ሰላምታ ሰጣቸውና እየተጠራጠረ ወንበር ስዞ ተቀመጠ።

ታፈም ተገጠራርተው ግድግዳው ላይ ያለውን መጥሪያ በመጫን ተላላኪውን እየጠሩ “ታዲያ ምን ትወስዳለህ ቻርሊ በሩ ወይስ ሻይ ልዘዝ?” ሲሉ ጠየቁት።

“የለም አሁን ጠግሁ” አለ ቻርሊ ግራ እንደተጋባ። “ተው! ተው! ያለቃ ግብዣ እምቢ አይባልም” ታፈ አግደረደሩት።

“የለም፣ አሁን ከቡብ ነበርኮ” ሲል ተከላከለ ቻርሊ ። በሃሳቡ ግን “ይህ የሰው ከንቱ ዛሬ ደግሞ ምን የተንኮል ቁማር ሊጫወት አሰቦ ይሆን?” እያለ ያሰላሰለ።

ተላላኪው በሩን ከፍቶ ብቅ እንዳለ፣ ታፈ በስህተት መሆኑን ገልጸው አሰናበቱና “ታዲያስ ቻርሊ? ሀይወት እንዴት ነች?” አሉ መላጣቸውን እያሻሹ።

“እንደ ክረምቱ ቆፈናም ናት” መለሰ ቻርሊ።

ታሪ ከምክም ብሎ ሲባቁ ቆይቶ "አይ" ቻርሎ! ህይወትህን ቆይታም ማራኪም የሚያደርጋት ባለቤቱ ነው ህይወትን ግምባርህን ጨናገገህ ከተቀበልክት እርሷም ትሆናሃለችህ ባደር በምድር ነዋ ነገሩ! ስቀህ ከተቀበልክት ደግሞ ታዋቅሃለችህ ምኞው ቢሉ ወርቅ ላበደረ ወርቅ ነዋ!" አሉት እየሳቁ ቻርሎ አልመለሰላቸውም።

"እርቲስት በተፈጥሮው ተጫዋችና ደስተኛ ነው አንተ ግን መቼ ይህን ይህ የተቋጠረ ግምባርህ የሚፈታው?" የውሸት ግቃቸው ከፍሉን ሞላው።

"አንድ ቀን!"

የቻርሎ መልስ እየገረማቸው ከከላቸው የሲጋራ ጋኮ አውጥተው ጋበዙት። አንድ ፍሬ አውጥቶ በታራ ኩልኩልት ከብሪት ስኮሰ። ታራም በፀጥታ ማጨስ ጀመሩ።

"ሰማ ቻርሎ! ዛሬ እንኳን ያስጠራህህ ለብርቱ ጉዳይ ነው እንደምታውቀው የዚህ የተከበረ ቴያትር ቤት ስም ከጊዜ ወደ ጊዜ እየጎደፈ፣ አድናቂዎቹንም እያጣ ነው ከሁሉም በላይ ደግሞ ስንቱን ያየንበት ጥበብ እየተልከሰከሰች በማንም ምሁር ነን ባይ ጭንጋና ስትረገጥ ማየቱ እጅግ አላስቦኛል። እናም በኔ ግምት ጥበቧን እንወዳታለን፤ ለጥበቧ ከብር እንቆማለን የምንል ሰዎች ተባብረን እጅና ግንት በመሆን ከወደቀችበት ልናነሳት መሰለፍ የሚኖርብን ዛሬ ነው።"

ቻርሎ የሚሰማው ሁሉ ከታራ ኩልኩልት አንደበት የሚመነጭ መሆኑን ተጠራጠረ። በያንዳንዱ አረፍተ ነገር መጨረሻ ላይ "ከመቼ ወዲህ?" የሚል ጥያቄ በልቡ እያነሳም ነበር የሚያጸምጣቸው።

"ወደ ዋናው ጉዳይ ለመግባት ሰዎችን ማስታወቂያ ተመልክተህ እንደሆነ የመከነች ተስፋ የሚል አዲስ ተውኔት ለቴያትር ቤታችን ተልኳል። እና ይህን ተውኔት እንዲያዘጋጅ ያ ዳንኤል የሚሉት የምሁር ጅምር ተመድቧል። እኔ እንኳን እናንተ በሙያው የበሰላችሁትና ልምድ ያላችሁ ቴያትርን ለማዘጋጀት ትመዘገባችሁ ብዬ ነበር። የተመንሁት ግን አልሆነም። ይሁን እሱን እንተወውና ይህ ተውኔት መነሻው ወይ መውደቂያው እንደሆነ አስጠንቅቄዋለሁ። እንደማይላክላት ግን እርግጠኛ ነኝ።"

"አንተንም በመሪ ተዋናይነት እንዲያጫውትህ ነገራዋለሁ። ይህን ያደረኩት ለሙያው ባለኝ ፍቅርና ከማንም በላይ በችሎታህ ስለምተማመንብህ ነው። አየህ 'በደንባራ በቅሎ ቃጭል ተጨምሮ' እንደሚባለው በርሱ ድንቁርና ላይ ምሁር እያለ የሚጀገናቸው

እውሮች ይጨመሩበት ሥራውን ሁሉ የጨረባ ተዝካሮ እንዳያስመስሉት ሰግቻለሁ። እንደገናም ደግሞ አልተማራችሁም፤ ጥበቡን አታውቁትም እያሉ የሚዘባቡቱባችሁን ጅምር ምሁራን ሁሉ፤ በዚህ ተውኔት ለአንዲት ለመጨረሻ ጊዜ ትቀጧቸዋላችሁ። እናንተ እውነተኛቹ የጥበብ ልጆች እነርሱ አስመሳዩችሁ እናንተ ብልህችሁ እነርሱ ጅላጅሎች መሆናቸውን ታስመሰክሩበታላችሁ።"

ቻርሎ በታራ ኩልኩልት መላጣ ውስጥ የተጠነሰሰው መርዝ ምን እንደሆነ ሊረዳ አልቻለም። በሚጠላው ሰው የመድረክ መሪነት በሚዘጋጅ ቴያትር ውስጥ ለመካፈል ደግሞ አንዳችም ስሜት አልነበረውም።

"ጥያቄውን ባልቀበልሽ?" ሲል ግምባሩን እንደቋጠረ ጠየቀ። ታራ በቅሬታ ሲመለከቱት ቆይቶ "የቴያትር ቤቱ ተቀጣሪ ሠራተኛ መሆንህንም አትርሳ! እንጀራህ እኮ ነው" አሉት።

"በአዘጋጁ በኩል ይህ ትእዛዝ ሊደርሰኝ ሲገባ እዚህ ቢሮ ድረስ በግል የተጠራሁበት ምክንያትስ ምንደነው?"

ታራ እንደመደናገጥ አሉና "የአሁኑ ግንኙነታችንም በኔና ባንተ መካከል የሚቀር ነው። አየህ ቻርሎ! ይህ ጋግርት ጠባይህ እኮ ነው ከሰው በታች አድርጎ ያስቀረህ። ለምን እሺ ባይ አትሆንም? ከሰንቱ ታግለህ የምትዘልቅ ይመስልሃል?"

ታራ ኩልኩልት ምንም ነገር ሊያደርጉለት እንዳላበሉ ቻርሎ ያውቃል።

ሰለህም ከመቀመጫው ተነሳና "እንጀራይ በመሆኑ ትእዛዙን ተቀብላለሁ" ብሎ ከፍሉን ለቆ ወጣ።

ታራ "ተከሰሰውና ተበጭቀው ደከመው የተኙትን አንበሳች ከተኙበት በማንቃት ለመጨረሻው ፍልሚያ ወደ ሰንቱ መገዳት" የሚለው የጥበብኛው አመራራቸው አንድ መርህ በቻርሎ የተነሳ አይላካልኝ ይህን የሚል ስጋት በአጠቃላይ በመጫሩ በጥልቀት ስለጉዳዩ ግሰብ ጀመሩ።

መላው ዓለም ያደመጣት እስከመጣት ድረስ ግራ ተጋብቃ ስነተኛ አብነት መገኘቱ ዓለሙ ሁሉ ስለገዘቸው ቃል ኪዳን የሚፈታተናት እየመሰላት ተሸግቃለች። የልዩን ፍቅር ሊያይላት የነፍሷን ጫሽት ሊያደምጥላት የቻለ ባለመኖሩ እርቃደን አደባባይ የቆመች እስከመሰላት በሀፍረት ተኮራምታለች።

“ጠባቂውን የሚያክል ሰው ይኛ ምድር አላቀለችም ... ልጄ እባክሽ ፍራሽን ለይቼ ልሙት” ነግቶ ሲመሸገ ደግሞ መሸቶ ሲነጋ የእናቷ ውትወታ ይሄው ነበር። አብነት ጆሮዎቿን ድፍን አድርጋ በመያዝ ከእናቷ ትሸሽለች።

“እስከመቼ መግባባት እንደማንችል አላውቅም። ከጠባቂው ጋር በሆንሽ ቁጥር መድረክ ላይ እንዳለሽ ተዋናይ ራስሽን ቁጠረ ብዬ ሰንት ጊዜ ልንገርሽ? ደርሶ ገበላ መሆን... ግምባር መቋጠርን ምን አመጣው?”

“አልሆንልሽ ብሎኝ ነው አባይ...”

“የድርጅቱን ሀልውና አደጋ ላይ እንደምትጥይው አታውቁም?”

“ጭራሽ ተዋናይ መሆን አልቻልኩም ከ አባይ”

“ቻርሊ ከሚባለው ቴያትረኛ ጋር ምን እንዳገናኘሽ ልታስረጃኝ ትችያለሽ?”

“ምንም...”

“እንዴት ምንም? ያለ ምክንያት ነው በየአደባባዩ አብረሽው ስትንከረፈፈ የምትውደው?”

አብነት መልስ አልሰጠችም።

“ለመሆኑ የሁለት ልጆች አባት መሆኑንና መንግስት በፀረ ህዝብነት እንደሚከታተለውስ ታውቁ ኖሯል?”

“ማን ነገረህ?”

“አይመለከትሽም፤ ጥያቄዬን ብቻ መልሽ”

“እረ ቻርሊ ፀረ ህዝብ አይደለም”

“ምን አልሽ?”

“ምንም”

“ሁለተኛ ክርሱ ሰውዬ ጋር ታየሽ የሚሉ ነገር ብሰግ ውርድ ከራሴ። የአሁን ሥጋ አልጋ ሲሉት አመድ” አሉ። የድርጅቱ ብቸኛ ተስፋ አንቺ መሆንሽን ዘጋሽው?”

አብነት ትጨነቃለች። ሰዓሊው ዘንድ ብቻዋን ስትሂድ ደግሞ “ያ ደደብ ጓደኛሽ ይህና ነው?” ይላታል የዓድን እየተመለከታት።

አብነት በሀፍረት ተሸግቅቃ ዝም ትላለች።

ብቸኛነቱ ቢጫጫናት “ራ ጋዲምን ይቅርታ ልትጠይቅ ወሰነች። “ሃሉ፤ ሃራ?”

“አዎን፤ ማን ልበል?”

“ሃራ፤ እባክሽ ሁሉን ረስተሽው እንደ ቀድሞችን እንሁን”

“ማን ልበል?”

“አንቺ ግን እንዴት ጨነኝ ነሽ ሃራ...”

“ይሄን ስልክ ልዘጋው ነው። ማንሽ?”

“አብነት ነኝ ሃ...” ስልኩ ጆሮዋ ላይ ተዘጋ። “ዓለም ሁሉ አንቅር ተፍተኛል ማለት ነው?” አለች አብነት ለራሷ።

በዚህ ላይ ደግሞ አሁኗ በመጣ ቁጥር “እክስፎርድ ዩኒቨርሲቲ ሳሉ...” የማያባራው የጠባቂው ንዝንዝ አለ።

ቻርሊ ግን ይህንን ሁሉ አያውቅም። የሚያውቀው አንድ ነገር ከርሷ ጋር ሲሆን ደስተኛነት የሚሰጣው መሆኑን ነው። ቀኑን ሙሉ ተቋጥሮ የዋለው ግምባሩ አብነትን ሲያይ ይፈታል። ቀኑን ሙሉ ተዘግቶ የሚውል ልሳት አብነትን ሲያገኝ ይፍታታል።

ይሄ ደግሞ አብነትን ቀን ተሌት ያስጨንቃታል። “እስከ መቃብር ካንተው ጋር ነኝ” ብላ ቃል ኪዳን በገባችለት ሰው ጆርባ የምታላግጥ ስለሚመስላት ነፍሷ ትሸበራለች። ስለዚህም ብዙ አውጥታ ካወረደች በኋላ ሁሉንም ነገር ዘርዝራ ልትነግረው ወሰነች።

ቻርሊ ቀናተኛና በርሷ በመጣ ነገር ሙት መሆኑን ታውቃለች። ሰሞኑን ያደረገውን ስታስታውስ ደግሞ ይደንቃታል።

ፒያሣ መሃል በሚያዘውትሩት ቡና ቤት ተቀምጠው ቡና እየጠጡ ያወጋሉ። አብነት ከሰዓሊው ጋር ያላለፈችውን ዓመታት ትዝታዎች እያጫወተችው ነበር። እነርሱ ከተቀመጡበት ትይዩ ደግሞ አንድ ሰው ፊቱ የተቀመጠውን ሙሉ ሻይ እያማሰለ አብነትን ለረጅም ጊዜ አፍጥጦ ያያታል። ቻርሊም በበኩሉ በሰውየው አስተያየት ተገርሞ አፍጥጦ ያስተውለዋል። ሰውየው ፊልሞ አያየውም። የአብነት ሀሳብ ሙሉ በሙሉ ሰዓሊው ላይ ነበር።

ቻርሊ ግፍጠጡ ሲሰለጥው ዐይኑን ሰብር የአብነትን ጨዋታ ያገምጥ ገባ። ብዙ ቆይቶ ቀና ሲል ግን የሰውየው ዐይን አብነት ላይ መሆኑን አየ። ጭንቅት ተሰማው። አየቆየ ሲሄድ ግን ንዴትና አልሀ ይተናነቀው ጀመር።

“ያን ሰውዬ ታውቁላለሽ?” ሲል በአገጣጠሙ እያመለከተ ጠየቃት።

አብነት መለስ ብላ ሰውየውን አየችው። የበረደውን ሻይ እያማለለ አፍጥጦ ያያታል። “አላውቀውም... ምንው?” አለችው ግራ ተጋብታ።

ከተቀመጠበት ቱር ብሎ ሂደና ሰውየው አጠገብ ቆሞ ቁልቁል አፈጠጠበት። “ምንው ወንድም?”

ሰውየው ከእንቅልፍ እንደነቃ ሁሉ ጭንቅላቱን ደጋግሞ ወዘወዘና “ምንው?” አለ ቻርሊን በገረግረታ ሽቅብ እያስተዋለው።

“ለምን ታያታለህ?”

“ማንን?” የሰውየው ድፍርስ ዐይናች ተሰለጠጡ።

“ባማን ላይ ነው የምታሸፈው?” ቻርሊ አፈጠጠበት። ቤቱ ውስጥ የነበሩ ተስተናጋጆች ሁሉ በድንጋጤና በመገረም ያዩት ጀመር።

ሰውየው አብነት ወደነበረችበት አቅጣጫ ገልመጥ ብሎ ከተመለከተ በኋላ በገዥ ላይ ይነበብ የነበረው መገረምና ድንጋጤ ወደ ፈገግታ ተለወጠ። “ወላጊ ለአዚም... ያንተን ቆንጆ አላየሁ ብህም። በጥልቅ ሃሳብ ውስጥ ተውጠው ነበር” አለ እየሳቀ። ቤቱ በሳቅ ታመሰ።

ቻርሊ በሠራው ስህተት ተደናግጦ ምን ማለት እንደሚገባው ተጨንቆ ከቆየ በኋላ “ሁለተኛው ሰው እንደዚህ አይታይም!” አለውና ወደ ነበረበት ተመለሰ።

ሰውየው ሲሰቅ ቆይቶ “እንተም መታረም አለብህ እኮ ወንድሜ፤ ይችን የመሰለች ሽጋ ይዘህ ስትዞር እንደነው ከሌሎች ጋር እንዳትጠላ ምናል “ግዮት ከልክል ነው” የሚል መፈክር ብትለጥፍባት?” አለና ሳቱን ቀጠለ። በቤቱ ውስጥ የነበሩ ሁሉ ከግራ በላይ ሳቱ።

ቻርሊ አልመለሰለትም። ሂሳቡን ከፍሎ በፍጥነት ወጡ። በዝግታ እየተራመዱ ታክሲ ወደሚይዙበት አቅጣጫ ሲያመሩ አብነት

የሚታዩትን ግብ እያፈነች ጠየቀችው። “ቻርሊ ግን ምን መሥራትህ ነው?”

“ምን ሠራሁ?”

“ሰውየውን እንዴት እንዴት ነው ያደረከው?”

“ታዲያ ሰው በሰው ላይ እንደዚያ ዐይኑን ያፈጣል?”

“ቀንተህ ነው፤ አይደል?”

ቆሞ ብሎ ሲመለከታት ቆየና “እውነቱን ማወቅ ከፈለግሽ አምን?” አላት።

“አታምነኝም ማለት ነው?”

“አለማመንንና መቅናትን ምን አገናኛቸው?”

“ሰዎች የሚቀኑት የሚወዷቸውን ስለሚጠራጠሩ አይደለም?”

“እትባላችሁ የሌላውን ባላውቅም እኔ የምቀናው ስለግጥምንሽ አይደለም። ለኔ ፍቅር ማለት ስሰት እንደሆነ ደጋግሜ ነገረኻለሁ። እስከትልሻለሁ አብዬ፤ እኔ እንኳን በሙሉ ዐይኔ ላይሽ አልደፍርም። እንጂ! ለእንዲት ሰከንድም ቢሆን የሌላው ሰው ቀልብ ሲያርፍብሽ ለእንደም ቀን ቢሆን በሌላው ሰው ልብ ውስጥ ማደርሽን ሳብ ነፍሴ እሪ ብላ ትሞሃለች። ከተ ጠባይ! አይጣል አመል! የፈለግሽውን በይው። ላንቺ አይታወቅሽም እንጂ ህይወቴን ለውጠሽዋል። ከውስጤ ተንጠፍጥሮ ያለቀ የመሰለኝ ተስፋ ሲያንሰራራ ይታወቅኛል። ራት ራት ትለኝ የነበረች ህይወት ትጣፍጠኝ ጀምራለች። ጨለማ ትመሰለኝ የነበረች ዓለም ብርሃን ስትፈነጥቅ ትታየኛለች። የመኖሪ ምክንያት ሆነኛል አቢ። ለጨለማው ህይወቴ ብርሃንን የሰጠሽኝ አለኝታዬ እንድ ቀን ከዐይኔ ብትሰወረገ ህይወቴ ምን ሊመስል እንደሚችል ይታሰብኝና አንቺን ያየሁባትን ቀን እረግማለሁ። አንድ እውነት እነግርሻለሁ። በኔ ህይወት ውስጥ አብነት መንገሻ ማለት የህልውና ጥያቄ ነች። የመኖር ወይ ያለመኖር ፈተና!”

“ቻርሊ!”

“ይህ የነፍሴ እውነት ነው አቢ!”

“እወድሃለሁ!”

*** **

ፍቅረኞቹ አዘውተረው ሰዓሊውን ይሸክሩታል። በእረፍት ሰዓቱ ሁሉ “የደም ጎርፍ” የተሰኘውን አብስትራክት ስለል ይሠራል። ከቻርሊ ጋር በተገናኘ ቁጥር የሚያነሱትን አታካሮ ስለሰመደችው ውዝግባቸው ወደ ጸብ ያመራል የሚለው ስጋቷ ተወግዶላት እንዲያውም ደስተኝነት ይለማታል - አብነት።

በሳሊት ውስጥ ሰላላው ሲገራውን እንደነበረ ይገነዘብ ይገባል።
ቻርሊ ከሶፋው ላይ ተቀምጦ መጽሔት ያገባብጣል። አብነት ሻይ
የጠጠባቸውን ሰኔዎች እያገባች ሰረት እያረገች ቻርሊን
ትመለከተዋለች። ዛሬ ገዱ ሁሉ ፈክተአል። ስለዚህም በህይወቷ ውስጥ
የደረሰውን ምስቅልቅል ለማስረዳት ከዚህ የተሻለ ቀን እንደሌላት
ገመተች። ያለችበትን ሁኔታ ሲረዳ ሊፈጠርበት የሚችለው ህዝን
እየታሰባት ግን ለጋ እንደተጨነቀ ነበር።

በርዎቆዎቹን አጣጥባ ከቦታቸው በማስቀመጥ ወደ ሳሊት
ስትመለስ አርቲስቶች እሳትና ጭድ ሆነው አገኘቻቸው።

“... የደም ጎርፍ አልከው በዚህ ስላል ላይ የምታጠፋው ጊዜ
ግን የባክኑ ጊዜ ነው የሚመስለኝ” አለ ቻርሊ ያገባብጠው የነበረውን
መጽሔት ጠረጴዛው ላይ ወርውር።

“እንዴት?” ሰላላው በመገረም ተመለከተው።
“የህዝቦችን ተስፋ የሚያጨልም በመሆኑ”
“ያለብኩትን ዘመን እውነታ ነው የሠራሁት። የጽጌረዳ አበባ
የምታሸት ቆንጆ ሴት መሳል ነበረብኝ?”
“እንደዚያ ማለቴ ላይሆን፤ አሁን ከምታየው ጨለማ ጀርባ
ሊመጣ የሚችለውን ብርሀ ቀን ሊያሳይ የሚችል...”

ሰላላው የያዘውን ሲጋራ ጥሎ ትቢያ እስኪሆን አሸውና
“የዚህን ትርምስ ውጤት ልንገርህ?!” በህዝብ ልጆች ደም በታጠብ
ዙፋን ላይ የፋሽዝም መደላደል ነው። በድርጅትና በትጥቅ የማይመራ
የህዝቦች አመጽ ትርፋ አንገትን ለገዥዎች ካራ አመቻችቶ መስጠት
ብቻ ነው። ያኔ ማለቂያ የሌለው የደም ጎርፍ ይገዥቀዥቃል” አለው
ጥቅን ወደ ቻርሊ እንደቀሰረ።

“ገዥዎች በዲሞክራሲያዊ መብቶች ላይ በጫኑት የአፈር
ከምር ሳቢያ ህዝቦች ለነቁ፤ ሊደራጁና ሊታጠቁ አልመታደላቸው
እውነት ነው። ይሁን እንጂ እጅና እግርቻቸውን አጣጥፈው አደራጅ
ከሰማይ እንዲወርድላቸው ገዥዎቻቸውን የሚፋለሙበት ትጥቅ
እንዲዘንብላቸው አያልሙም። እየታገሉ ይደራጁ፤ እየተደራጁ
ይታጠቃሉ” አለው ቻርሊ በርግጠኝነት።

ሰላላው ፍትፍት ብሎ እየሳቀ፤ “አሁን በምትለኝ መንገድ፤
ያለውን የሃይል ሚዛን ሳስተውለው ምን እንደሚታዩኝ ታውቃለህ?!”
ባንድ ማእዘን ትልቅ ዝሆን በሌላው ማእዘን ደግሞ ትገሽ ትገኝ” አለና
ሳቁን ቀጠለ።

ቻርሊ ብሽቀቱ እያሰታወቀበት “ይህን ያህል የህዝብን ሃይል
ትንቃላህ ማለት ነው?” ሲል ጭሆ ጠየቀው።

የሰላላው መልስ ደግሞ ይበልጥ የሚያሳብደው ነበር። “ህዝብ
የራሱ ሃይል የለውም! የህዝብ ሃይል የህዝብን እውነት ይከናወናል ብለው
ማድንዘጥ በከተቡት መሪዎቹ መጻፍ ውስጥ ነው። ይህ በመጻፋቸው
ያመቁት ሃይል ደግሞ ገዥዎች የራሳቸውን ዓላማና ጥቅም ለማስፈጸም
በህዝቡ ላይ መልሰው በመጫን የሚያንበረከኩበት ሃይል ነው።
በመጻፋቸው በገባው የህዝብ ሃይል መልሰው ህዝቡን ይገዙበታል።
‘እሾህን በእሾህ’ እንዲሁ የህዝብ ተቃውሞ ልሣን በህዝብ መጻፍ
ይታረፍል። የህዝብ አዕምሮ የገዥዎቹ አዕምሮ ነው። መሪዎቹን
ተከትሎ ለልማት ወይ ለጥፋት ይሰለፋል... ለሰላም ወይ ለጦርነት
ይታጠቃል። ‘ለምን?’ ብሎ አይጠይቅም፤ ግራ ቀኝ አይቶ
ሊድርጊቶቹ ምክንያቶች አይፈልግም። እንዲህ አይነት የራሱ አዕምሮ
ያለው ከሸዎች ውስጥ አንድ ቢገኝ እምቢ ባይሆን ተወልዷልና
በህዝብ ሰይፍ ይሰየፋል! መሪዎቹን ተከትሎ ሲላል አልወርድም ያለ
በህዝብ ከንድ ይወገራል! እና አትድከም ወዳጂ የህዝብ ሃይል... ጂኒ
ቁልቁል የምትለው ሁሉ ፈዝ ነው” አለው።

ሰላላው ከሚናገራቸው ቃላት ጋር የሚያወናጭፋቸውን
እጆቹንና የሰውነት እንቅስቃሴውን አብነት ስትመለከት፤ በመድረክ
ሂደት ላይ ያለ ተውኔት የምትከታተል እስኪመሰላት ድረስ ያለችበትን
ዘንግታለች። ቻርሊ አልመለሰለትም። በጁ የያዘውን መጽሔት
እያገባበጠ ቀልቡን ሁሉ ጀርው ላይ ሰብስቦ ያጻምጠዋል።

ሳይታሰብ “የህዝብ አዕምሮ የገዥዎች አዕምሮ ነው አልከኝ?”
ብሎ ቻርሊ የብሽቀት ሳቁን ለቀቀው። “የኛ ማኪያሽሊ! ከሰማዩ
ሰማያት ምጡቅ አዕምሮ ያላቸው ልዩ ገዢዎች ወርደው ለህዝቡ
አዕምሮ ይሁኑለት ካልከማ በፈላጭ ቆራጮች የምታመልክ እንጂ
በዲሞክራሲ የምታምን ሰላህንክ ፋሺዝምን መኮንን ባልተገባህም
ነበር። በዚህ ለባባልህክ ሂሳብ የህዝብ አዕምሮ ነው! ስለዚህም ህዝቡ
እንደከብት ተነጂ ነው።”

“ወዳጂ፤ ሀቁ ግን ይህ አይደለም። ህዝቡን በሃይል
አንበርክከውና አሸማቀው ገዢዎች ለተወሰነ ጊዜ ብቻ ህዝቡን
በመከፋፈል ሊገዙት ይችሉ ይሆናል። ህዝቡ ግን ብዙም ሳይቆይ
ከደንዘበበት ይነቃል። ዋ! ያን ቀን ገዢዎችን ምን ይውጣቸው ይሆን?!”

ያደ የህዝቡ የበላይነት ይሠናዳል፤ ደሞክራሲያዊ ይገመገሙ ለእኔ ህዝብ ግለትም የተገፋውና ብዙሀኑ የጭቆን መደብ ነው...

“አንተ ግን ወዳጅ ግራ የምታጋባ ፍጡር ነህ ከገዢዎችና ከጨቋኞች አንድ አንዱ እንዳልቀጥህ አደጋርህና ለነርሱ ያለህ ጥላቻ ያላሰተኛል። የህዝቦች ወገን ነህ እንዳልል በህዝብ ላይ ያለህ ንቀት ያለበረግኻል። ለምን ተስፋ እንደቆረጥከህ ለምን ራስህን ከዓለም እንዳገለልክ አይገባኝም። በውነት ስላንተ ምን እንደምል አላውቅም” አለ ራሱን በሀዘኔታ እየነቀነቀ።

“በዚህ እንኳን ልትጨነቅ አይገባም። የኔ ህይወት ምንም ሚስጥር የለውም። እኔ ከዚህ እናንተ ከምትኖሩበት ትልቅ ጨለማ ውስጥ የራሴን ውጋጋና የሚያጥበረብር ትንሽ ዓለም ፈጥሮ የምኖር የእኔነቴ ጥላ ነኝ። ይች ትንሽ ዓለም የምልህ ሥነ ጥበብ ነች። ታሰራለችህ ብርሃና ግን ከትልቁ ዓለም ጨለማ ጋር ሲነጻጸር የትንታግ ያህል እምንት ነው። እና ሁልጊዜም እጫነቃለሁ... ግዙፉ ጨለማ ትንሹን ብርሃን እንዳይውጣት አፈራለሁ። አትገረምህ ከዓለም የምሸሸው በጨለማው ዓለም ውስጥ ሰባዝን የትንሹ ዓለሜ አቅጣጫ እንዳይጠፋኝና ለዘለዓለሙ በጨለማው ተውጦ እንዳልቀር ስለምሰጋ ነው። ስለኔ ይህ በቂ አይሆንም ትላለህ?” አለው እየሳቀ። ለብዙት ሰዓሊው ስለራሱ ሲናገር የሰማችው በዚያን ላላት ብቻ ነበር። እንኳ ሁለት ሰዎች አንድ ቀን እንኳን በሃሳብ ሊግቡሉ ዓለመቻላቸውም ከመገረም በቀር እንዲን ደግፋ ሌላውን ተቃውሞ ሃሳብ ሰጥታ አታውቅም። ፍቅረኞቹ በመጨረሻ ሰዓሊውን ተሰናብተው ወጡ።

ከበትሎ ቤት ወደ ኅተራ በሚወስደው የአሰፋልት መንገድ ጦርዝ ላይ እጅን በእጁ ውስጥ አቆላልፋ ብዙ ከተጓዙ በኋላ “ቻርሊ ላሬ ደስተኛ ትመሰላህ” አለችው።

“እንዴት?” አላት በገዥ ላይ የሚታየው ፈገግታ እየደመቀ። “እንሻ ... ላሬ ልዩ ሰው ሆነህብኛል፤ ፊትህ የሚረጨው ፀዳል ራሱ የጨረቃን ያክል ነው” አለችው እየሳቀች።

“ለኔ” ይታወቀኛል። እንዲህ ሲሆን ግን አፈራለሁ። በመከራና በታላቅ ፈተና ሞላኝ እንዳንድ ጊዜ የሰው ልጆች ደስታ ወሳን የለውም ይባላል። ብዙውን ጊዜ ቅጥ የለለውንና ምንነቱ ያልታወቀን ደስታ ተከትሎ የሚመጣው ሃዘን ጥልቅ ነው” አላት በቆም ነገር።

ለብዙት ደገጠች። ልቧ በፍጥነት ይመታ ጀመር። ልታረዳው የተዘጋጀችው መርዶ ዐይኖቹ የሚረጨትን ብርሃን አውድሞጥ

ገጽታውን ያፈነወን ፀዳል አክሰሞ ሊያስገኝቀው እንደሚችል ስታሰብ ሆኖ በርሀራዊ ዘለለ አግራጭ ግን አልነበራትም።

“ሰማ ቻርሊ ...” ብላ በመጀመር የህይወቷን ምስቅለትና ፍቅራቸው ያለበትን አደገኛ ሁኔታ በዝርዝር ገለጸችለት።

እያንዳንዱን አረፍተ ነገር በጨረሰች ቁጥር ዐይኖቹ በድንጋጤ ይፈጠሩ ከንፈሮቹ ይንቀጠቀሱና እግሮቹ እስኪዘሉ ድረስ ጉለበቶቹ ይብረከረኩ ነበር። ሆኖም ግግሩን እስከተጨማሪ ቃል አልተነፈሰም። ቀና ብላ ስታየው አፋን እንደሰፈተ ቀርቷል። ከንዱን ይዛ እየነቀነቀች “ቻርሊ” አለችው። የሚሰማት ግን አይመስልም።

ቆይቶ ድንጋይ መሰሎ ከቆመበት የያዘችውን ከንድ መንጭቆ እየተወላገደ በፍጥነት በመራመድ ጥሏት ሄደ። “ቻርሊ! ቻርሊ! ምን መሥራትህ ነው?” እያለች ልትከተለው ብትሞክርም ልትደርሰበት አልቻለችም።

“ደደብ!” አለች ጉንጮቿ ላይ መውረድ የጀመረውን እንባ እየጠረገች። ሳታሰበው ከንፈሩን ቅርጭም አድርጋ ነከሳለች።

“ከምን ነው የሚሸሸው? እኔ የበደልኩት ነገር አለ እንዴት? የተጨነቀች ነፍሴን ዋይታ አድምጦ አይዘሽ ሊለኝ፤ አላሁልሽ ሊለኝ ሲገባ ፊቱን ጠምገዝ ጥሎኝ የሚሄደው ለምንድነው?” ስትል አሰባች መንገዱ ላይ እንደቆመች።

የዝ እልጋ ገርፎቹን አንቆ ያንቀጠቅጣት ጀመር። “ወንዶች እንደምን ያሉ ይሉኝታ የማያውቁ ህሊና ቢሶች ናቸውግ? ችግርና ፈተና በመጣ ቁጥር ከፍቅረኞቻቸው ጎን ከመቆም ይልቅ ለምንድነው መሸሸ የሚቀናቸው? ለምንድነው የመከራን ቀንበር እንዲሸከሙ ፍቅረኞቻቸውን ብቻቸውን የሚተዋቸው?” መልስ የሰጣት ግን አልነበረም።

በዚህች ምድር ላይ ያለ አይዘሽ ባይና ያለ ረዳት “... እስከመቃብር ከአንተው ጋር ነኝ፤ ብዙህ የቆምኩበት ምድር ትክኖኝ” ከሚለው ቃል ጋር ብቻቸውን የቀረች ስለመሰላት መላይቱን ዓለም ጠላች።

*** **

ወይንም ሁሉ ገርግጥ በየሰዓቱ እየተመላለሱ ከእናቷ ጋር ረከም ቆይታ ያደርጋሉ። ጠበቃውም በሰጠታ ወረቀት የተጠቀሰለ መተያያ እየያዘ መምጣትን ቀጥሏል፤ አባቷ በአጣጥሞ ሥራ ተወጥረዋል። ሰዓሊውም በ "ደም ጎርፍ" ላይ እንዳፈጠጠ ይውላል። ቻርሊ ግን የለም።

በየቀኑ ቴያትር ቤት ስትደውል የምታገኘው መልስም ቻርሊ ሰጥኑን አልገባም። የሚል ነው። ምን ሊደርስበት እንደሚችል በመገመት ተሳቀቀች። በተለይ "አንቺ ለይ የህልውና ጥያቄ ነሽ። የመኖር ወይንም ያለመኖር ፈተና" ያላትን ስታስታውስ ነፍስና ስጋዋ በሰጋት ይበጨቅ ጀመር። በርግጥ ከዚህ ቀደም የመኖሪያ ቤቱን አካባቢ በጨዋታ መሃል በምልክት ነግሯታል። በሊዚህም ብትፈልገው አይጠፋትም። ሆኖም ወንድን ልጅ ተከትሎ መንጠልጠሉ ትርፉ መናቅ ይሆናል ስትል ፈራች። በውስጧ ያለው የናፍቆት ጉልበት ግን ከፍራቻዋ በላይ ነበር።

የቻርሊን ቤት እንደገመተችው በቀላሉ አጠያይቃ ደረሰችበት። መንደሩን መሀል ለመሃል አዳርጦ በሚያልፈው መንገድ ጠርዝ ላይ ኖራ የተቀባችውን ጓይት ሃውስን ስትመለከት ሆዱ በርህራሄና በህዘን ይክል ጀመር። እስከመቃብር ቃል የገባችላት ፍቅረኛዋ የሚኖረው ራሷን ትከላልበት አጥር እንኳን በሌላት ቤት ውስጥ ነው። ማራ ጋዲም "በአንቺና በርሱ መካከል ያለው ርቀት በሰማይና በመሬት መካከል ያለውን ስፋት ያክል የተዘረጋ ነው" ያለችትን አስታውሳ በቅሬታ ፈገግ አለች።

የምታደርገው ጠፍቷት ከጓይት ሃውስ ትይዩ ፈንጠር ብላ አንድ ቆመች አንድ ሰው ገርጠብ ያለውን በር ከፍቶ ወጣ። ቀይ እጅጌ ጉርድ ሸሚዝና የፀሐይ መነጻር አድርጓል። አብነት ሮጣ ልትጠመጠምበት ምንም አልቀራት። እንደዘበት አየት አድርጓት ለሌሊት ቻርሊ አለመሆኑን አወቀች።

"እባክህ..." አለችው ፈራ ተባ እያለች የወጣቱ ከቻርሊ ጋር መመላለል አስገርጧት። ቆም ብሎ ካስተዋለት በኋላ ጥቂት ተራምዶ ቀረባትና "ማንን ፈለግሽ የኔ እህት?" አላት።

አብነት ደነገጠች። "እባክህን ቻርሊን ፈልጌ ነበር" "ቻርሊ ታግሏል" አላትና በጥርጣሪና በመገረም ይመለከታት ጀመር። "ላገኘው ፈልጌ ነበር"

አንድ ቆመ ጥቂት አለብ ወደ ጓይት ሃውስ አየተጣደ። ገዢ ትንሽ ከዋየ በኋላም እየተጣደፈ ወጥቶ "ጠብቂው" አላትና ደጋግሞ እየተጣመጠ ሄደ - ለትል ቻርሊ።

ፍገዝ ብላ አንድ ቆመች፤ ቻርሊ ጋቢውን ትከሻው ላይ ጣል አድርጎ ገርጠብ ያለውን በር ከፍቶ ወጣ። ያልተጠጠረው ፀጉሩ ተገጧቢሯል - ሰውነቱ ገርጥቶ አጥንቶቹ ፈጠዋል፤ ጠይምሬቱም ከክል ብሏል። ዐይናቸን ተጠራጥራ ደጋግማ አሸቻቸው። እየቀረባት ሲመጣ ግን ገደል አፋፍ ላይ የተገጠሰሰሉ ሁለት የብር ኳሶች የሚመሰሉ ዐይናቸን አየችና እርሱነቱን አረጋገጠች። "ለካንስ የፍቅርን ቅጣት አብረን ነው የተቀጣኝው። በመለያየት ስጋት እኩል ኖሯል የቀሰልነው" ስትል አሰበች።

ጥቂት ተፋጠው ቆሙ። ወዲያው እንባዋ አመለጣትና ሰውነቷ ሁሉ እየተንከፈነፈ ታለቅስ ጀመር። እርሱ ግን እንደተጠየቀት ሁሉ ፊቱን ጠምዝቦ ባሻገር እየተመለከተ ዝም አለ።

"ቻርሊ ምንው እንዲህ ሆንክብኝ?" አልመለሰላትም።

"...ምንው ተለወጥከህ? ጠላክኝ?" አንድ ጊዜ የገረጡ ጉንጭቸን፤ አንድ ጊዜ ያልተጠጠረ ፀጉሩን፤ አንድ ጊዜ ደግሞ ጤዛ ላይ እንዳደረ ብረት የሚቀዘቅዙ ጣቶቹን እየቆሰሰች ትወተውተው ጀመር።

"ገረጃና የኔም አንጀት ይቆረጥልኝ። እባክህ የውሃ ላይ ኩበት አድርገህ አታዋለኝ። እኔ እኮ አሁንም በማንም አልለውጥህም። የገሁልህን ቃል ታስታውሰ የለም... እስከ መቃብር ከአንተው ጋር ነኝ"

የለበሰውን ጋቢ ጠርዝ ጭምድድ አድርጋ በመያዝ ዐይን ዐይኑን በሰጋት ስትመለከተው፤ የደረቁ ከገሬሮቹን ላመል ያህል አላቆ "ሞተክ!" አላት። ደምጹ ከሸለቆ ሸለቆ አስተጋብቶ እንደደከመ የገደል ማሚቶ በርቀት የሚሰማትን ያህል በህሊናዋ ውስጥ ነጠረ።

"ማንው እሱ የሞተው?" አለችው በድንጋጤ እንደፈጠጠች። "ምስኪን ቻርሊ ከፍቅርሽ ጋር ተቀበረ። አሁን የቀረው ነፍስ አልባ ቆዳውን ተሸክሞ የሚገጠራውን በድኑ ብቻ ነው። ማንን ልትፈልግ መጣሽ?" አለና ፊቱን አዙሮ ወደ ጓይት ሃውስ አመራ።

ፊቷን ሸፈነችና "አይሞትም! ቻርሊ እኔን ለባቸኝነት ጥሎ አይሞትም! ከፍላ የተሞላች ነፍሴን ማንም ከኔ አይነጥታትም... ከሀይወቴ ጋር የተጣመረች ሀይወቴን ማንም ሊልቅቆ አይነጥታትም" የኔው ቻርሊ አይሞትም! እያለች ትንሰቀሰች ጀመር።

ድምጹ ስለጠፋባት ፊቷን ገለጥ አድርጋ ስትመለከት ቻርሊ የለም። አንዳች የድንጋጤ ስሜት ከራሷ ፀጉራ እስከ እግር ጥፍሯ ነክሯት አለፈ። ገልመጥ ገልመጥ ብላ ድንጋጤ ባፈጠጣቸው ዐይኖቿ ዙሪያዋን ቃኝች። ልታገው አልቻለችም። ድው! ድው! ድው! የሚለው የገዛ ልቧ ምት ለጆርግ እስኪሰማት ድረስ ፈራች።

በዝግታ ገርቦብ ብሎ ወደተከፈተው በር አመራች። መግባት ግን አልደረገችም። ደጃፋ ላይ እንደቆመች "ቻርሊ! ቻርሊ!" ስትል ተጣራች። የመለሰላት አልነበረም። "እባክህ አታስጨንቀኝ! እባክህን አትበድለኝ..." ከቤቱ ውስጥ የሚያገተውትም ድምጽ የሰማች መሰላትና ገርቦብ ያለውን በር ገፋ አድርጋው ገባች። ዐይኖቿ ደብዘዝ ያለውን ብርሃን እስኪሰማው ድረስ በድቅድቅ ጨለማ ዙሪያዋን የታጠረች ያህል ምንም ለማየት አልቻለችም።

ጥቂት በጥቂት ዐይኖቿ ጨለማውን አሸንፈው ሁሉን ማየት ሲችሉት ቻርሊን ሁለተኛው ከፍል ውስጥ አልጋው ጠርህ ላይ ከርምት ብሎ ተቀምጦ አየችው። ከተቀመጠበት ሆኖ አንጋጠ ይመለከታታል። እንዳለውም ነፍሱ ያለው ፍጡር መሆኑን የሚያስረዳለት የሚንከራተኑት ዐይኖቹ ብቻ በመሆናቸው "ሞቻለሁ" ቢል እውነት አለው።

ሰጥሰ ቆሚያለሁ ግለት ዘበት ናሯል። የሰው ልጅ ለገዛ ገባው እንደዚህ ባዳ ይሆናል? ያ እንደማለዳ ራራ ልብን የሚያቀልጥ ፈገግታው ከምን ገባ? በራሷ የመተማመን መንፈሱን ምን እንዲህ ሰበረውን ያን ወንዳወንድ አዳሙን ውሃ እንደገባ አሞሌ ያሟሟው ምንድን ይሆን? እዚያው እንደተቀመጠ የሚሞትባት መሰላትና ፈራች።

ጠጋ አለችና ጋቢውን ትከሻው ላይ አስተካክለችለት። ዞር ብሎ እንኳን አላያትም። ዐይኖቹን አፈፋ ወለል ላይ እያንከራተተ ዝም አለ።

ቻርሊ? እባክህን ፍቅርህን እንጂ ጥላቻህን አቃጥኝ። አለበደልኩህም? እመነኝ... ከመሰለህም ደቅር በለኝ ትከሻውን እንደያዘች ተግፀኝታት።

"አንቺ የበደለሽን ነገር የለም አብነት! ራሴ እራሴን በደልኩት። በመካከላችን ያለው ገደል ሊከለል የማይችል መሆኑን ማየት አቃተኝ። ፍቅር ዐይኔን ሰወረኝ! የማመዘዘኛ ሀሊናዩን ቀማኝ። አብነት እባክሽ ተይኝ... እንደገዛ ጥላይ በሄድኩበት እየተከተልሽ በፀፀት ጅራፍ አትግረፈኝ። በቃኝ! እወድሃለሁ አትበይኝ! የሸህ አክልል በጭንቅላቴ ላይ ደፍተሽ መርዛም ጌጥ ሆነሽ አታድሚኝ!" አላት በሚንቀጠቀጥ ድምጽ።

"ቻርሊ..."
"ቀድሞም እኮ ነገራሻለሁ። እኔ ላንቺ የምገባ ቡው አይደለሁም"

"እንደሱ አትበለኝ ቻርሊ..."
"ለምን እውነትን እንፈራለን? እንደ ግንባር ላይ ጠባሳ ልሽህ! ፈግፍጌ ላጥፋህ ቢሉት በጀ የማይለውን ሃቅ ለምን እንሸሸዋለን? አንቺ ዘረ ብዙ የሃብታም ልጅ ነሽ..."

"እመነኝ አልኩህ ቻርሊ! ንዋይ አይለውጠኝም... የሚያልፈውን ሀብት እምኔ ለዘለምለሙ በውስጤ አብቦ የሚኖረውን ፍቅርህን ያህል ታላቅ ሀብት በገንዘብ አልለውጠውም።"

"አንቺ ወጣትና ውብ ነሽ አብነት!"
"ውብትም እኮ ጤህ ነው ሆይ! አደይ አደይን ሆኖ አይከርምም ቀስተ ደመና በሰማይ ላይ እንደጥለበት አያደርም፤ አበባም አብቦ አይኖርም። ውብቴ የማይደበዝዝ ውበት የልብ ፍቅር ብቻ ነው። እባክህ ውብ ነሽ እያልክ አታገጠራራኝ? ነገ በእድሜ ነቀርሳ ጉንጮቼ ሲሸሸቡት የዐይኔ ውሃዎች ሲገጡ ወደቅሽ ወላለቅሽ ልትለኝ ገ ዛሬ ውብ ነሽ አትበለኝ..."

እጇን ይዞ ጥላፍ አንገቷ ላይ ጥምጥም ብሎ አቀፋት። ስተትበዘበዘው መንፈሱ ተገን እንደሚፈለግ አላጣቸውም። እጇቿን ወገቡ ዙሪያ አጠገልፋ ጭምቅ አድርጋ አቀፈችው።

በእቅፏ ውስጥ እያለ የቀዘቀዘው ደሙ ሲጥቅጥ የደካሙ ሰውነቱ ሲፍታታ ታወቃት። እርሷም አንድ ደስ የሚል ስሜት ሰውነቷን ሲወረው... ልቧ ትልል... ዐይኖቿ ስለምልም... ገልበቶቿ ብርክርክ ቢሉ ተሰማት።

የአገራችን መቅታ አገራችንን በረዳቸው በገጣ ልባቸው ደወል አየደነበሩት አገራችን በአገራችን እቅፍ ውስጥ ተሰለመደው

ከገረድቸን ለአመል ይህል ከከንፈሯ አላቀ "እውድሻሉ አቢ" አላት

የትንፋሽ ያህል ነበር ያዳመጠችው አዕምሮዋ ሥራውን ያቆመች ልዩ ደም መርጨቱን የረሃ መሰላት በጥያቄ ደመና መሰል ነገር ውስጥ እየተንሳፈረች በማየ ሰማያትን እያቋረጠች ሽቅብ ወደ አየር እንደምትመቀቅ የምድርን ማህፀን ሰርሰራ የውቅያኖስን ያህል ጥልቀት ቁልቁል እንደምትጠልቅ ገመተች "ቻርሊት እኔም እውድሃለሁ" ለማለት እያሰበች ሃይሷም ጉልበቷም ከድቷት ተዘለፈላት

ከዚያ በኋላ የምታስታውሰው ምን ነበር? ምንም እንኳን ቻርሊት አልጋ ላይ የሞት ያህል እንቅልፍ ወሰዷታል ቻርሊት ጋቢውን ደረብ እንዳደረገ ጋይት ሃውስ ሳሉን ውስጥ ይንገራደዳል ሲጋራ ማጨስ ስለሰኘው ከኪሱ ላንቲም አውጥቶ ወደ ደጅ በቅ አለ ቡቅ በሩ ላይ ተቀምጦ ያንቀላፋል

"ቡቅ" ቡቅ ከእንቅልፍ ነቅቶ ቻርሊት ሽቅብ አስተዋለና ፈጥኖ ተነሳ

- "አቤት ጋሽ ቻርሊ"
- "ሂድና ከጅምል ስቅ ሁለት ሲጋራ ግዛልኝ... እንደ ልማድህ ሰበረህ እንዳታመጣ ደግሞ" ማንቲሙን ሰጠው
- "ጋሽ ቻርሊ..."
- "ምን ሆነ?"
- "ማንነት ቅድም ጓዳ ሆኖ የራሽችው?"
- "ማን ራሽ?"
- "ሃረገውይንን ገረፏት እንዴ?"
- ቻርሊ ሳቅ አፈነው ለ "ወሰላታ ነበል ተሉ ሂድ!"
- "ጋሽ ቻርሊ..."
- "ቶሎ ሂድ እኮ ነው የምለሁ!"
- "እርሶ ግን ጨካኝ ስምት?"
- "ምን በደልኩም?"
- "እባዬ ሲገርፈኝ እንድም ቀን እንኳን ገላግለውኝ አያውቁም"
- "አንተ ለምን በአንድ ዳቦ አትጠግብም?"

"እኔ እንጂ ይርባኛል" እባዬ አላም ነህ የሚለኝ እውነት ነው? ቻርሊ ለላ ማንቲም አውጥቶ ሰጠውና "በዚህ ደግሞ ለራሱ ዳቦ ጥ" አለው ቡቅ ፊቱ ጨረቃ መሰለ

"ለምንደነው ትምህርት ቤት ያልሂድከው ቡቅ?"
"ሂሳብ ችያለኝ እባዬ ይበቃሃል ብሎኛል" ከዚህ በላይ ካወቅህ ታባባህ ብሎኛል... ተምረህ ከምታብድ ደንቆሮ ሆነህ ብትራብ ይሻላል ብሎኛል" እውነቱን ነው ጋሽ ቻርሊ?"

ቻርሊ ልቡ በጥልቅ ሀዘን ሰለተወጋ አልመለሰለትም ቡቅም እየሮጠ ወደ ተላከበት ገሰገሰ

አብነት ከሰመመን ዓይነት እንቅልፍ ስትነቃ ቻርሊ አልጋ ውስጥ እንደሆነች ተረዳች ወዲያውኑ የፍራቻና የድንጋጤ ሰሜት ያንቀጠቅጣት ጀመር "ለምን? ለምን እንደዚህ ሆነ?" እያለች ተንክቅሶቃ ማልቀስ ጀመረች ለተደረገው ክብር ለወደፊቱ ህይወቷ ለጠበቃው እድል ... ለማን እንደምታለቅሽ ግን አታውቅም

መጀመሪያ ላይ ክብሯ ያለው ማዕረግ ውስጠ እንደ ውሃ ሳይፈሰጥ ራማ ሳይቆረጥ ከበሮ ሳይደለቅ በመሄዱ ራሷን እንደ ክብሯ ቢሰ ሴት አድርጋ በመቆጠሯ የቁጭት እሳት ከውስጥ እየፈጀ አቃጠላት

እየቆየች ግን "ሃፍሴ ለመረጠው ሰው የሰጋና የልብ ክብሯን አሳልፎ ስለሰጠሁ 'ረከሰሽ!' ብሎ የሚከንኝ ከቶ ማን ነው?" እያለች ራሷን አጀገች

ተንጋላ ከተኛቸበት አልጋ ላይ ለመነሳት ስትሞክር ጉልበቶቿ ይንቀጠቀጠላት ከባድ የራሱ ምታትና የአካል ድካም ይሰማት ጀመር "ቻርሊ እባክህ ውሃ ስትል ጠየቀችው"

ከአልጋው ትይዩ ባለው ወንበር ላይ ከርምት ብሎ ተቀምጧል የደንገጠች ግራ የገጠውና ተስፋ የቆረጠ ፊቷን ስትመለከት "አብነቱን እንደድ በገርነቷ ውሃ በላት የሚባለውን ተረት ታውቂያለሽ? ወደድኩ አፈቀርኩ ብለሽ ስትንገረከክ ጀርባሽን ረግጦ በሌላይቱ ሂዋን ላይ ለሚገጠሰሰል የአዳም ዘር እንዲች ብለሽ ልብሽን እንዳትሰጡ" እያለች ሃራ ጋዴም ያስጠነቀቀችን አስታወሰችና ልዩ በፍጥነት ይመታ ጀመር

በብርቃቆ ቀደቶ የሰጣትን ውጎ ጠጥታ በትግል ስፍታና በርህራሄ ዐይን ቆልቆል እያስተዋለት "አቢ፣ ስለወደፊት ህይወታችን ምን ታስታለህ?" ሲል ጠየቃት።

ለረዥም ጊዜ በፀጥታ ስትመለከተው ቆይታ "አገሃለሁ!" አለችው ድከም ባለ ድምጽ።
"እርግጠኛ ነሽ አቢ?"
"እንደገና ቃሴን በመሃላ ማረጋገጥ አለብኝ?" አለችው በቅሬታ ፈገግ ብላ።
"የለም!... ቃልሽንሰ ራሴን የማምነውን ያህል እምነዋለሁ!"

ከፍል ሦስት

ምዕራፍ አሥራ ሶስት

መገዥ የኔህ ተጨንቀው ነው የሰነብተው የቀን እረፍት የለ የሌሊት። "አብነት አስመጭና ላኪ ድርጅት" ከዚህ በፊት ካጋጠሙት እደጋዎች ሁሉ የከፋ እደጋ ላይ ነው!

አብነት እንደወትርዋ አታያቸውም ማለፊያ ከቤት ይወጣሉ፤ ቀትር ላይ ወደ ቢረቸው ይመለሱና ሰፊውን ቢር ቆልፈው ከወዲያ ወዲህ እንደተንቆራጠጡ የሰልኩን እጅታ ሲያነሱና ሲጥሉ እስከ ምሽት ይቆያሉ። ውድቅት ላይ ወደ ቤታቸው ይመለሳሉ። ምን እንደተፈጠረ ልታውቅ ግን አልቻለችም።

አንድ ጠዋት ካቀረቀረችበት የሂሃብ መዝገብ ላይ አሰጠርተዋት እየተጣደፈች ወደ ቢረቸው ገባች። አባቷ ፒፓቸውን እንደነከሱ፣ ጠባቂው ሲጋራውን እያጨሰ በፀጥታ ተቀምጠዋል። ከፍተኛ ችግር መፈጠሩን ከቢርው ሁኔታ ተረዳች። ጠባቂው ከሞቀ ፈገግታ ጋር ሰላምታ ሲያቀርብላት፣ አባቷ የምትቀመጥበትን ወንበር በአገጫቸው አመለከቷት። ሆኖ እንደፈራ ወንበር ስባ ተቀመጠች።

አባቷ ግምባር ላይ በይ ሠርተው የሚታዩት የሀይወት መስመሮች ተስፋ መቁረጣቸውንና ጭንቀታቸውን ገልጸው አሳዩዋት። የሚያጨሰትን ፒፓ መተርኮሻው ላይ አስቀምጠው ጉርጊቸውን ከጠራረጉ በኋላ "በጣም አጣጥሎ ለሆነ ጥብቅ ጉዳይ ነው የጠራሁህ አቶ ስዩም። በቅድሚያ ግን አብነት እዚህ የተገኘችበትን ምክንያት ማወቅ ከፈለግህ በሚቀጥሉት ጥቂት ዓመታት ውስጥ የድርጅቱን ሃላፊነት ተቀብላ እኔን በመተካት የምትሠራ ስለሆነ የድርጅቱን ሚስጥር ማወቅና ያጋጠመውን ችግር መካፈል ስላለባት ነው..."

ገና ገግግራቸውን ላይጨርሶ ጠባቂው በመገረም የሚቀለጨለጨ ዐይኖቹን እያርገጠጠ ከመቀመጫው ተነሳና "እንኳን ደስ ያለሽ ጽጌረዎ" በማለት ጨበጣት።

አብነት በዚህ ድርጊቱ በመደናገጧ የዘረጋላትን እጅ ከመጨበጥ በቀር የተናገረችው ሃገር አልነበረም።

አባቷ በቅሬታ ፈገግ እያሉ "አትድከም አቶ ስዩም፤ ድርጅቱ አሁን ከገባበት የችግር ግጥ ካልወጣ ከእንግዲህ አብነት አስመጭና ላኪ

ድርጅት የሚባል ታሪክ የለም። የይዞታ ህይወት በአደጋ ላይ ነው አሉና ሁለቱንም በፀጥታ ያስተውሏቸው ጀመር። የአብነት ሀይማኖት በድንጋጤ ፈጠጡ፤ የጠበቃው እና በመገረም ቀከፍቶ ቀረ።

ከጥቂት ቆይታ በኋላ ጠበቃው ከንፈሩን በምላሱ እያረጠበ “ከዚህ ቀደም ከደረሱት አደጋዎች አስከፊ የሆነ ችግር ደረሰ እንዴ?” ሲል ጠየቀ።

“የአሁኑ ከምን ጊዜውም የከፋ ነው። እንዴት ብዬ እንኳን እንደምገልጽላችሁ አላውቅም” አሉና ያስቀመጡትን ፒፓ አንስተው በፀጥታ ያዉሱ ጀመር።

“ይግለጹልኛል... ከዚህ ቀደም በዚህ ድርጅት ምክንያት ያልተጋፈጠው ፈተና፤ ያላየነው አበሳ የለም። የአሁኑን ደግሞ እንዳመጣጡ እንደምንመልሰው እርግጠኛ ነኝ” አለ ጠበቃው። በአፋ የጀጉ ሲመስልም ገጽታው ግን ሲጋትና ጭንቀት እንዳገንጠበት ነበር።

“ወደ ሃገር ውስጥ በድብቅ ልናሸልከው የሞከርነው ብዛት ያለው የጦር መሣሪያ ተያዘ” አሉ አባቷ በቁጭት ጥርሶቻቸውን እያፋጨ። አብነትና ጠበቃውም በድንጋጤ ድንጋይ መስለው ከመቀመጥ በቀር እንዲትም ቃል አልተነፈሱም።

ከብዙ ቆይታ በኋላ ጠበቃው የሚያዉሰውን ሲጋራ በመተርከሻው ላይ አጠፋና “ታዲያ ከዚህ ቀደም እንደምናደርገው በመርህዎቻችን ተጠቅመን ድርጅቱን ከወንጀሉ ነጻ የምናደርግበትን መንገድ ለምን አንጠቀምም?” ሲል ጠየቀ።

“ይሄኛው ችግር ከምን ጊዜውም የከፋ ነው። እንዳለመታደል ሆኖ ብዙ ውስብስብ ጉዳዮች ተፈጽመዋል። ለባለስልጣናት መደለያ ሰጥተን፤ የፊናንስ ፖሊሶችን እና በብር ጠቅጥቀን፤ የህግ ሰዎችን ለይምሮ በጉቦ ብዛት እደንዘዘን፤ ድርጅቱንም ሆነ የኔን ህይወት ከአደጋ የምናተርፍላት ቀዳዳዎች ሁሉ ተደፍነዋል” አሉ ራሳቸውን በቁጭት እየነቀነቁ።

“ደህና... ዝርዝር ጉዳዩን ሲያስረዱን” አለ ጠበቃው የማስታወሻ ደብተሩንና ብፅሩን አውጥቶ ለመጻፍ እየተመቻቸ።

“ተወው አቶ በዩም፤ ከአንገዲህ ምንም መጻፍ አያስፈልገው” አሉት እሻቸውን እያወናጨሩ። ጠበቃው በመገረም እየተመልከታቸው የግስታወሻ ደብተሩንና ብፅሩን ወደ ዚህ መለሰ።

“ከዚህ በኋላ ግድረግ የምንችለው ብዙ ሃገር ያለ አይመስለኝም። ምናልባት አንድ የመጨረሻ መከራ ባቻ ግድረግ የምንችል ይመስለኛል። ይኛ ቀዳዳ ደግሞ ዝሆንን በመርፈራ ቀዳዳ የማሸለክ ያህል የጠበበች ነች። ለምንኛውም ዝርዝር ጉዳዩን ላስረዳችሁ” አሉና ከመቀመጫቸው ተስተካከሉ።

ድርጊቱ የተፈጸመው ከአንድ ሳምንት በፊት ነበር። “የአብነት አስመዎና ላኪ ድርጅት” ከአንድ አውሮፓዊ የግል ኩባንያ ጋር በመዋዋል በርካታ የጦር መሣሪያዎች ይገዛል። ከሱዳን መንግስት ባለስልጣናት ጋር በመመሰጠርም መሣሪያዎቹ ካርቱም ላይ እንዲራገቱ ያደርጋል። የሱዳን መንግስት ባለስልጣናት በሰጡት የይለፍ ፍቃድም መሣሪያዎቹ በአንድ መለስተኛ የጥንት መኪና ተጭነው ኩርሙክ ከተባለው የሱዳን የጠረፍ ከተማ ድረስ ይመጣሉ።

በናፖሊዮን አምባላ የሚመራ ሰለት አባላት ያሉት የድርጅቱ ሠራተኞች ኩርሙክ ላይ መሣሪያዎቹን ተረክበው ሸራ በለበሰች ቶቶታ ፒክ አፕ መኪና በመጫን አሳቻ መንገድ ተጠቅመው ወደ አሰሳ ይበራሉ። ያ መሣሪያ በሀገር ውስጥ በህብረት ለሚንቀሳቀስ አንድ የፖለቲካ ድርጅት በከፍተኛ ዋጋ የሚሸጥ ነበር።

የኮንትራባንድ መሣሪያዎቹን የጫነችው ቶቶታ የአሰሳን ከተማ ለቃ ከመውጣቷ በፊት በፊናንስ ፖሊሶች እይታ ውስጥ ትገባና እንድትቆም ትጠየቃለች። መኪናዋን ሲያሸከርከር የነበረው ናፖሊዮን ከሁለቱ የሥራ ባልደረቦቹ ጋር በመመካከር የፖሊሶቹን ማስጠንቀቂያ ጥሰ በከፍተኛ ፍጥነት እየበረረ ያመልጣል።

የአካባቢው ፊናንስ ፖሊስ አዛዥ የሆነ ሻምበል ሁለት ፖሊሶችን በማስከተል በዓንድሮሽር መኪና ቶቶታን እያበረረ ተኩስ ይከፍታል። እነ ናፖሊዮን ቶቶታዋ በጫነችው ክብደት ማቢያ ከሚያባርራት ላንድሮሽር እይታ ውጭ መሆን አለመቻሏን በመገመት መኪናዋን ዳር በማስያዝ በላንድሮሽር ላይ የአፀፋ ተኩስ ይመልሳሉ።

በዚህ ሁኔታ ሁሉም ከመኪናዎቻቸው ወርደው ከግማሽ ሰዓት ለበለጠ ጊዜ ይዋጋሉ። በዚህ ውጊያ ላይ ሁለቱ የድርጅቱ ሠራተኞች ወዲያውኑ ሲሞቱ፤ ናፖሊዮን ከንዱ ላይ በጥይት ይጫርና መኪናዋን ጥሎ ያመልጣል።

ከፊናንስ ፖሊሲዎች ወገን ሻምቤላና አንድ ወታደር ሲሞክሩ ለሰተኛው ወታደር በተከሰተ ወቅት ወደ ተዋታዩ በመጠጋት ጋሲናውን ከፍቶ ቁልፏን ሊነቅል ሲሞክር በናፖሊዮን እጅ ቀሰሏል።

አባቷ ዝርዝር ታሪኩን ሳይጨርሱ ጠበቃው ጣልቃ በመግባት “እኛ መኪናዎ ተይዛለች ግለት ነው?” ሲል እየተቆጠነጠ ጠየቀ።

መንገሻ በአዎንታ ራሳቸውን ነቀቱ።
“ናፖሊዮን ከመሸኾ በፊት ታርጋዎን ነቅሎ ነበር?”

“በዚያ በኩል ችግር የለም” ቀድሞውንም የተለጠፈላት የሃሰት ታርጋ ነበር። የሻሲ ቁጥሯም የተፋቀ ነው።

ጠበቃው በእርዳታ ተነፈሰና “በተገደሉት ሠራተኞች ከሰ ወሰጥ ማንነታቸውን ሊለይ የሚችል መታወቂያ ነበር?”

“የመሰከ ሠራተኞቻችን መታወቂያዎች ሁሉ የሀሰት መታወቂያዎች መሆናቸውን ታውቅ የለም?”

“ታዲያ የተጫነው የጦር መግሪያ የኛ ድርጅት ለመሆኑ ምን ማስረጃ ያገኛሉ?” ሲል ጠበቃው በፈገግታ ጠየቀ።

አባቷ በረዥሙ ተነፈሰና “አሁን የገጠመንን ችግር ከሌላው ጊዜ ችግራችን ሁሉ የከፋ የሚያደርገው ይሄው አይደለም?” አለ።

“እንዴት?” አለ ጠበቃው አሁንም እየተቆጠነጠ።
“መሣሪያዎቹን በድርጅቱ ስም የገንበት ሰነድ መኪናዎ ውስጥ ነበር!” አሉ ከንፈራቸው እየተንቀጠቀጠ።

ጠበቃው መቀመጫውን በመርፈው የተወጋ ያህል ፍንጥር ብሎ ተነሳና “እንዲህ ዓይነት ስህተት እንዴት ሊፈጠር ይችላል?” ሲል ጮኸ።

“ተፈጥሯል። ሰነዱ ልክ ከሱኖቹ ጋር ርክክቡን እንደጨረሰን እዚያው ጠረፋ ላይ መቃጠል ነበረበት። ናፖሊዮን እንዴት ይህን እንደዘገጋ አላውቅም። እንደሚለው በመጨረሻዎ ደቂቃ ሰነዱን ከመኪናዎ ውስጥ ለማውጣት ጊዜ አልነበረውም” አሉ በፀፀት።

“በጣም አሳጢ ጉዳይ ነው” አለ ጠበቃው ተመልሶ እየተቀመጠ።

“ትልቁን አሳጢ ጉዳይ ደግሞ ልንገራችሁ?”

“ከዚህ የከፋ?”

“ከዚህ በጣም የከፋ! በተከሰተ ልውውጥ የሞተው ሻምቤላ ማን እንደሆነ ለመገመት ትችላላህ?”

ጠበቃው ራሱን በመወገወዝ መገመት አለመቻሉን ገለጸ።

“ከፍተኛ ደረጃ ላይ ናቸው ከሚባሉ የሃገሪቱ ባለስልጣናት ውስጥ የአንደኛው ታናሽ ወንድም ነው። ቀብሩ የተፈጸመውም በአዲስ አበባ ከተማ የሴፍ ሴተክርስቲያን ሲሆን፤ ባለስልጣኑ የወንድሙን ደም ለመብቀል እየማለ ዝቷል ሲሉ ሰማሁ። በዚህ ሳቢያ የሃገሪቱ የደህንነት ሃይሎች ሁሉ በኛ ጉዳይ ዙሪያ መረባቸውን ዘርግተዋል። የፊናንስ ፖሊሲ አባላት በበኩላቸው የአባሎቻቸውን ደም ለመብቀል ቀን ተሌት ጉዳዩን መከታተል ቀጥለዋል።

“ከኛ ወገን የሞቱት ሁለት ሰዎች እጅ አሻራዎች ጉዳይስ?” ጠበቃው መጠየቁን ቀጠለ።

“ሁለቱም ከዚህ ቀደም በማናቸውም ምክንያት አሻራ ያልሰጡ ናቸው። በመሆኑም ከአስከሬናቸው ላይ የሚነሳው አሻራ በፖሊስ ሪከርድ ውስጥ በሰነድነት ከተያዙ አሻራዎች ጋር ተመሳክሮ ማንነታቸው ሊለይ አይችልም” ሲሉ መለሱለት።

አብነት ዐይኖቿ እንደፈጠጡ የልቧ ምትም ከደቂቃ ደቂቃ እየጨመረ ነው።

“በጣም ያስደነቀኝን ነገር ደግሞ ልንገራችሁ... ይህን ያህል ማስረጃ አግኝተው፤ ደህንነቶችም ይሁኑ ፖሊሶች እስከአሁን የድርጅቱን በር ማንኳኳት እንዴት እንዳቃታቸው ብቻ ነው። ይሄ ዝምታቸው ከማሰገራም አልፎ እያሰጨነቀኝ ነው” አሉ በፒፓቸው ጫፍ ጠረጴዛውን እየቆረቆሩ።

“ምናልባት ሰነዱ እስካሁን በጃቸው አልገባ እንደሆነሰ?” አለ ጠበቃው ገጽታው በተሰፋ ፀዳል እየፈካ።

“ተአምር ነው! ይሄን በጠራራ ፀሐይ ዝሆንን ከአንድ ሜትር ርቀት ላይ ማየት እንዳለመቻል ያለ እውርነት ነው” አሉ በቅሬታ እንደፈገጉ።

ሰብኩም ያለ ቃላት ልውውጥ ለረዥም ጊዜ በፀጥታ ተፋጠው ከቆዩ በኋላ አብነት በድንጋጤ የፈጠጡ ዐይኖቿን እያቀለጨለጨች “ቅድም ድርጅቱ ከተዘፈቀበት ችግር ውስጥ ለማምለጥ ከመርፈ ቀዳዳ የጠበባች መሹሊኪያ አለች ብለህ ነበር። ሞንገሩን ልታሰራኝን ትችላላህ?” ስትል ጠየቀች ከአባቷ አንደበት ተአምር ለመስማት እየጠበቀች።

አባቷ ከአንቅልፋቸው እንደጠነ አይነት በረገጉና “አዎን... አዎን... ለዚያም ቢሆን ከጊዜ አንጻር ሲታይ እጅግ ብዙ ብዙ

ዘግይተናል። ምናልባት ያ ሰነድ እስካሁን በደህንነት ወይም በመንግስት ባለስልጣናት እጅ ያልገባ ከሆነ... ምናልባት አሁንም በቆሰለው የፊናንስ ፖሊሲ እጅ ውስጥ ያለ ከሆነ የጠየቀውን ዋጋ ከፍለን ለመግዛት መሞከር የመጨረሻው አማራጭ ነው። በኔ ግምት ይሄኛው አማራጭ የማይሠራ ከሆነ "አብነት አስመዘና ላኪ ድርጅት" አበቃለት ግለሰብ ነው። የኔም እጣ በነፍሰ ግዳይ ወንጀል ተከሰጅ ሃያ አራት ሰዓት ባልሞላ ጊዜ ውስጥ በጥይት መደብደብ ይሆናል። ከነዚያ ሁሉ የሰቃይና የትግል አመታት በኋላ ወደ ትቢያ የምዘቅጥበት ሰዓት ቀርባለች" አሉ ህዘን በሰበረው ድምጽ።

አብነት በተቀመጠችበት ትንቀጠቀጥ ጀመር። በጠበቃው ፊት ላለማልቀስ ከውስጥ የሚታገላትን እንባ ጥርሲን እንደነከሰች አግዳለች።

"እንዳሉት አሁንም የቀረችዋ ትንሽ የተሰፋ ጭላንጭላ ሳትወድም በጊዜ እያራገብን እንድትገባቸው ለማድረግ ብንጥር የሚሻል ነው የሚመስለኝ" አለ ጠበቃው።

"እሱንም መቸ አጣሁት?!" ዋናው ጉዳይ እንዴት የሚለው ጥያቄ እኮ ነው አቶ ስዩም" አሉ። አኳኋኛው ሁሉ ሞት ተፈርዶበት ፍጹም ተስፋ እንደቆረጠ ሰው ነው።

ጠበቃው በጣቱ ከያዘው ሲጋራ ቀጥ ብሎ የሚወጣውን ጠስ በፀጥታ ሲመለከት ቆይቶ ፈገግ አለ። ጠቡ ሳይቆይ ያች የፈገገታ ፍንጣቂ ገዱን ሁሉ በፍሰሃ አጥለቀለቀችው። አብነት በጠበቃው ጭንቅላት ውስጥ ምን እንደሚመላለስ ለመገመት እየሞከረች በመገረም እፍጥግ ታየው ጀመር።

"ይሄኛው ችግር የተወሳሰበና በጣም አደገኛ በመሆኑ ከዚህ ቀደም ድርጅቱን አጋጥመውት ከነበሩት አደጋዎች እጅግ የከፋ ቢሆንም እስከመጨረሻዋ ድቂቃ ተስፋ መቁረጥና እጃችንን አጣጥፈን ፖሊሲ በራችንን እስኪያንኳኳ መጠበቅ አይኖርብንም። ማን ያውቃል? ይሄኛውንም ችግር እንደሌሎች ሁሉ እንወጣው ይሆናል... ውጤቱም ከዚህ በኋላ በምናደርገው ጥረት የሚወሰን ይመስለኛል..." አለ ጠበቃው ፊቱ ላይ የሚጫወተውን ፈገገታ ግምባሩን በመጸጠር ለመደበቅ እየሞከረ።

"ይሄን እውነት ነው። ዋናው ጥያቄ ከቀረችን የቅጽበት ያህል ጊዜ ጋር እንዴት አብረን እንሩጥ የሚለው ነው። ከዚህ በኋላ

በማንኛውም ድቂቃ ፖሊሲ ደጃችን ላይ ሊቆም ይችላል" አሉ አባቷ ተስፋ እንደቆረጡ።

"ከዚህ ቀደም ምን ያህል ጊዜ ይህን ድርጅት ከተከሰሰባቸው ከፍተኛ ወንጀሎችና ከገባበት አሳት ውስጥ መንጭቁ እንዳወጣሁት ያውቃሉ። አሁንም በቀረችን ጊዜ እንድርጥባት እድሉን ብቻ ይሰጡኝ። ማን ያውቃል? ተአምር ሠርተን ዳግመኛ የድርጅቱን ህልውና ለፍጻሜው እድል ከኛ ጎን ይቆም ይሆናል" አለ ጠበቃው አብነትን በሰለታም ዓይኖቹ ሰረቅ አድርጎ አየጠረባት።

"የድርጅቱን ህልውና ብቻ አይደለም አቶ ስዩም... ዋናው የራሴ ህይወት ጉዳይ መሆኑን አትዘንጋ!" አሉ አባቷ።

"ከእንግዲህ ጊዜ ባናጠፋ ይሻላል፤ ነገውኑ ወደ አሰሳ እንቀሳቀሳለሁ" አለ ጠበቃው በቁርጠኝነት ።

አባቷ ከመቀመጫቸው ተነሱ፤ ጠበቃውም ፈጥኖ ከመቀመጫው ተነሳ። ሁለቱም ለአፍታ ተፋጠው ከቆዩ በኋላ የሚንቀጠቀጥ እጃቸውን ዘረጉለት። ጠበቃው ደንዘዛ የተቀመጠችው አብነትን የጎድን እያሰተሞሶ የዘረገለትን እጅ ጨበጠ።

"አቶ ስዩም፣ እስካሁን ለድርጅቱ ለሞልክለት ውላታና አሁንም ህይወቴን ለማትረፍ ለምታደርገው ሩጫ ብድሩን በምን እንደምከፍልህ አላውቅም..."

የጠበቃው ዐይኖች ፈጥነው ወደ አብነት ሮጡ።
"... በርግጥ በምድር ላይ ውለታህን የምከፍልበት ምንም አቅም የለኝም። ከገባሁበት ወጥመድ ውስጥ አመልጣለሁ የሚል እምነት ባይኖረኝም እንዳልከው እስከመጨረሻዋ ድቂቃ ድረስ እጅና እግራን አጣጥፈላለሁ በጭንቅላቱ ላይ ምላጭ እስኪሳብ መጠበቅ ስለሌለብኝ ሂድ ይቅናህ!" አሉ ድምጻቸው እየተቆራረጠ።

"ዋናው ጉዳይ የኔ ድካምና እርሶ የሚከፍሉኝ ወርታ አይደለም። ህይወትም መትረፍ አለባት! የረዥም አመታት ድካምና ትግልም ውጤት የሆነው 'አብነት አስመጭና ላኪ ድርጅት' በሮቹ ለዘመናት ተከፍተው ለትውልድ የሚተላለፍ ቅርስ ሆኖ መቆየት አለበት" አለ ጠበቃው ግምባሩን ቅጭም እንዳደረገ።

"ይሄ ተአምር መሆን አለበት!" አሉ መንገሻ ፈገግ ለማለት እየሞከሩ።

“ግን ያውቃል? ዝሆንን በመርፈ ቀዳዳ የግሹለክን ጥበብ ከንግዲህ ዓለም ከኛ ይግር ይሆናል። ዛሬውኑ ናፖሊዮንን አነጋግሮ ነገ ጠዋት ወደ አሶሳ እበራለሁ” አለ ጠበቃው እየተጣደ።

“ወጪህ እጥፍ ሆኖ በኛ የሚሸፈን ይሆናል። ይቅናህ” አሉት አባቷ የጨበጡትን እጁን እየወዘወዘ። ጠበቃው ተሰናብቷቸው ወጣ።

በሰፊው ክፍል ውስጥ አብነትና አባቷ ብቻ ለረዥም ጊዜ በፀጥታ ተቀመጡ። ቆይቶ “ይሄውልሽ የመጨረሻዎ ሰዓት ቀረበኝ አብነት... ከንግዲህ ቀኔ የተቆረጠኝ ሙት ነኝ” አሉ አባቷ ክብሪት ጭረው የፒፓውን ትምባሆ ካቀጣጠሉ በኋላ።

“ለምን አትሰወርም?” አብነት ዐይኗን በጉጉት አፍጥጣ ጠየቀቻቸው።

“ወዴትም መጥፋት አልቻልም ልጄ። በኔ ምክንያት አንቺንና አርያምን እንዲያስቃዩዎቻሁ አልፈልግም። ከዚህ ይልቅ በጀግንነት ሞትን መጋፈጥን እመርጣለሁ” አሏት በቅሬታ ፈገገ እያሉ።

“ግድ የለህም አባቤ እኛ ሁሉን እንችላለን!”

“አይሞከርም አልኩሽ እክ!” ራሳቸውን እየወዘወዙ ቁርጠን ነገሯት።

“እሺ ቆይቶ ጠበቃውን እንዴት አምነኸው የህይወትህን ጉዳይ አሳልፈህ ትሰጠዋለህ?” ስትል ጠየቀች አብነት።

“አላመንኩትም። አምኜውም አላውቅም። ወደፊትም አላምነውም። አሁን ግን አግራጭ የለኝም። የቀረችውን የመጨረሻ እድል እንዲሞከር የተወከሉት እንደማይሳካሉት ስለማውቅ ነው። ዝሆን በመርፈ ቀዳዳ እንደማይሸልክ እርግጠኛ ነኝ። ከዚህ ችግር ውስጥ ለመውጣት እጣችን ከመቶ አንድ ብቻ ነው... እና እጅግም አልተጨነኩም።”

“እኔ ግን ራራሁ አባይ... ይሄ ሰነድ በጠበቃው እጅ የገባ እለት እንደ ኳስ እያነጠረ እንደሚጫወትብን ታውቃለህ? ከችግር ወደ ችግር እንደምንገርጥ ይሰማኛል”

“ምንም አግራጭ የለንም። ከነብር በጥጫ የድመት ንክሻ መቶ ጊዜ ይሻላል... ተይው አሁን የምንጨቃጨቀው በሞተ ጉዳይ ላይ ነው” አሏት ከመቀመጫቸው እየተነሱ።

አብነትም ከመቀመጫዋ ተነስታ ቆመች። “አሁን የምረዳህ ነገር አለ?”

“በጊዜው ምንም የለም... ፖሊስ ደጀን እስኪያንኳኑ ተዋናዩን ንደኛሽን አጫውቻልኝ” አሏትና ፈገገ አሉ።

አብነት በሀፍረት ተሸግቃ አንገቷን አቀርቅራ ከአባቷ ቢሮ ወጣች።

ጠበቃው ጊዜ አላጠፋም። ከድርጅቱ ቢሮ እንደወጣ የሲትሮይን መኪናውን ሞተር ቀስቅሶ ወደ ናፖሊዮን አምባው መኖሪያ ቤት ገሠገሠ። ዝሆን ሆኖ በመርፈ ቀዳዳ ለመሹለክ ከጊዜ ጋር መሮጥ እንዳለበት አምኗል። የዚህ ፍጫ ውጤት ከማንም በላይ የሚጠቅመው በርሱ ግምት እርሱን ብቻ ነው። “በመጀመሪያ ግን እድል ከኔ ጋር ትሁን!” እያለ እድልን ተማጸነ።

ከልጅነቱ ጀምሮ ችግር ምን እንደሆነ ሳያውቅ በወላጆቹ ትከሻ ላይ ተሞላቆ ያደገ ቅምጥል ነበር። በሩህና የሰላ አዕምሮው ቀለም የመቀበል ከፍተኛ ችሎታ ነበረው። ይህ የተፈጥሮ ችሎታው ደግሞ ለትምህርት ከኔ በላይ ለአግር የሚል ሀኪተኛ ለሀይ ያለው ወጣት አድርጎ ቀረጸው። ጠዘም ሳይርቅ የተፈጠረበት የትልቅነት ትምክህት በትከሻው ላይ የሰንፍናን ከባ ደረበለት።

የሁለተኛ ደረጃ ትምህርቱን በከፍተኛ ውጤት አጠናቆ በአዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ በተፈጥሮ ሃይንስ ፋክሊቲ ፊዚክስ ለማጥናት ተመዘገበ። ከሁለት ዓመት በላይ ግን መማር አልቻለም። በዚያ እድሜው ቀልቡ የተሰረቀው በትምህርት ሳይሆን የልቁኑን መኪና እየተዋሰነ በሚያምነሽባቸው ሴቶች ጻፈና ጭንጥ በመጠጥ ጣለምና በካርታ ቁጥር ነበረ።

የተመገመውን አላጣም። በከተማው አለ የተባለ ሴሰኛ፣ የተሸነቀረ ገንቦ ነው የሚሰኝ ጠጭ፣ እሳት የሳሰ ቁጥርተኛ ወጣው። የትምህርቱም ነገር በዚያው አበቃለት።

ትምህርቱን ካቋረጠ በኋላ ለአራት አመታት ያህል የዘመደ ምክር ሳያገደው፣ የሰው እግዚአታ ሳይመክተው በዚያው አመሉ ገፋበት። በእድሜ እየሰከነ፣ የልጅነት ጉልበት እየደከመ ሲሄድ ግን ሁሉም ነገር ሰለቸው። እድሜው እየባከነ መሄዱን በማስተዋለም ሁሉን በመጠኑ ለማድረግ ከራሱ ጋር ታገለ። ጉድ እስኪባል ድረስ አመሉን ሸሽን የተባረከ ለማሰመሰልም ጣረ።

ይሁንና ውሎ ሲያድር ሃገሪቱም ሆነች ሀገቡ ስለሰለፍት ወደ እንግሊዝ አገር በረረ። ቀደም ስለ ከፍተኛ የትምህርት ውጤት ስለነበረውና የዩኒቨርሲቲውን የመግቢያ ፈተና በሚያኮራ ውጤት በማለቱም በአክሲዮርድ ዩኒቨርሲቲ የሀገ ትምህርት የመከታተል እድል አገኘ። በዚያ ዩኒቨርሲቲ ግን ከሁለት ዓመት በላይ መማር አልቻለም።

እትብቁ ከተቀበረበት ሃገር በብብቁ ሸገጦ ይዘት የመጣው አመል በጦሮቹ ምድር አገርሸቱበት የለየለት ራገጭ ሆነ። ትምህርቱን አቋርጦም በአውሮፓ ከተሞች ለአምስት ዓመት ያህል ሲያጨባጭቱ ከረመ። በመጨረሻ የጥን ፊት ግዮትና የጥን ምድር መርገጥ ቀፈረው። ሁሉምነገር ሰልገትና ግራ ተጋብቶ ሲጨነቅ የአባቱን ሞትና ሀብታቸው ሰብሳቢ አጥቶ መዝረከረኩን የሚገልፅ ደብዳቤ ደረሰው። ውሎ ሳያድር የአየር ቲኬትን ቆርጦ አዲስ አበባ ከች አለ።

ከዚያም በአፍላ ወረት፣ ያልወጣና ያልወረደበትን ሃብት እየረጨ ጠጭ ምድር ላይ የሰለጠኑን ጥሬ ጠጭር መሬት ላይ በአዲስ ጉልበት ተያያዘው።

የ1966 አብዮት ሲፈነዳ በእጁ የቀረው ንብረት፣ የሚኖርበት ሺላ ቤትና አንድ ሲትሮይን መኪና ብቻ ነበር። ቀስ በቀስ ከሱ እየተራቆተ በመምጣቱም ቤቱ ውስጥ ያሉትን ውድ ንብረቶች ሁሉ ሸጠ። መኪናም በቁጥር እፃ ተያዘች። ሸሚዞቹ ጠየሙ፣ የሚማው ሰል እግሩ ሥር ግሸሸ። በእና ሺላው ውስጥ እየተንገራደደ የሚያጨሰው ሲጋራ አጥቶ እስኪያዘጋ ድረስ ደህነት ጉርሮውን አንቆ ያዘው።

አንደኛው አውራ እየተከተሉ የሚያጅቡት ወይህዝርት ከብሩ ጋር እንደ ጉም ተበተኑ። ጓደኞቹ ሁሉ ዐይንህን ለአፈር ብለው ሸሹት። ዓለም ከካዳ ከሱ አንትፍ ብላ ተፋቸው። ደህነት ደህነት በሚሸተው ሳይ ቤት ውስጥ በወላለቀ የእንጨት ወንበር ላይ ተቀምጦ እያዘጋገ፣ ከገዛ ህይወቱ ድክመት አንድ ቁም ነገር ተማረ። ብር የደም ሥር መሆኑን።

ቤቱን ሸጠ ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ እድሉን ለመግባር ከደላሎች ጋር ሲግክር ግን መቸም አንዴ ባለ እድላም ግምባር አድርጎ ፈጥሮታልና መካኗ እኩስቱ ወ/ር ሁሉግርጌሽ አለሁልህ አሉት።

“እስከ ዛሬም እንባዩን እያረሰሱ ብለምንህ አሻፈረኝ ብለህ ይሄው እዚህ ደርሰሃል። አሁንም የወንድሜ የመጨረሻ ቅርስ የሆነው ይህ ቤቱ አይሸጥም። ጎረ አገር ጉድ ይለናል!... አሁን የምለምንህ ካለፈው ስህተትህ ተምረህ ሰው ለመሆን እንድትጥር ነው። እኔስ ካለአንተ ግን አለኝ? ይህን ሁሉ ሀብትና ንብረት ጥጭ ልሞት አይደለም? አንተ ተቸግረህ እኔ እጅና እግራን ብሎሰሰሰ የአባትህ አጥንት እሾህ ሆኖ አይወጋኝም? ከእንግዲህ ሀብቴ ሀብትህ ነው!” አሉት።

የጨለመችበት ዓለም ዳግመኛ ፀሐይ ሆና ሞቀችው። እንዳለፈው ግን ብርሃኗን ከሌሎች ጋር አልሞቀውም። በአዲስ አበባ ከተማ ውስጥ የጥብቅና ቢር ከፍቶ አንኮ የተባለ ጠበቃ ሆነ። በሩህና የሰላ አዕምሮው ተግግቶ የማይረታ ነገር አዋቂ አሰገው። ሲበትን የከረመውን ሃብትም በአጭር ጊዜ ሰበሰበ። የገዝብ ጥማቱ ግን ሲረካለት አልቻለም። ብር አምላኩ ሆኖ ቀረ። ከአባካኝነት በሽታ ሲፈወስ በሰለት በሽታ ተለከ። ቢቻለው የዓለምን ሀብት ሁሉ ጠቅልሎ በደረት ከሱ ቢያስቀምጥ ደስ ባለው።

ካራ መርህ አድርጎ የያዘው ፈላጊ ግንኙነት መውጣት ያለበት ገንዘብ ሊያሰጥን ለሚችል ጉዳይ ብቻ ነው። መርፌ አውጦ ማረጋገጥ ማለት ሳይሆን የሚል ነው። ለሁንም ለፍንጫው ቀዳዳ ድረስ ይጠጣል። ይሁን እንጂ ብቻውን ነው። ለሁንም ሴት አምላኪ ነው። ሰባራ ሰልጴ ግን አይቸራቸውም።

በኢኮኖሚያዊ አቋሙ እንደግዴታነት አይነት ሆኖ በሁለት እግሩ ቀጥ ብሎ ቆሟል። እረፍት ግን የለውም። እለት ተለት የጠኔ ያህል የሚርበው የብር ችጋር ቀን ተሌት ያርጠዋል፤ ለሁን እንኳን እየሮጠ ነው።

*** *** ***

ሰንጋተራ አርቲስቲክ ማተሚያ ቤት ፊት ለፊት መከፈት አቁሞ ቁልፉን እያሸከረከረ ወደ ናፖሊዮን መኖሪያ ቤት ተጣደ። የቆርቆሮ አጥር ያለውን በር ገሩ አድርጎ ወደ ግቢው ከገባ በኋላም በሩን ደጋግሞ ቆረቆረ። ከውስጥ መልስ የሰጠው አልነበረም። ብዙ ዘግይቶ የቤት መስኮት በዝግታ ሲከፈት ተመለከተ።

ናፖሊዮን የተቀበለውን መትረየስ ሽጉጥ ምላጭ እንደጨበጠ በጥንቃቄ በከፈተው መስኮት ጭላንጭል የእንግዳውን ማንነት ካረጋገጠ በኋላ ሽጉጡን ሽንጭ ስር ወሽቆ በለበሰው ሸሚዝ ሸፈነው።

ጠበቃው የናፖሊዮን በር ተከፍቶለት ሲገባ የተቀበለው እና እና የሚል አሲራ ያዘለ አየር፣ የሲጋራ ጭሰና የሚማ ሽታ ነበር። ትንሽ ገርቦብ ብሎ በተከፈተው መስኮት የሚገባው ብርሃን ከፍሉን ፍጹም ጨለማ ከመሆን አድኖታል።

በዚያ ክፍል ውስጥ ሥርዓት የያዘ እንዳችም ነገር የለም። ያረጁት የእንጨት ወንበርች እዚያና እዚህ ተሰባጥረዋል። የሲጋራ ቆራሮች እኩ ድረስ የተጠቀጠበት መተርከሻና ውሃ የተሞላበት የጆኔ ዋከር ዊስኪ ጠርሙስ የተቀመጠበት የእንጨት ጠረጴዛ ተንጋዶ ተቀምጧል። አሲራ የጠጡ ጋዜጦች የታጨቁበት መለስተኛ የመጽሐፍ መደርደሪያ ከወለሉ እምብርት ትንሽ ፈቀቅ ብሎ ቆሟል። የሰልክ ቀር የተቀመጠበት ቤሬ ደግሞ ባዶውን ነው። ታዋቂው የፊልም ተዋናይ ቻርልስ ብሮንሰን የተሰኘው ትምባህውን እንደነከሰ የተነሳው ፎቶግራፍ ግድግዳው ላይ ተንጋዶ ተሰጥፏል።

ጠበቃው እጁን ለሰላምታ እየዘረጋ “እንኳን አግዚአብሔር አተረፈህ ወዳጁ...” በማለት የሞቀ ሰላምታ ሰጠው።

ናፖሊዮን ግምባሩን እንደ ቋጠረ “አመሰግናለሁ” አለና የጠበቃውን እጅ እየወዘወዘ ጨበጠው።

ከቁመቱ ረዘም፣ ከሰውነቱ ፈርጠም ያለ ነው ናፖሊዮን አምባው። ጎሬሬውና ያደገ ጸሙ ጠቆር ያለውን የፊቱን ቀለም ይበልጥ አጨልሞታል። ፈርጣሞቹ የከንዱ ጡንቻዎች የለበሰውን እጅን ጉርድ ሸሚዝ ተርትረው ለመውጣት የሚታገሉ ይመስላሉ። በግራ እጁ ከንድ ላይ ደግሞ ፋሻ ጠቅሷል።

“ታዲያ ለሁን ትንሽ ሻል አለህ?” አለ ጠበቃው በዐይኑ ወንበር እየፈለገ። ወንበሩ ላይ የተከመረውን አሲራ ሲመለከት ግን እንደማፈር አለ።

“ይህና ነኝ፤ መርፌ የወጋኝ ያህል እንኳን አልተሰማኝም” አለና በቀኝ እጁ ፋሻ የተጠመጠመበትን የግራ ከንዱን እየጠጠበ ደህንነቱን አረጋገጠለት።

ጠበቃው ከኪሱ መሀረብ አውጥቶ ወንበሩ ላይ የተጋገረውን አሲራ ካፀፋ በኋላ በጥንቃቄ ጫፉ ላይ ተቀመጠ። ቤቱ ውስጥ የታመቀው የሚተነፍግ አየር ስለከረከረውም ደጋግሞ ሳለ። ቢጨንቀው “ለምን መስኮቷን ከፊት አድርገሃት ትንሽ ብርሃን አይገባም?” ሲል በደላላ ፈገግታ እየሸነገለ ጠየቀው።

ናፖሊዮን በከፉ ዐይን ሲመለከተው ቆየና አሲራግው ወንበር ላይ ተስተካክሎ ተቀመጠ። “በህይወቴ ውስጥ በጣም ከምጠላው ብርሃን የምሸሽግበትን ይህችን የመጨረሻ ዋሻዬን ብርሃን እንዲያጥለቀልቃት አልፈልግም። እርቃኔን በአደባባይ የቆምኩ ያህል ይሰቅቀኛል” ሲል ግምባሩን ቋጥሮ መለሰለት።

ብርሃን የሚፈራ ሰው! የጠበቃው ልብ ፍጥነቱን ጨምሮ መምታት ጀመረ። እጁን በፍጥነት ወደ ኪሶቹ ሰዶ የሲጋራ ጋኮ አወጣና ተነስቶ እየጋበዘው “ይሁን፣ ብርሃን ከፈራህስ ይሁን...” እያለ ተንተባተበ።

ናፖሊዮን ጠበቃው የሰጠውን የሲጋራ ጋኮ ተቀብሎ እንደ ፍሬ በማውጣት ከልሶ በኋላ ጋኮውን ሸሚዙ ደረት ኪስ ውስጥ

ከተቀውህ ጠበቃው ሃፍረትም መገሪያም የተቀላቀለበት በግንት እንደተጠነው ወደ ወንበሩ ተመልሶ ተቀመጠ።

“የመጣበትን ምክንያት ልትነገረኝ ትችላለህ?” አለ ናፖሊዮን በሲጋራው ጭስ በሠራቸው ሶስት ቀለቦች ላይ ቡዝ ያሉ ዐይኖቹን እንደተከለ።

“የተፈጠረውን አደጋና ችግር ሁሉ ዛሬ ጠዋት አቶ መንገሻ ነገሩኝ... እና ይህን ከሰማሁ በኋላ ደህንነትህን ለመጠየቅ መምጣት የሚያስገርም ይሆናል?” አለ ጠበቃው ከንፈሮቹን የግድ አላቆ ፈገገ ለማለት እየሞከረ።

“ሰለሱ ለመሰገንኩ ቀን ተሌት ከአደጋ ጋር እየተጋረጠ ለኖረ ሰው ይቺ የምላጭ ታክል ቁስል ቁጥር ውስጥ የምትገባ አይደለችም። ይልቅ ዋነኛ ምክንያትህን ንገረኝ?” ሳያውቀው እየራሽ ነበረ። እያጣደፈ ከሚሰበው ሲጋራ የሚወጣው ጭስም ጨለም ያለውን ክፍል ሞልቶታል።

“ዊል ... እ ... አሁን የመጣሁበት ዋነኛው ጉዳይ እንኳን የድርጅቱን ህልውናና የአንተንም ደህንነት ለማረጋገጥ ከእንግዲህ ወዲያ ማድረግ ስለሚገባን ጥረት እንድንመክክር ብዬ ነው” አለ ጠበቃው የመጣበት ጉዳይ እንዳይበላሽ ከአፋ የሚያወጣቸውን ቃላት በጥንቃቄ እየመረጠ።

“ከእንግዲህም መመካከር፣ መወያየትና መነጋገር የሚል የቢሮ ፈላጊ ሊሠራ አይችልም። ሁሉንም ነገር የሞተ ጉዳይ አድርገህ ቁጠረው። አሁን እኔ የማልመው እጅን ሊይዝ ወደ ቤቴ በሚመጣው የመጀመሪያው ፖሊስ የአፍንጫ ቀዳዳዎች ውስጥ እንደምን አድርጌ ሁለት ጥይቶች እንደማሰልክ ብቻ ነው” አለ ናፖሊዮን።

ጠበቃው የሚቀልድ መሰሉት ገጽታው ላይ ፈገገታ ለማየት ቢሞክርም የናፖሊዮን ፊት ግን ከሶትር ያለ ነበር።

“እስከ መጨረሻዎ ደቂቃማ ተስፋ መቁረጥ የለብንም። ከገባንበት የችግር አዘቅት ለመውጣት ብዙ ጊዜ አለን” አለ ጠበቃው በሚቀለጧልዉ ዐይኖቹ ሊያጽናኖው እየሞከረ።

“ጊዜም እድልም የሚባል ነገር የለም አልኩህ እኮ!” ናፖሊዮን ከተቀመጠበት ተነስቶ በደረት ኪሶ ካኖረው የጠበቃው ሲጋራ ላይ

አንድ ፍሬ በግውጣት እጁ ላይ ባለቸው ሲጋራ አተጣጠሰና አላቂዋን ጣውላው ወለል ላይ ወረወራት። ጠበቃው ከመቀመጫው ተነስቶ በሚግው አሻት።

“መልካም! ለአንድ ጥያቄ ብቻ መልስ ስጠኝ... ሰነዱ በፖሊሶች ወይንም በደህንነቶች እጅ ገብቷል ብለህ የምታምን ከሆነ... እስኩን እርምጃ ያልወሰዱበትን ምክንያት ልታስረዳኝ ትችላለህ?” ሲል ጠየቀው ጠበቃው ወደ ነበረበት ወንበር እየተመለሰ።

ናፖሊዮን ምራቁን ጧት ብሎ ተፋና “እንጃ! እኔንም የደነቀኝ ይህው ነው። እንኳን ይህን ያህል ከባድ ወንጀልና የማያፈናፍን ማስረጃ አግኝተው፣ ለበን ለተነኩ ሁሉ የሚረጩ ሰዎች እስከ አሁን እግራቸውን ምን እንዳሠረው አላውቅም”

“ይሄ ዝምታ ምን ሊሆን እንደሚችል ትገምታለህ?”
“እንጃ”
“እንግዲያው እኔ የምገምተውን ልንገርህ?”
“አሁ...”
“ሰነዱን አላገኙትም!”

“ጫዋታ ጀመርክ ልበል?” ናፖሊዮን በክፍሉ ውስጥ መንገራደዱን አቁሞ ከአንገቱ ዘንቦል አለና ጠበቃውን በትዝብት ዐይን ተመለከተው።

“እመነኝ አልኩህ፣ ሰነዱ በጃቸው የለም!”
“ምንድነው የምታወራው? ሰነዱ እኮ ከመኪናው መሪ አጠገብ ከፍጥነት መቆጣጠሪያው በላይ ግልጽ ቦታ ነው የተቀመጠው!” ሲል ራሽበት።

ጠበቃው ደገጠና ዝም አለ። በሃላቡ ናፖሊዮን እንደዚህ ያለ ዝርዝር ሥራ እንዴት ሊሠራ እንደቻለ እየተነገረው ነበር።

“ይልቅ አንድ የሚያስገርም ነገር ልንገርህ አቶ ጠበቃ... ናፖሊዮን በርጋታ እየተራመደ ወደ ጠበቃው ቀረቦና ቁልቁል ተመለከተው። “በተከሱ ልውውጥ ወቅት ሻምቤ የሞተው በጀመሪያዎቹ ጥቂት ደቂቃዎች ውስጥ ነበር። ከዚያ ሁለቱ የኖ ሠራተኞች ተሰናቡት ሁለተኛውን ፖሊስ መትቼ ስጥለው የኔም ከንድ ቆሰሎ ነበር። መድማት የጀመረውን ከንዴን አይቼ ቀና ስል ሰስተኛውና የመጨረሻው ፖሊስ ወደ መኪናዎ ሲሮጥ ሰላሁት ፈጥኜ ተከሰኩ። እግሩ እካባቢ ሳልጭረው የቀረሁ አልመሰለኝም ወደቀ። እንደገና ለጥንቅላቱ እነጣጥራ በጥንቃቄ ምላጭ ሳብኩ... ሽጉጤ ግን ጥይት አልነበረውም! ከተኛበት ሆኖ ሽጉጤን ወደኔ እነጣጥሮ

ይመለከተኝ ክብር። ባርነጣው ከጥንቅቅ ወልቆ መሬት ወደቆ ስለነበር የጥንቅቅ ቤ ሁሉን ፊትን አጣርቼ አየሁት ...ያን ሰው አውቀዋለሁ።"

ጠበቃው ከመቀመጫው ተፈናጥሮ ተነሳና የናፖሊዮንን እጅ ጥምድድ አድርጎ ያዘው። ዐይኖቹ በተሰፋ ፈጠው ድምጽም እየተቆራረጠ "እ ... እርግጠኛ ነህ?" ሲል ጠየቀው።

"አዎን እርግጠኛ ነኝ" አለ ጠበቃው አጥብቆ የያዘውን እጅ እያሰለቀቀ።

"ማነው?"

"እንጂ ... ሳምንቱን ሙሉ እዚህ ጨለማ ክፍል ውስጥ ተቀምጦ የማሰበው የሰውየውን ማንነት ነው" አለና በረዥሙ መላል ጀመረ።

"እንዴ ... ሰውየውን አውቀዋለሁ ካልክ ... እንዴት ማንነቱን ልትዘነጋ ቻልክ?" ሲል በመገረም ጠየቀው።

"የት እንደማውቀው ለማስታወስ አልቻልኩም። ባንድ ነገር ግን እርግጠኛ ነኝ። እርሱም ማንነቱን አውቋል። በዚያ በቀትር ፀሐይ፣ በዚያ አጭር ርቀት ላይ ዐይኑን ጨፍኖ ቢተኩስ እንኳን ሊመታኝ ይችላል ክበረ። ይግረምህና አልተከሰም። ግራ እንደገባኝ በደረቴ ከተኛሁበት እንደ እሳት ከሚፋጀው መሬት ላይ ተነስቼ ወደ ጓላዬ ሮጥኬ አልተከተለኝም!"

የጠበቃው አፍ ባድናቆት ተከፍቷል። ዐይኖቹም እንደተሰለጠው ናቸው። "ስለ እግዚአብሔር ብለህ የአዕምሮህን ጓዳ እየፈተሽክ የዚህን ሰው ማንነት አረጋግጥ ። እርግጠኛ ነኝ ሰነዱ አሁንም በርሱ እጅ ነው። ሊደርስ የሚችለው ጉዳት ደግሞ ከፍተኛ መሆኑን ከኔ ይልቅ እንተ የምትረዳው መሰለኝ" አለ በተሰፋ እንዳፈጠጠ።

"አልቻልኩም። ቀንና ሌሊት በግምባሬ ላይ ላቤ እንደ ውሃ እስኪንቆረቆር ድረስ አዕምሮዎን ጨምቆ አሰብኩ፣ አሰብኩ፣ አሰብኩ። ጥንቅቅ ሊፈነዳ ትንሽ የቀረው ሲመስለኝ ተውኩት"

"ናናና! አሁንም እንደገና አሰብ። ጥንቅቅ ትህ በጥይት አረር ከመፈንዳቱ በፊት በራሱ ሃይል ፈንድቶ ብትገላገል የተሻለ ይመስለኛል ... ደጋግመህ አሰብ ናፖሊዮን!"

ናፖሊዮን ትክኛውን ከፈሰና "ሁሉም ነገር ልክ እንደ ቅዠት ሆኖ ነው የሚታየኝ... አንድ ቀን ታክሲ ውስጥ ወይም ሲጋራ ስትገዛ

ሱት ውስጥ ያየኸውን ሰው ሌላ ጊዜ በተለይ ከረዥም ጊዜ በኋላ መንገድ ላይ ብታገኘው ገጽታው ይታወስሃል... ግን የት እንደምታውቀው እየመላለስክ ብታሰብም ልትለየው አትችልም።

"ይሄኛውንም በዐይን እንደማውቀው እርግጠኛ ነኝ። የትና መቼ የሚሉትን ጥያቄዎች ግን አዕምሮዬ ፈጽሞ ሊመልስልኝ አልቻለም። ድሮ ድሮ ከማውቃቸው የትምህርት ቤት ጓደኞቼ ጀምሮ በአየር ወለድ ሠራዊት ውስጥ የማውቃቸውን ሰዎች እንድ በአንድ መቆጠር ምንም አልቀረኝ። ያንን ገጽታ የት እንደማውቀው ጭራሽ ማስታወስ አልቻልኩም።"

"ለምን እንዳልተከሰብህ ለመገመት ትችላለህ?"

"አንድም ስለሚያውቀኝ ... አለያም ጥይት በመጨረሱ ሊሆን ይችላል"

"የወደቁ ጓደኞቼን መሳሪያ መጠቀም አይችልም ክበር?"

"ይችላል። የሻምበሉ ሪፖልቮር ከርሱ አሥር ሜትር በማይሞላ ርቀት ላይ እንደወደቀ ክበር። ሻሪ ቢፈልግ ላንድሮቮርን አሰነሱት ገጭቶ ሊገድሰኝም ይችላል"

ጠበቃው በደስታ ራሱን እየነቀነቀ "አሁን ሰነዱ በደህንነቶችም ይሁን በፖሊሶች እጅ እንዳልገባ ተስፋ ማድረግ እንችላለን። የፊናንስ ፖሊሶ ህይወትህን ለማትረፍ ሰነዱን አልሰጣቸውም ይሆናል" አለ።

ናፖሊዮን ለመጀመሪያ ጊዜ ፈገግ አለና "እንጂ እኔ በዚህ ምድር ላይ በኖርኩባቸው ሰላሳ ዓመታት ውስጥ ለሰው ልጅ አደረኩት የምለው አንዳችም ደግ ነገር የለም። እና ሰውየው ቢያውቀኝም እንኳን ይህንን ያህል መስዋዕትነት ለኔ ህይወት የሚከፍልበት ምክንያት የለም። ማን ያውቃል? ምናልባት እኮ እንድቀን በደህና ቡጢ መንጋጋውን ያወለኩለት ሰው ይሆናል..."

"ናናና..... ናፖሊዮን በዚች ደቂቃ ተስፋ የሚያስቆርጥ ነገር እንድትነግረኝ አልፈልግም"

"እውነቱ ግን ይህ ውሳኔ"

ጠበቃው በአንድ ቀን ውስጥ ብቻ የሰማው እጅግ የተመሰቃቀለ ጉዳይ እንዴት መልክ ሊይዝ እንደሚችል በፀጥታ ሲያሰብ ቆየ። በተለይ ናፖሊዮንን ሊያምነው አልቻለም። ህሊናው በርካታ ጥያቄዎች እያሳ ያሰጠው ደግሞ።

“ፍቃድህ ቢሆን ሌላ አንድ ጥያቄ ልጠይቅህ?”
“ቀጥል!”

“ከዚህ ቀደም ድርጅቱ ተመሳሳይ ሥራዎችን በሚያካሂድበት ጊዜ እቃዎቹ የተገዙባቸው ሰነዶች እዚያው ጠረፍ ላይ ይቃጠሉ ነበር። ይህ ባሁኑ ወቅት ያልሆነበት ምክንያት ምንድነው?”

ናፖሊዮን የዐይኑን መስኮቶች አጥቦ ሲመለከተው ቆየና “ምክንያት አንኳን አለኝ። እየሆነ እኛ ከኩባንያው በገዛናቸው መሳሪያዎች ማለትም ሰነዱ በያዘው ዝርዝር ሰነዶቹ ባሰረኩትን መሳሪያ መካከል የአይነትና የመጠን ልዩነት አለ። እንደሚገባኝ ሰነዶቹ አጭብርብረውናል። እና የድርጅቱ ባለንብረት ደግሞ ይህንን ማወቅ አለባቸው። መሳሪያዎቹ በህቡእ ለሚንቀሳቀሱ ድርጅት ሲሸጡ በሚፈጠረው ጉድለትና የአይነት ልዩነት ማን ተጠያቂ ይሆናል? እና ከዚህ ነጻ ለመሆን ነበር ሰነዱን ያላቃጠልኩት”

ጠበቃው በተሰጠው መልስ ሙሉ በሙሉ ባይረካም አንገቱን በአዎንታ እየነቀነቀ ዝም አለ። ናፖሊዮን የነገረው ታሪክ እውነት ከሆነ በመርፌ ቀዳዳ ለመሹለክ የአድሉ በር አሁንም ከፍት ነው። ይሁን እንጂ ልቡናው ናፖሊዮንን አላመነውም።

“ገን ወደ አሰሳ እበራለሁ!” አለ ጠበቃው የናፖሊዮንን ስሜት ለመመርመር አፍጥጦ እየተመለከተው።

ናፖሊዮንም በተራው በጥርጣሬ ዐይን እየወጋው “ምን?” ሲል ጠየቀው።

ጠበቃው በናፖሊዮን ገጽ ላይ የድንጋጤ ስሜት ያዘበ መሰለው። “የምትለውን ሰው ፈልጌ አገኘኻለሁ!” አለ በልበ ሙሉነት።

“ጭራሽ ፈለጋችንን እያንፈነፉ ማጅራታችንን እንዲጨመድዱ ጊዜውን እንዳታፋጥንላቸው አሰጋለሁ!” አለ ናፖሊዮን በጥርጣሬ ዐይን ጠበቃውን የሳድን እያስተዋለ።

“አትጠራጠርህ ፈለጋችንን ሊያገኙ የሚችሉበትን የመጨረሻ ቀዳዳ ደፍኜው አመለሳለሁ!” አለ ጠበቃው በእርግጠኝነት። አፋ ይህን ቢናገርም ሀሊናው ግን የርሱ ወደ አሰሳ መሄድ ናፖሊዮንን ለምን እንዳስከፋው ምክንያት ይፈልግ ነበር።

“ባትሞክረው ይሻላል። ድርጊቱ በተፈለመ አንድ ሳምንት ባልሞላ ጊዜ ውስጥ ፀጉረ ልውጥ የሆነ የአንድ አስመጭና ላኪ ድርጅት

ጠበቃ ጠይቆ ለካባቢ መገኘት ለፖሊስ ትልቅ የጥርጣሬ ፍንጭ መሆኑን አታውቅም?”

“ጠበቃ መሆኔን አትዘንጋይ አንድ ሺ ምክንያት በመደርደር እዚያ የተገኙበትን ምክንያት ለማሳመን እችላለሁ። ይህን እንተወጡና የመኮናዎን ታርጋ ቁጥር፣ የሰውየውን አዳምና ቅርጽ በደንብ እያስታወስክ ንገረኝ” በማለት ማስታወሻ ደብተሩንና ብዕሩን አውጥቶ ገርቦብ ባለው መስኮት ወደሚገባው ብርሃን ተጠጋ። ናፖሊዮን እንደተከፋ ጠበቃው የሚጠይቀውን ሁሉ ነገረው።

“በተቻለ ፍጥነት ከአሰሳ እመለሳለሁ። እንደመጣሁም ውጤቱን አሳውቅሃለሁ” አለ ጠበቃው ማስታወሻ ደብተሩንና ብዕሩን ወደ ሁሉ እየከተተ። ናፖሊዮን አልመለሰለትም። ጠበቃው ተሰናብቶት እንደወጣ በሩን በሃይል ዘግቶ ጢቅ ብሎ ምራቁን ተፋ ።

በጨለማው ክፍል ውስጥ ወንበር ስቦ ተቀመጠናም ሁለት እግሮቹን አጠላልፎ ጠረጴዛው ላይ ሰቀላቸው። ከጠበቃው ሲጋራ አንድ ፍሬ በማውጣት ከብረት ጭር ለኩሳና ብርሃኗ ቤቱን ከመሙላቱ በፊት ፈጥኖ ወደ መሬት በመወርወር አወደማት። “ሰው ከብርሃን ሸሽቶ የት ያመልጣል? እውር ሆነው የተፈጠሩት ምንኛ የታደሉ ናቸው?” ሲል ዐይናማ ሆኖ በመፈጠሩ ተማረረ።

ምዕራፍ አስራ አምስት

በጦር ሠራዊቱ ውስጥ የኮሎኔልነት ማዕረግ የነበረው አባቱ ለፈረንሳይ መሪ ናፖሊዮን ቦናፓርት የነበረው ፍቅርና አክብሮት እጅግ የተለየ ነበረ። ለርሱ ናፖሊዮን ማለት ሁሉም ነገር ማለት ነው። ወደር የሚይገኝለት ጀግና ከማንም በላይ ሀገር ወዳድ፣ ለተገፋት ቀን አውጭ፣ የሀዘቦች ታማኝ ወታደር። ናፖሊዮን ሁሉም ነው።

ከሥራ መልስ አዲስ አበባ ከተማ በሚገኘው የጥናት ክፍሉ ውስጥ የናፖሊዮንን ታሪክና ገድል የሚያወሱ መጻሕፍትና ቆየት ያሉ መጽሔቶችን በማንበብ አስተዳደጉን፣ ጠባቤንና የጦር ስልቱን በማጥናት ናፖሊዮንን የዓለማችን ታላቅ ሰው ያደረገው ሚስጥር ምን እንዳሆነ ይመረምራል።

ይችን ሀገር በጎረቤቶቿ የታፈረች፣ በሌላው ሃገር ሀዘብ የተከበረች ለማድረግ ታላቅ ሃገርና ታላቅ ሀዘብ ለመፍጠር የናፖሊዮንን መንፈስ የለበሰ፣ ዓላማውን ያነገበ፣ ወኔውን የታጠቀ ኢትዮጵያዊ ናፖሊዮን እንደሚያስፈልጋት ያስባል። ያም ሰው እርሱ ብቻ እንጂ ሌላ ሊሆን እንደማይችል ይገምታል።

ይህ ለረዥም ጊዜ በሀሊናው የተጠነሰሰ ምኞት ለበላዮቹ የማይታዘዝ ትእዛዝተኛና መንፈስ ግትር፣ በበታችኛ ላይ ንቀትና ጭካኔ የሚያሳይ ክፉ ሰው እንዲሆን አስገደደው። ይህም ደግሞ በአለቆቹ ትእዛዝ እድሜ ልኩን በረሃ ለበረሃ የሚንከራተት ማዕረግ የሚሆን የሰው ግመል እንዲሆን አደረገው። በሂደባቸው የጦር ክፍሎች ሁሉ ክፉ ስሙ ቀድሞት የሚደርስ በመሆኑ የሚያቀርበውና የሚጠጋው ሰው አላገኘም። በዚህ ሳቢያ ህልሙን እውን ለማድረግ የልቡን የሚያጫውተው፣ አብሮት የሚያሰርና የሚደልት አላገኘም። የትልቅ ሀገር ዓላማና የትልቅ ሀዘብ መሪነት ቅዠቱም አንድ ነፍስ እንዲን ሊማርክለት አልቻለም።

በዚህ እየተሰላጨ ክርሱ በቀር ሌላው ሀዘብ ሁሉ ደንቆሮ፣ ራስ ወዳድና ፈሪ ይመስለው ጀመር። የበላይ አለቆቹ፣ የማዕረግ እኩቶቹና የበታችኛ ትንኝ አክለው በዐይንህ አልሞላ እያሉት ንቀቱና ትእዛዜ እለት ተለት እየኖረ ልቡን ተራራ ያህል አሳበጠው።

በሚሊዮን ሀዘብ መሃል አንድ ራሱን በህሳቡ የናፖሊዮንን ኒሻን በደረቀ ላይ ደርድሮ፣ ሻምላውን እንደጨበጠ በባህር ላይ ውጊያ ድል ሲያደርግ፣ በምድርና በአየር ጦርነት ሲያሸንፍ፣ የንጉስ ነገስቱን

ዙፋን ሰብሮ ስልጣን ሲቀዳጅ ይታየውና አንድ ቀን ህልሙ እውነት እንደሚሆን እየገመተ ራሱን ያጽናናል።

ህልሙን ከህልሙ በላይ እውን ለማድረግ አንዲት እርምጃ ከመራመዱ በፊት ግን ተቀደመ። በአጋጣሚ ይሁን ሆን ተብሎ በተቀነባበረ ሴራ፣ ባልታወቀ የመኪና አደጋ ሁለት አግሮቹ ተቀጥቶጠው ከጥቅም ውጭ ሆኑ። መኮንኑም በጠረታ ተገልሎ እቤት ዋለ።

ህልሙ ግን ከደቀቁት የአግሮቹ አጥንቶች ጋር አብሮ አልደቀቀም። ሀሳቡ እንደ አካሉ ቤት አልዋለም። እንዲያም ሆኖ በአንድ ነገር እርግጠኛ ሆነ። ናፖሊዮን ቦናፓርት አካል ለንኲል አልነበረም ... እና እርሱ ናፖሊዮንን መሆን አይችልም።

ይህም ቢሆን ጭራሽ ተስፋ ቆርጦ እጅና እግሩን አጣጥሮ እንዲቀመጥ አላደረገውም። በርሱ ኢትዮጵያዊ ናፖሊዮንን ያሳየውን የታላቅ ሃገር መሪነት ህልሙን፣ ከአደጋው በፊት አንድ ወር ቀደም ብሎ በተወለደው ልጁ ሲፈጸም ለማየት፣ በሞተ ተስፋው መቃብር ላይ ሌላ አዲስ ተስፋ ለመለመ። የጨቅላውን ህጻን ግምባር ደጋግሞ እየሳመ ስሙን ናፖሊዮን ሲል ሰየመው።

ልጁ እግር ተክሎ ግድግዳ ይዞ መቆም ከጀመረበት ጊዜ አንስቶ የአባቱ ተስፋ ይበልጥ እያንበራራ ሄደ። የሰውነት አቋሙንና ግርማ ሞገሱን እያስተዋለ "በዚህ አስፈሪ ግርማ ሞገስ ላይ የአዕምሮ ብስለት፣ ድኖረትና ቆራጥነት ቢጨመርበት እውነተኛውን ጥቁር ናፖሊዮን ከመሆን የሚያግደው አንዳችም ምድራዊ ሃይል አይኖርም" እያለ በኩራትና በትምክህት ብቻውን ያገሳ ጀመር።

ጥቁሩ ናፖሊዮን እያደገ በሄደ ቁጥር ዐይን አፋር፣ ቀስተኛና ከእናቱ እግር ሥር የማይጠፋ አውደልዳይ ሆኖ ሲመለከት ግን ተስፋውን ጥርጣራ ገባው። አሥራ ሶስት ዓመት እድሜ ሲሞላው አባቱ ተሽከርካሪ ጎማ ባለው ወንበሩ ላይ ተቀምጦ ወደ በረንዳው ይወጣና፣ ከደረጃው ላይ በዝምታ የሚቀመጠውን የልጁን ፀጉር እየደገበሰ፣ ስለ ፈረንሳይ ሪፐብሊካን፣ ስለ ናፖሊዮን ቦናፓርት የትግል ታሪክ፣ ፈረንሳይንና ፈረንሳዮችን ትልቅ ለማድረግ ሰላደረገው ተጋድሎ ያለመታከት ይተርክለታል።

ልጁ ግን አባቱ በሚነግረው ታሪክ አይመስጥም። ፈረንሳዊ ስለሚባል ሀዘብና ናፖሊዮን ስለሚባል መሪ መስማት አይሞመውም። በምትኩ ዐይኑን ኮትኩቶና ውሃ አጠጥቶ በአሳደጋቸው አበቦች ላይ

ተከላት አባቱ በሚገኘው ታሪክ መሃል እየገባ "አባይ እሳቱ ተመልክታት ያችን ቀይዋን አበባ... ልትጠወልግ እከ ነው... ተመልክት ልትረገፍ ምንም ያህል አልቀራት ስ ምንው እንዳገኘላት በኖረች። አታሳገንም?" በግልጽ ይጠይቅና ታሪኩን ያቋርጠዋል።

ጠረተኛው አባቱ ግን ህልሙን እውን ለማድረግ የመጨረሻ እምነቱን የጣለበት ልጁ እንዲህ ልሰ ሙቅ ሆኖ ሲያገኘው ስለ ከንፈሮቹን በጥርሶ ቅርጭም አድርጎ እየከሰ በንዴት ይንጨረጨራል።

"ሰግህ ና።... የሰው ልጅ በዚህ ምድር ላይ ሲኖር ህይወቱ አንድ አላማ፣ አንድ ግብ፣ አንድ ተልእኮ ሲኖራት ይገባል። እንደ ናፖሊዮን ያለ ታላቅ ሰው ታላቅ አላማውን ከግብ ለማድረስ ምን ያህል ፈተና እንደተቀበለና ምን ያህል እንደተሰቃየ ብዙ ጊዜ ነገራለሁ። ዛሬ ሰው በመላው ዓለም የገነዘውን ታላቅ ሰው ግን እንኚህ ችግሮችና ፈተናዎች አልገቱትም። ችግርን በትግሉ፣ ስቃይን በብልሃት እያሸነፈ ከአላማው ጫፍ ደርሶ ነበር። ና። እስኪ ሳትደብቅ ንገረኝ። ችግርና ፈተናን አልፈህ እንደ ናፖሊዮን ታላቅ መሪ ለመሆን አትመኝም?" ይልና በጥልቀት በሚያይ ዐይኖቹ ይመረምረዋል።

"እውነቱን ንገረኝ ካልከ አባይ እኔ ሳድግ አትከልተኛ ነው የምሆነው። አበባዎቹን እንዴት እወዳችኋለሁ መሰለህ" ናፖሊዮን እንዳቀረቀረ የልቡን ሃሳብ ይገልጻል።

"ምን መሆን እፈልጋለሁ ነው ያልከው?" የጠረተኛው ደም ስሮች ግምብሩ ላይ መፍጠጥ ይጀምራሉ።

"አትከልተኛ ነው ያልከህ አባይ። የምወዳት ትንሿ ግልገሌ እስከ አሁን ውሃ አላገኘችም... ውው! ዛሬስ እንዴት በደልኳት!" ብሎ በስተጓዶ ትንሿን የበግ ግልገል ወዳሰረበት ጥገ ይሮጣል። የጠረተኛው መኮንን የፈጠሙ ዐይኖች ደም ያረግሳሉ።

አንድ ጠዋት በተሸከርከሪ ወንበሩ ላይ ተቀምጦ በግቢው ውስጥ ፀሐይ ሲሞቅ፣ ልጅ እግር ግንባታ ከብስክሌቱ ጀርባ ቆማ ፀጉሩን ቅባት እየቀባች ታባጥረለት ነበር። መኮንን አካለ ስንኩል እስኪሆንበት ጊዜ ድረስ ካገባቸው ሚስቶች አራተኛዋና የመጨረሻዋ ነች። በእድሜዋ ወጣት በባህሪዋ ግድ የለሽ ሴት በመሆኗ ለልጇ የነበራት ፍቅር ቀዝቃዛ ነበር።

ናፖሊዮንም እካፋ ይዞ አዲስ የአበባ መትከያ ቦታ ለግቢጋጀት ከግምቡ አጥር ሥር ሲቋርጥ ሁለቱም ባሻገር ይመለከቱታል።

እስትኖው የልጁን የሰውነት እቋምና እንቅስቃሴ ሲመለከት ቆየና ድንገት ሰውነቱ በንዴት ጋለ፤ ዐይኖቹ በጥላቻ ደም ለሰሉ። ከንፈሮቹ እየተንቀጠቀጠና ጥርሶቹ እየተንግግገጠው ልጁን በጨሽት ጠራው።

ናፖሊዮን ፍርሃትና ድንጋጤ ያሰፈጠጣቸውን ዐይኖቹን እያቀለጨለጨ አካፋውን ይዞ ከአባቱ ፊት ቆመ። "ትሰማኛለህ አንተ መደዴ? እነዚህን አበባች ሁሉ በያዝከው እካፋ ጨፍጭረህ ግቢውን ገፁህ አድርግልኝ... ፍጠን! አሁን በዐይኔ እያየሁህ!" መኮንን ሰግዶ መሬት በሚያርድ ነገድገዳማ ደምጽ ሙሽበት። ልጁ የሰግውን ሊያምን አልቻለም። በትክክል ያላዳመጠው መሆኑን ለመግለጽ አፋን ሲከፍት የአባቱን ዐይኖች አስተዋላቸው። የእሣት ማዕበል በውስጣቸው ይገላበጣል፤ የዐይነት ቆሶች ይንቀጠቀጣሉ። አፋን መልሶ ገጠመና በፍርሃት ይኖጥ ጀመር።

"ቂቂቂቂ... ፈራህ እንዴት?... ቂቂቂቂ... አበባ መቁረጥ ፈራህ እንዴት? ሂድና ጨፍጭፋቸው... እርባና ቢስ ተከሎችኮ ናቸው... ቂቂቂቂ" አለችው ልጅ እግሯ እናቱ። የምታረዝበት መሰለው። እንደ ቆርቆሮ የሚንኳኳው ሳቂ በጆሮው እየዘለቀ ሀሊናውን ደበደበው።

በአፍታ የልቡ ምት ሲገር፣ የደሙ ሙቀት ሲጨምር ታወቀው። የዐይነት ብርሃን መጨለም፣ አንጎሉ በጭንቅላቱ ውስጥ መሸከርከር ሲጀምር ፊትን አዙር፣ አካፋውን ወድሮ ወደሚወዳቸው አበባች አመራ። የእናቱ ሳቅ ከጀርባው ያላድደዋል ተንደርድሮ እንደሄደ ከፊት ለፊቱ ያገኘውን የአበባ ተክል በጥሶ ጣለው... ቂቂቂቂ... ቂቂቂቂ... ሁለተኛውን... ቂቂቂቂ... ሰባተኛውን... ቂቂቂቂ... አሥረኛውን... አሥራ አራተኛውን... ለሩብ ሰዓት ያህል በአበባው ውስጥ እየተዘዋወረ ጨፈጨፋቸው። ትእዛዙን ሲያጠናቅቅ ከንዴቹ ዝለዋል፤ ሰውነቱ በላብ ተጠምዷል፤ እንባው በጉንጫቹ ላይ ይወርዳል። እንባው እንዲታይበት ስላልፈለገ ፊትን ወደ ግምቡ አዙሮ በለበሰው ሹራብ እጅጌ ጠራረገና አካፋውን ጥሎ አባቱ ፊት ሂዶ ቆመ።

"አሁን ደስ አለህ? አበባቸው ሲጠፉት የምወዳቸው ጽጌረዳዎቹ ሲወድሙ ማየት ደስ አለህ?" ሳግ በሚያፍነው የተቆራረጠ ደምጽ በድፍረት ተናገረ። ወደ ውስጥ ሊውጠው ሲታገል የነበረው እንባው ግን አሸንፎት በመፍሰስ አሳጣው።

የአባቱ ግንባር እንደተደገፈ ሀይማኖት የአባት ካሳች እንደመሰሉ ናቸው። የሚንቀጠቀጡ ከንፈሮቹን በግድ አላቆ "ተወልደህ ባደከባቸው ዓመታት ውስጥ ዛሬ ገና ወንድ ልጅ ሆነህ እንደገና ተፈጥረሃል።" የሀይወት ጥንኛ አላማ መኖር ነው። ትልቅ ሰው ሆኖ መኖር። ትልቅ ሰው ሆነህ ለመኖር በምትጀምረው የመጀመሪያ እርምጃ ትልቅ እንቅፋት ከሚሆኑብህ አንዱ ውበት ነው። የተፈጥሮ ውበት፣ የቤት ልጅ ውበት፣ የሁሉም ነገር ውበት። ሰው ሆነህ መኖር ከወሰንክ ነገ በወጥመዱ ጠልፎ ለሚጥላህ ውበት አትዘንለት። ናቸው። አጥፋው... ናፖሊዮን በናፖርት ታላቅ የሆነው... የናፖሊዮን ጆሮ ማድመጥ ይቆማል።

"ሂድና ጠባቂህን ይዘሃት ና!" አለ መኮንኑ በጨሽት። ናፖሊዮን አንዳች የኤሌትሪክ ሞገድ ከእርግብግቢቱ እስከ እግር ጥፍሩ ነዘሮት አለፈ።

"ለምን?" ብሎ ሲጠይቅ አሰባና የአባቱን ፊት ቀና ብሎ ሲመለከት እንደ አሳት ለበለበው ካለበት ቦታ ሳይንቀሳቀስ ሀውልት መሰሎ ቆመ። "ግልገሏን አምጣት እኮ ነው ያልኩህ!" የኮሎኔሉ ጨሽት ናፖሊዮንን አንቀጠቀጠው።

"ቂቂቂቂ ቂቂቂቂ ምን ይገትርሃል! ቂቂቂቂ ፈርቶ ነው" አለች እናቱ በእሽግግጭ ዐይኖቿ እየሸገሰገሰችው። ናፖሊዮን ከዚያ በላይ መቆም አልቻለም። እንዳቀረቀረ ወደጠባቂ መዋያ ሄደና በታሰረችበት ገመድ እየነተተ አመጣት።

"አራቱንም እግርቿን ጥፍር አድርግና አሠራት!" አለ መኮንኑ። ናፖሊዮን ቀና ብሎ አላየውም፤ የታዘዘውን ለመፈጸም ጠባቂ እግር ሥር ተንበረከከ። እናቱ እየተጣደፈች ወደ ምግብ ማብሰያው ሮጠች።

ጠባቂ ዐይኖቿን እያንከራተተች እንገቷን አንገቱ ሥር እየሸገገጠች ትታከከው ጀመር። ገና ባልገረነው፣ እንደ ጥጥ በሚለሰልሰው ድምጻ ባለአለአለ እያለች የተሸበረውን መንፈሱን ጭራሽ ምስቅልቅሱን አወጣችው። አራት እግርቿን ግጥም አድርጎ ሲያሰራት ሚዛኗን መጠበቅ ባለመቻሏ ዘፍ ብላ ወደቀችና እግርቿን እያንፈራገጠች መልሳ ለመቆም ተፍገመገመች - አልሆነችም።

እየጨሸች እርዳታውን ተማፀነች። ከሚበላው እያበላ፣ ከሚጠጣው እያጠጣ ያሳደጋት የመጀመሪያ ዓደኛውን በዚህ አሳዛኝ

ሁኔታ ውስጥ ሲያያት ፈትቶ ሊለቃት አሰባና ቀና ብሎ የአባቱን ፊት አስተዋለ። የሰው ልጅ ጠይም ቆኝ እንደዚያ በአፍታ ጥቁር እሳዛ መምሰል መቻሉን ያየው የዚያን እለት ነው። ሃሳቡን ትቶ ካንበሰበት ቀና አለ።

እናቱ ስለቱ የሚያብረቀርቅ ትልቅ ቢላዋ ይዛ አጠገቡ ቆማለች "ናፖሊዮን! የዚችን ጠባቂ አንገት እንደ ጎመን ቀንጥሰህ ጣለው! አሁን!" የመኮንኑ ድምጽ እንደፈንጂ ጮሽ። ናፖሊዮን ግምብሩን ቁጥር አድርጎ በፀጥታ አስተዋለው።

"ቂቂቂቂ እንካ ቢላዋውን፣ ምን ገተረህ?... ቂቂቂቂ" ናፖሊዮን ቀና ብሎ አስተዋለች።

"ተቀበላት!" ናፖሊዮን ከቆመበት አልተንቀሳቀሰም። "ምንድነው የምትጠብቀው?" መኮንኑ የመቅመጫውን ጎማዎች በእጁ እየገፋ ጥቂት ተጠጋው።

"ቂቂቂቂ ፈራህ እንዴት? የበግ ጠባቂ እኮ ታርዳ እንድትበላ የተፈረደባት እንሰሳ ነች... ቂቂቂቂ..." አለች እናቱ ቢላዋውን እያስጠጋችለት።

"የለም... በን ዓደኛዬ ነች!" አለ ናፖሊዮን በጭንቅ ባፈናጠራቸው ቃላት።

"ናፖሊዮን!"
"ቂቂቂቂቂቂ"
"ናፖሊዮን!"
"ቂቂቂቂቂቂ"

ናፖሊዮን በጭንቅላቱ ውስጥ ፈንጂ ሲፈነዳ፣ ጉንዳን የመሰለ ነገር ሲርመሰመሰበት ተሰማው። በዳበሳ እጁን ዘርግቶ ቢላዋውን ተቀበለና አባቱን አፍጥጦ ተመለከተው - የተራብ ተኩላ ይመስላል። እናቱን አስተዋለች፤ ትስቃለች - ሳባዋን ነቅላ እርቃድን የቀረች አሞራ መሰለችው።

ቢላዋውን እንደያዘ በርከክ አለ። ከበን ዐይኖች ጋር ዐይኖቹ ሲጋጩ ሰውነቱ ሽምቅቅ አለና ዐይኖቹ ተጨፈጉ ባለአለአ... ባለአ... ባለአ ... ባለአ ጥቂት ዘግይቶ የእጁን መጻፍ ለብ ያለ ነገር ሞቀው። ዐይኖቹን ገልጦ መጻፉን ዘርግቶ አስተዋለ። ላባቱ ሽቅብ የሚተን ትኩስ ደም! የጠባቂ ዓደኛው ደም!... ቢላዋውን ጥሎ ስቅስቅስ ብሎ አለቀሰና ሲበቃው ተነሳቶ ቆመ።

ዐይኖቹ ላይ የረፈው ሃይለኛ የፀሐይ ብርሃን የጥበብ ለረግጥ
"አሁን ደስ አለህ? በጓደኛዬ ሞት ደስ አለህ?" አለው አባቱን
ጠረተኛው መኮንን አልመለሰሉትም ለረዥም ጊዜ በፀጥታ
ሲመለከተው ቆይቶ ረገግ አለ። ከጠቆረው የፊት ቆላ ላይ የረጋው
ደም ተገኗል፤ ዐይኖቹም እየጠሩ ነው፤ ከንፈሮቹም መንቀጥቀጣቸውን
አቆመዋል።

"ጓደኛዬ ነው ያልከኝ ናፒን? ትልቅ ሰው ለመሆን
የመጀመሪያውን እርምጃ ስትራቴጂ መሰናክል የሚሆኑብህ ጠላቶችህ
ብቻ ሳይሆኑ ከጎንህ ያሉ ወዳጆችህ ጓደኞችህም ጭምር ናቸው።
ለማንም ለማንም እጆችህ እንዳይራሩ ተጠንቀቅ። ናፒን ለናፒን
ታላቅ የሆነው..."

ናፒን ለደንዝካላ ስለሰጠት እንደቆመ አባቱ የብስክሌቱን ጎግ
በእጆቹ እያሸከረከረ ቀረበውና ዝቅ ባለ ድምፅ "ናፒ... አንድ ቀን
ይች ሀገር ናፒንን የመሰለ ጀግና፣ ቆራጥና ብልህ ሰው
ትፈልጋለች። ያ ጀግና ደግሞ እንተ ነህ! ይቅናህ!" አለው።

አላዳመጠውም። የአባቱን ዐይኖች ላለማየት፣ የእናቱን ድምጽ
ላለመስማት፣ እግርቿ ተጠፍረው ለዘለዓለሙ ያንቀላፋቸውን ጠቦት
ላለማየት፣ የጨፈጨፋቸውን አበቦች ላለማየት ወዴት እንደሚሸከቡ
ያሰላሰል ነበር።

እየርጠ ወደ ቤቱ ጀርባ ሂደና የረጅ እቃዎች
የሚጠራቀሙበት አንድ ክፍል ውስጥ በመግባት ተደባቀ። ክፍሉ ውስጥ
አንዲትም የብርሃን ፍንጣቲ አትገባም። በጨለማው ውስጥ ለረዥም
ጊዜ እንዳፈጠጠ የተቅበዘዘው መንፈሱ እርይታ አገኘ። ከዚያች ቀን
በኋላ ያችን ክፍል አዘውተራት። ብዙውን ጊዜውን የሚያላልፈው በዚያ
ጨለማ ውስጥ በማፍጠጥ ሆነ ። በጨለማ ፍቅር የተሰከፈው ከዚያች
አለት ጀምሮ ነው።

በሌላ ወቅት አባቱ የሚወዳትን ድመት በመጥረቢያ እንገቷን
በጥሰ ጣላት። ተመሰገን እንጂ አልተወቀሰም። ከዚያ በኋላ ባሉት
ዓመታት የደር እንገት ጠምዝ መግደል ተግረገጠው የውሸችን ጭራ
መቆረጥ፣ በወንጭፍ ጠጠር የወፎችንና የግሳሶችን ደረት መንደል
ሰመደ። እየነረመሰ ሲሄድም ከእኩዶቹ ጋር በቆይታ መቀጣቀጠን
ሥራዬ ብሎ ተያያዘው።

ጠረተኛው መኮንንም በልጁ ተግባር በመደሰትና በመከራራት
አንዲዛብት ያበረታታው ጀመር። ጥርጣሬ ላይ የዘረ ተሰፋውም
አንበራራ። የጥረቱን ውጤት ለማየት ግን አልታደለም። የልጁን
"ታላቅ" ሰውነት ከማየቱ በፊት ሞት ቀደመው።

በትምክህት የተመረዘው የናፒን ጭንቅላትም ቀለም
አልይዝ በማለቱ በየዓመቱ እየተገጠሰሰ ከክፍል ክፍል ግለፍ ልምዱ
ሆነ። በየገባባት ክፍል ከተማሪዎች ጋር መጣላት፣ ከመምህራን ጋር
መጋጨት የማይለወጥ ፀባዩ ስለሆነ የትምህርት ቤት ህይወቱን
በብቸኝነት የታጠረ እንዲሆን አደረገው።

አሥረኛ ክፍል ሲደርስ የዓመቱ አጠቃላይ ትምህርት የፈተና
ውጤት በተገለፀበት ቀንም ከሚጠላው ትምህርት እስከመጨረሻው
ተለያዩ። ተማሪዎቹ መማሪያ ክፍላቸው ውስጥ ተቀምጠው
የመምህራቸውን መምጣት ሲጠባበቁ መምህሩ ሪፖርት ካርዶቻቸውን
ታቅፈው ገቡና ተማሪዎቹን "ሁላችሁም ለታላቁ ናፒን አንድ
ጊዜ አጨብጭቡለት!" አሉ።

ግራ የገባቸው ተማሪዎች ክፍሉን በጭብጨባ ነቀነቅት።
መምህሩም የያዙዎቸውን የውጤት ካርዶች ጠረጴዛው ላይ አስቀምጠው
የናፒን ካርድ መዘው አወጡ። ካርዱን ከፍ አድርገው
ለተማሪዎች እያሳዩም "ታላቁ ናፒን ከህምሳ ሶስት ተማሪዎች
ሆምህ ሶስተኛ ወጥቷል!" አሉ። ክፍሉ በሳቅ ታመሰ።

ናፒን በዝግታ ተነሳና ወደ መምህሩ ተራመደ።
የተማሪዎቹ ሳቅና ጭብጨባ አስታጋባ። ከመምህሩ እጅ ካርዱን
ተቀበለና ብጥሰጥሱን አውጥቶ አስተማሪው ፊት ላይ ወረወረው።
መምህሩ ከተወረወረባቸው ወረቀት ለማምለጥ አንገታቸውን ቀና
ሲያደርጉ የናፒን ፈጣን ቡጢ ደጋግሞ አገኛቸው። በሲጋራ
የበሰበሱ ጥርሶቻቸውን አፍልሰና ደም በደም አድርጓቸው በሩን ከፍቶ
በመውጣት በአጥር ዘሎ አመለጠ። እሴቱ እንደደረሰም ወደዚያች
ጨለማ ክፍል ሂዶ ለረዥም ሰዓት ተቀመጠ። ከዚያች አለት በኋላ ወደ
ትምህርት አለም ዳግመኛ አልተመለሰም።

በዓመቱ ውትድርና ተቀጠረ። ከዚያም በአየር ወለድ ሠራዊት
ውስጥ ለአምስት ዓመት አገለገለ። በሥነ ሥርዓት ጉድለት
እንደተቀጣና እንደታሠረ፤ በምግባር ብልሹነቱ እንደተወቀሰ፤
በኦርትዶ ግንባር በተደረገ ጦርነት ቆሰለ። ህክምና ተደርጎለት ካገኘ
በኋላ እንደገና ወደ ግንባር ተላከ። ናፒን ግን ከረን ላይ በተደረገ
አንድ ጦርነት ተካፍሎ ውጊያው ከማለቁ በፊት ወደ አስመራ ከበለለ።

ከአሰራር ወደ አዲስ አበባ ገሠገሡ የአየር ወለድ ሠራዊት ስለ ናፖሊዮን የሚያውቀው ነገር ቢኖር በከረን ግንባር መሞቱን ነው።

ሠራዊቱን ከድቶ ወደ ቤቱ ሲመለስም እናቱ መኖሪያ ቤታቸው የሆነውን ትልቅ ሽላ የመጠጥ መቸርቸሪያ እድርጋ ጠብቀው። ከዚያ በኋላ በመካከላቸው የተፈሰሰው ውጥጥብ የከረረ ነበር። የዘመድ ሽግግሎች ጣልቃ ገብተው ነገሩን በጊዜ ባያበርዱትና ባያሰግጧቸው ኖሮ፣ ምናልባትም የናፖሊዮን ጭካኔ ስለባዎች ከሚሆኑት አንዱ የገዛ እናቱ ነበረች። በስምምነቱ መሠረት ናፖሊዮን ቤቱን ለቆ እንዲወጣላት እርሷም በየወሩ የተወሰነ ገንዘብ እንድትቆጥላት ሆኖ በዚህ ተለያዩ።

ሥራፊት ሆኖ በቆየባቸው ዓመታት አብዛኛውን ጊዜውን የሚያሳልፈው ፊልም ቤቶች ውስጥ ነበር - በሁለት ምክንያቶች ። ጨለማዎቹ የፊልም ቤት አዳራሾች ከሚጠላውና ከሚፈረው ብርሃን ይገላግሉታል። እየመረጠ ከሚያያቸው ፊልሞች ደግሞ ከፍተኛ ወንጀሎች እንዴት እንደሚወጡ፣ እንደሚቀነብብሩና እንደሚፈጸሙ ያጠናባቸዋል። ቀልቡ ጀብድ በተሞላባቸው ወንጀሎች አፈጻጸም ተማረከ።

ምኞቱ እንዲሞላለትም እድል ከጎቱ ቆመች። በ "አብነት አሰመጪና ላኪ ድርጅት" ውስጥ በሾፊርነት ተቀጠረ። ችሎታውንና ልቦ-ሙሉነቱን ያረጋገጡት የድርጅቱ ባለንብረትም በትክክለኛው የሥራ ቦታ ላይ መደቡት። አሁንም በጨለማው ክፍል ውስጥ እንደተቀመጠ ያስባል። ሲያልመው የኖረው ታላቅ ጀብድ የሚሠራበት ጊዜ እየቀረበ መምጣቱን ደሙነኛሰ እንደነገረው ሁሉ ከተቀመጠበት ተነስቶ የታላቁቀውን ሽጉጥ በማውጣት ይወለውለው ጀመር፤ እያኗጨ።

ምዕራፍ አሥራ ስድስት

ጠባቂው አሰላ አንድ ሃምንት ከቆየ በኋላ ተመልሷል። ድል የሚያቀዳጀውን ቁልፍ ለመጨበጥ ግን ገና ብዙ ይቀረዋል። ሆኖም አሁንም ተስፋ አልቆረጠም - ገና ብዙ ሊሮጥ ወስኗል።

ከገዛው ባገኘው አጠቃላይ ውጤት ናፖሊዮን ከነገረው ውስጥ አብዛኛው ድርጊት በትክክል መፈጸሙን ተቀባይ ለከፍተኛ ፖሊሳዊ የቴክኒክ ምርመራ ወደ አዲስ አበባ ተልካ ወንጀል ምርመራ ጸ/ቤት ቅጥር ግቢ ውስጥ መገኘቷን፤ የቆሰለው የፊናንስ ፖሊስም ለህክምና ወደ ዳግማዊ ምኒልክ ሆስፒታል መምጣቱን አረጋግጧል።

ወደ አዲስ አበባ ተቻኩሎ የመጣውም ከማንም በፊት ቆሰለ የተባለውን ፖሊስ ለማግኘት ነው። በርግጥ ሰነዱ በእጁ ይኖር? የሚለው ጥያቄ ጭንቅላቱን ሲፈነዳ የተቃረበ እስኪመስለው ድረስ ሲበጠብጠው ቆይቷል።

ጎጆት ላይ ማልዶ ነቃና መታጠቢያ ቤቱ ገብቶ ሰውነቱን ተለቃለቀ። በረዥሙ ፎጣው እንደተጠቀለለ መታጠቢያ ቤቱ መስተዋት ውስጥ ፊቱን ተመለከተ። በጥልቀት የሚያስተውሉት ብልጣ ብልጥ ዐይኖቹ የታኩቱ ይመስላሉ፤ ያልተላጩት ጠሙ ፊቱን ይኮስኩሰዋል፤ ወሳማ የነበረ የፊቱ ቆዳ ገርጥቷል። ጠሙን ለመላጨት አሰባና ዛሬ የሚሮጥበት ጉዳይ ምን ያህል አጣላፊ እንደሆነ ሲያስታውስ የመታጠቢያ ቤቱን በር በፍጥነት ከፍቶ ወደ መኝታ ቤቱ ሮጠ።

ልብሱን ለባብሶ እንደጨረሰ ሠራተኛው ካቀረበችለት ቁርስ ጋር የተዘጋጀለትን ሻይ ጥቂት አልኮል ጨምሮ ጨለጠና የመኪናውን ቁልፍ እያሸከረከረ ተጣድሮ ወጣ።

የመኪናዋን ነዳጅ መስጫ በሀይል ረግጠ፤ በጥሩንባው መንገደኛውን እያሰበረገገና ባለመኪናዎቹን እያሸማቀቀ፣ የትራፊክ መብራት እንዳያዘገደው እያቆራረጠ ጎፋሰ ስልክ ከሚገኘው መኖሪያ ቤቱ ዳግማዊ ምኒልክ ሆስፒታል ለመድረስ የፈጀበት ጊዜ በጣም አጭር ነበረ።

እንደደረሰ መኪናዋን ሆስፒታሉ በር ላይ አቆሞ ወደ ውስጥ ዘለቀ። በጠዋት የሰው አይነት ግቢው ውስጥ ይርመሰመሳል። በምርኩዝ ድጋፍ የሚሄዱት በተሸከርካሪ ወንበሮች የሚገፉ ቁሰላኞች፤

ያላገደረጉ የሚሉ በሽተኞች በጋሪያቸው ተጠቅለው ካርድ ሰጥውጣት የተከለከሉ ህመማን ስንቅ የያዙ ጠያቂዎች ፤ በየቦታ ላይ የቆሙ አስታማኝነት ከወዲያ ወዲህ ውር ውር የሚሉ ነርሶች በየመተላለፊያው ላይ አጭር ቆመጥ ይዘው ደረታቸውን እንደነቱ የቆሙ ዘበኞች... ግንን ከግን እንደሚለይ፤ ግንን እንደሚያነጋገር ግራ ገብተት ሲጋራውን ለክሰና ግሰብ ጀመረህ የፖሊሱ ስም ተካልኝ ባልቻ ይባላል። የሰውነት አቋሙና የገጽታውን ምሳሌ ከናፖሊዮን ተረድቷል። ግን ከዚህ ሁሉ ህህብ መሃል እንዴት ፈልጎ ያገኘዋል? ሆስፒታሎች ለምን የመረጃ ግዕዝል እንደሚሰጡባቸው ራሱን ጠየቀና የሀገሪቱን ድህነትና ጎሳ ቀርነት ረገመ። በህሳብ እንደተጠበቀ ዐይኖቹን ከወዲህ ወዲያ እያማተረ አካባቢውን ሲያጠና፤ የተሽከርካሪ ወንበሩን ነግ በገዛ እጆቹ የሚያሽከረከር አንድ ቁስለኛ ወደራሴ ቀርቦ በጣቱ የሚያሻትን ሲጋራ እያላየ “እባክህን እሳት ይሰጡኝ?” ሲል ጠየቀው።

ጠበቃው በፍጥነት ከከሱ ላይተር አውጥቶ ሲጋራውን አቀጣጠለትና በፈገገታ እያባባለው “እ ... እባክህን የኔ ወንድም ሰው ብጠይቅህ ልታፋልገኝ ትችላለህ?” አለው።

“የማውቀው ከሆነ ምን ገደኝ ጌታዬ” አለ ልጅ እግሩ ቁስለኛ የሰከሰውን ሲጋራ ደጋግሞ እየሰበ።

“ተካልኝ ባልቻ ይባላል... የፊናንስ ፖሊስ ነው። በጥይት ተመቶ ባለፈው ሳምንት ነው ለህክምና ወደዚህ የተላከው...”

ቁስለኛው ሲጋራውን እየማገገ ዐይኖቹን ጠበቃው ላይ ተክሎ ሲያሰብ ቆየና “ኧረ አላውቀውም... ስንቱ ይታወቃል ብለው ነው። በየቀኑ ከየግንባሩ የሚገባው ቁስለኛ ሥፍር ቁጥር የለውም... የሚሞተውም የዚያን ያህል ነው...”

“አላ... ኧረ ይህ የሚሞት አይደለም”

“አንዴ? ከብረት ነው እንዴ የተሠራው? ኧረ ዛሬስ ጉድ ሰግሁኝ! ምንው ጌታው? ደግሞ በእግዚአብሔር ሥራ ገብተው”

“እግሩን ስለተመታ ለሞት አያደርሰውም ለማለት ፈልጌ እኮ ነው”

“ኧረ እንዲህ አይባሉ ጌታው! ሰፋን ለብሶ በከራባቱ እንደታነቀ ሲቆናጠር እዚህ ግቢ ገብቶ ራሳው በወሳኝ ለየተጎተተ የሚወጣውን ስንቱን አይተናል”

ጠበቃው የራሱን አለባብ ከታች ወደላይ በመቃኘት ቁስለኛው ሞት የተመኘለት ስለመሰለው ቅር ተሰኘ። “እና... ለታወቀው ግለት ነው?”

“አላውቀውም”
“ታዲያ እንዴት ላገኘው አቸላለህ?”

ቁስለኛው ሲያሰብ ቆየና “ቆይ እስኪ... እዚህ ግቢ አንድ ከተር አለ፤ መቼም እርሱ የማያውቀው ቁስለኛ አለ ግለት ዘበት ነው። ምናምን ካነረሱት መንገቱ እንደሚያወጣው እርግጠኛ ነኝ” ለሰበይኖቹ ከተርውን እየፈለገ።

“ኧረ ችግር የለም። ይህም እዳው ገብስ ነው። እባክህ እርሳኝ የኔ ወንድም” አለና በኪሱ የያዘውን የሲጋራ ፓክ አውጥቶ ጭኑ ላይ አስቀመጠለት።

ቁስለኛው በሰላት ዐይኑ ጭኑ ላይ የተቀመጠውን ፖክ እየት አድርጎ ፒሻማው የደረሰት ኪስ ውስጥ ከተተ። “ይቆይ... አንዴ፤ እዚህ ይቆይ፤ ጌታዬ” ብሎት የተሽከርካሪውን ወንበር ነግ በፍጥነት እያሽከረከራ ጥሎት ሄደ።

ብዙ ቆይቶ አንድ ልጅ እግር ቁስለኛ አስከትሎ ተመለሰ። ለጫ ፀጉሩ ግምባሩ ላይ ወድቋል። የሰበሰው የሆስፒታሉ ስም የተጻፈበት ሰፊ ፒሻማ ቀጭን ሰውነቱን ባዶ ጀንድ ውስጥ የቆመ ከዘራ አስመስሎታል። በብልጣብልጥ ዐይኖቹ ጠበቃውን ከላይ እስከታች እየደባበሰ ፈገገታ አላየው።

“ልጅ ይህ ነው፤ ጌታዬ። የቁስለኛውን ስም ግን ነበር ያሉኝ?” አለ የሲጋራ ዳረጎት የተጣለለት ቁስለኛ።

“ተካልኝ ባልቻ፤ የፊናንስ ፖሊስ ነው። እግሩን በጥይት ተመቶ ባለፈው ሳምንት ከአሰሳ የመጣ...” እያለ ለአዲስ መጠው ያስተነትንለት ገቢ ጠበቃው።

ፀጉረ ለጫው ቁስለኛ ግምባሩን ቋጥሮ ዐይኖቹን መሬት ላይ ተክሎ ሲያሰብ ቆየ። የጠበቃውም ልብ በፍጥነት መምታት ጀመረ።

“ትዝ አይለኝም፤ ከፊናንስ ፖሊስ?”
“አዎን አሰሳ የነበረ...”
“እንጂ ትዝ አልላህ አለኝ። ፈቃደኛ ከሆኑ ቁስለኛች ባለባቸው ከፍሎች እየተዘዋወርኩ ልጠይቅለሁ” አለ ለጫው።

“እባክህ?”

“ይጠብቁኝ” አለና በምርኮዝ እንጥር እንጥር እያሉ ከአጠገቡ ተሰወረ።

ከሩጫው እንደገመተው ይህ ከምላጭ ስለት የተባ ቁስለኛ ፖሊሱ የተኛበትን ክፍል እንደግምገማው እርግጠኛ ነው። የሲጋራ ድርጎ ያገኘው ቁስለኛ ጠበቃውን አመስግኖ ተሽከርካሪ ወንበሩን እየገፋ ሄደ።

ጠበቃው እጆቹን ከሶቹ ውስጥ ከቶ እየተንጎራደደ ለረዥም ጊዜ በትእግስት ጠበቀ። መታገስግ ግዴታው ነው። በምድር ላይ ከገንዘብ ቀጥሎ ነፍሱን የሚያማልሉት የአብነት ዐይኖች ሲንገገገጉ ታዩት። “የአብነት አስመጭና ላኪ ድርጅት” የመጨረሻዋ ሰባራ ሳንቲም ሳትቀር በእጁ ስትገባ እንደ ሰመመን ታየውና ምራቁን ደጋግሞ ዋጤ ብቻ ይህ መዘዘኛ ሰነድ እጁ ይግባ።

ከብዙ ቆይታ በኋላ ለጫው ደግሞ ሌላ ቁስለኛ አስከትሎ መጣ። የጠበቃው ትንፋሽ ሲቆም ምንም አልቀረውም። የሰውየውን ቁመናና ገጽታ ናፖሊዮን ከሰጠው መረጃ ጋር ሲያመዛዝኖ ግን በምንም አይገናኙም፤ ለጫው አጠገቡ ከመድረሱ “አገኘኸው?” ሲል በጥያቄ አጣደረው። “እርሱ ወንድሜ እንደሚገራኝ ህክምናውን ጨርሶ ትላንትና ከሆስፒታል ወጥቷል” አለ ወደ አዲሱ ቁስለኛ በአገጩ እያመለከተ።

ጠበቃው የናቱን ሞት ያረዱት ያህል ገጽታው ጨፈገገ። የሰማውን ባለማመን ጆሮዎቹን እየተጠራጠረ “መቼ ወጣ አልከኝ?” አለው አዲስ መጤውን።

“ትላንት ጠዋት ተሰናብቶን ወጣ፤ ቁስሉ እጅግም ነበር። ሥጋው ውስጥ የቀረረው ጥይት ወጥታለት ቁስሉ መጥግ እንደጀመረ እቤቴ ተኝቼ አገግማለሁ ብሎ በራሱ ጥያቄ ወጣ” አለ እንደተከዘ። “ዘመዱ - ነዎት?”

“አዎን፤ ሰውዬው እርሱ ለመሆኑ እርግጠኛ ነህ?”
“ተካልኝ ባልቻ አይደለም ያሉት? አሰሳ ላይ በጥይት የተመታው? እዚህ ተዋውቀን ዓደኞች ሆነን ነበር ... እንዴት ያለ ግላሬያ ሰው መስለዎት። እዚህ አዲስ አበባ ሚስትና ልጆችም አሉት”

የጠበቃው ልብ ፍጥነቱን ጨመረ። “አድራሻውን ሰጥቶሃል? እባክህን ለብዙ ጊዜ የተለየሁት ወንድሜ ስለሆነ ወደ ምድብ ሥራው ተመልሶ ከመሄዱ በፊት ዐይኑን እንጃየው ፈልጌ ነው...”

“እር አልገራኝም” ብቻ በጨዋታ የተነሳ የሚኖረው ራጉኤል ቤተክርስቲያን አካባቢ መሆኑን አጫውቶኛል” አለ እንደ መሰልቸት ብሎ።

የጠበቃው ተስፋ በውስጡ መሞት ጀመረ። ራጉኤል! በዚያ ሰው እንደ ቆጫጭ በሚርመሰመሰበት መንደር ፖሊሱን ፈልጎ ማገኘት ዘበት መሆኑን ሲረዳ ጠግማ እድሉን እየረገመ በረዥሙ ተነፈሰ።

“በተመላላሽ ሊታከም ይመጣል ብለህ ትገምታለህ?”
“አይመስለኝም። ቁስሉ እኮ ሽሯል”

ጠበቃው ከደረት ከሱ ብጣሽ ወረቀትና ብዕር አውጥቶ ስሙንና የሰልክ ቁጥሩን ከጻፈ በኋላ አጣጠፈና ሰጠው። “ምናልባት ተመልሶ ከመጣ በዚህ አድራሻ እንዲደውልልኝ ንገረው”።

“እሺ ምን ገደኝ” አለ ቁስለኛው የጠበቃውን አድራሻ እያነበበ። ጠበቃው አሥር ብር አውጥቶ ከሌጫው ጋር ተካፍለው ሻይ እንዲጠጡበት ከሰጣቸው በኋላ ወደ መዝገብ ቤት አመራ። የጠበቃነት ሙያው ሁሉን የሚጠራጠር ቆቅ አድርጎ ቀርጾታል። ያገኘውን መረጃ ሙሉ በሙሉ አልተቀበለውም። ይሁንና የመዝገብ ቤቱ ቻርትም ፖሊሱ በትላንትናው ዕለት መውጣቱን አረዳው። ጠበቃው በጥልቅ ሃሳብ እንደተዋጠ የሆስፒታሉን ቅጥር ግቢ ለቆ ወጣ።

እያከነፈ የወሰዳትን መኪና ራጉኤል ቤተክርስቲያን አካባቢ አቆመና እግሩ ወዳመራው መንደር ቁልፏን እያሸከረ ገባ። የጠላ ቤት ማስታወቂያ ጣላ ብዛት፤ የሻይ ቤት፤ የጠጅ ቤት ጋጋታ... ዝንብ የወረራቸው ህፃናት “አይ አዲስ አበባ!” ይላል እየደጋገመ።

በየደረሰበት ያገኘውን ሁሉ የሚጠይቀው ጥያቄ “ተካልኝ ባልቻ የተባለ ፖሊስ ... አሰሳ ላይ እግሩን በጥይት ተመቶ ወደ አዲስ አበባ የመጣ” በማለት ነበር። ሁሉም የሚሰጡት መልስ ደግሞ እንደተማከሩ ዐይነት አንድ ነው። የአለባበሱን ማራኪነትና የሚያገግርቀውን ጫማውን እያሰተዋሉ “እር አናውቅም” ይሉታል።

በየጉራንጉሩ እየተሹላከለከ ወዳገኘው ቀበሌ ጽ/ቤት ጎራ በማለት አጠያየቀ፤ እናውቃለን የሚል ግን የለም። ግምባሩ ላይ የሚንቀረቀረውን ላብ በመሀረቡ እየጠራረገ ቁና ቁና እየተነፈሰ መኪናውን ወዳቆመበት ተመለሰ። የመኪናዋ የፊትና የኋላ መብራት መስታዎቶችና የፍሬቻ መብራቶች ተሰርቀዋል።

በቁጣ እየደደ ፀጉን መንገድ ጀመረሁ “ጭረቅ ህዝብ” እያለም የመኪናዎን ኮፊን በቡጢ ይቀጠቅጥ ገዛህ ተላላፊ መንገደኞችም መኪናዎንና እርሱን ከበጋቸው ጠበቃው ይለገላቸዋል አንዳንድ ያዘናል ሌላው “ያጣ ካለው ቢነጥቅ ምን ህጢያት አለው” እያለ ፍርዱን ይሰጣል። በመሀል አንድ ኅልግሳ ጠበቃውን ቀረብ ብሎ “ጥጩ ወንድም፣ እዚህ አካባቢ የሰው ዐይን የተገጠመው በብሎን ቢሆን ኖሮ ሰውደው ሳያንቀላፉ ዐይኑን ፈተው የሚሸጡ ወረብሎች ያሉባት መንገድ ስለሆነ ለተረፈው ንብረትህ እግዚአብሔርን አመሰግኑህ ብትሄድ ጥሩ ነው” ሲል መኪናው።

ጠበቃው የመኪናዎን ሞተር ቀስቅሶ የከበበውን ህዝብ በጥሩንጣራ እያሰበረገገ ያን የምድር ሲኦል የመሰለ አካባቢ ጥሎ ተፈተሰከ። ከመጣበት አብይ ጉዳይ ጋር ሲያመዛኘው የመኪናዎ መብራቶች መሰረቃቸው ከቁጥር ውስጥ የግይዝባ በመሆኑ መልሶ ራሱን ግጽጽናት ያዘ። እንዲያም ሆኖ እድል ለመጨረሻ ጊዜ በሩን የቀረቀረችበት መሰለው ህሊናው ግን በርካታ የጥርጣራ ጥያቄዎች እየወለደ ተሰፋ እንዳይቆርጥ ያጃግጥዋል። ሰነዱ በፖሊሱ እጅ ባይኖርስ? በደህንነቶች ወይም በወንጀል ምርመራ ፖሊሶች እጅ ገብቶ ቢሆንስ? ምናልባት በናፖሊዮን አምባው እጅ ቢሆንስ? ግን ለምን?

መሣሪያ ጭና የተያዘችው ቶቶታ ፒክ አፕ በአዲስ አበባ ወንጀል ምርመራ ፖሊስ ጽ/ቤት እንደምትገኝ አስታወሰና ማሰብ ጀመረ። የምርመራ ክፍል ሹም የሆነውን ሻምበል መብራቱን ያውቀዋል። ግን በዚህ ጉዳይ ላይ ምን ሊያነጋግረው ይችላል? ናፖሊዮን እንዳለው ጭራሽ ፖሊሶች ፈለጋቸውን እያነፈነፉ ማጅራታቸውን እንዲጨመድ። ጊዜውን አያፋጥንም?

ጊዮርጊስ ላይ ከምኒሊክ አደባባይ ትይዩ መኪናዎን አቁሞ ከሰቅ በደረቴ ሙሉ ዊንስተን ሲጋራ ከገዛ በኋላ እያሰጨሰ ማሰብ ጀመረ። የረሃብ ስሜት ይሰማዋል፤ በመንገድ የደከመ ሰውነቱ ጭራሹን ዝግል፤ አዕምሮው ግን ሥራ አልፎታም ብዙ ሲያወጣና ሲያወርድ ቆይቶ የመኪናውን ሞተር ቀስቀሰና ወደ ወንጀል ምርመራ ጽ/ቤት ተፈተሰከ።

መኪናውን ከቅጥር ግቢው አርቆ ካቆመ በኋላም ሻምበሉን ለማነጋገር እንደሚፈልግ አሰረድቶና ተፈትሽ ገዛህ ግቢው ውስጥ በአንድ ጥግ ቶቶታ ፒክ አፕ መኪና ቆማለች። ጠበቃው ትንፋሹን ውጦ ሰረቅ አድርጎ ታርጋዋን ተመለከተ - ናፖሊዮን የሰጠው ታርጋ ቁጥር ነው! አንዳች የሽብር ስሜት ሰውነቱን እየወረረው የሻምበሉ ቢሮ ወደሚገኝበት ባለ አንድ ፎቅ አሮጌ ህንፃ በጣውላ የተሠራውን ደረጃ

እያንሳጠጠ ወጣ። ልቡ በፍጥነት ይመታል፤ እጆቹ መንቀጥቀጥ ጀምረዋል። “ወደት ነው ጓድ!” የሚል ድምፅ ሲሰማ ቀጥ ብሎ ቆመ። ሻምበሉ በር ላይ የቆመ ፖሊስ ነበር።

“ሻምበል መብራቱን ፈልጌ ነበር ጓድ”
“ለሥራ ጉዳይ ወጥተዋል። ቀጠሮ አለዎት?”
“የለኝም፤ ይመለስ ይሆን?”
“እስኪ ከሰዓት በኋላ ይሞክሩ”

ጠበቃው ሰዓቱን ተመለከተ። 5:30 ሰዓት ይላል። ፖሊሱን አመሰግኖ እያንሳጠጠ በወጣበት ደረጃ ወረደ። ከግቢው ሲወጣ ዳግመኛ ቶቶታዎን ሰረቅ አድርጎ ተመለከታት፤ የፊት መስተዋጽ በጥይት ተበላሰቷል። በድካም የላለ አካሉና ያለ እረፍት ሲያሰብ የሰነበተ አእምሮው በመድከሙ ባለችው ትንሽ ሰዓት ለማንቀላፋት ወደ ቤቱ በረረ።

*** **

ሻምበል መብራቱን የሚያውቀው ሁለተኛ ደረጃ ትምህርት ቤት በነበሩበት ጊዜ ነው። እንዲያውም አንድ አመት የቅርብ ጓደኞች ሆነው ነበር። ያ ጓደኝነታቸው ግን አልዘለቀም። ዐይናፋርና ሴቶችን ይፈራ የነበረው መብራቱ በሰንት አበሳ ያገኛትን የከንፈር ወዳጅ ለሰዩም ቢያስተዋውቀው ከተፎው ጉብጋ ማርካው ኖሮ ሦስት ቀን ባልሞላ ጊዜ ውስጥ ከመብራቱ እጅ ላይ ሞጭልፎ ወሰዳት።

በዚህ ላቢያ ጓደኛዎቹ ተጣልተው ብዙ ተዳርሰው ተለያዩ። የሁለተኛ ደረጃ ትምህርታቸውን እንዳጠናቀቁም ስዩም አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ፤ መብራቱ ደግሞ ፖሊስ ኮሌጅ ገባ።

ዳግመኛ የተገናኙት ከሰባት ዓመት በኋላ ባንድ የራት ግብዣ ላይ ነበር። እንደተያዩ ሁሉን ነገር ረስተው ተቃቅፈው ተሳሳሙ። ያለፈውን የወጣትነት ትዝታቸውን እያስታወሱ ከጣራ በላይ ተሳሳቱ።

ከዚያ በኋላ አልፎ አልፎ እየተገናኙም ተገባብዘዋል። በመሃል ሻምበሉ ለልዩ ሙያዊ ስልጠና ወደ እስራኤል በመሄዱ ግንኙነታቸው ተቋረጠ። ጠበቃው ሻምበሉን ለመጨረሻ ጊዜ ያየው ከአንድ ዓመት በፊት ሚስቱን ፈቶ ትዳሩን ሲበትን የፍች ስምምነት ውል እንዲጽፍለት ቢሮው በመጣ ጊዜ ነበር። ከዚያ ወዲህ ስለ ሻምበሉ የሰማው ነገር የለም።

*** **

ከሁለት ሰዓት መኝታ በኋላ ጠበቃው እንቅልፍ ያልጠገቡ ዐይኖቹን እያሻሽ ተነሳና መታጠቢያ ቤት ገብቶ ፊቱን ታጠብሎ እየኮሰኮሳ የሚያሳክከውን ጠሙን ከተላጩ በኋላም መኪናውን ቀስቅሶ ወደ ወንጀል ምርመራ ጽ/ቤት ገለገለ።

ቢሮውን እንኳኩቶ ሲገባ ሻምበሉ በመገረም የፈጠሩ ትናንሽ ዐይኖቹን እያርገገገገ ከመቀመጫው ተነስቶ ሰላምታ ሰጠው።

“ዐይኖቹን ግመን አልቸልም ... እዚህ አገር አለህ እንዴ አቶ ስዩም?” አለ የጠበቃውን እጅ እየወዘወዘ።

“አለን! አለን!... አሁንም የናት ሀገር ባንዲራ ጠባቂ ሆነን የት እንሄዳለን ብለህ ነው? አንተ ለጤናህ እንዴት ነህ ወዳጅ” ጠበቃው ወንበር ስቦ ተቀመጠ።

ሻምበሉ መብራቱ እንደ ስሙ ፊቱም የሚያበራ ብሰል ቀይ ነው። ፊቱ ላይ ጢም የሚባል ነገር የለም። የለበሰው ደንብ ልብስ ወፍራም ሰውነቱ ላይ ተወጣጥሯል። ሁኔታውን ልብ ብሎ ሳስተዋለ የሌካንዳ ነጋዴ እንጂ የፖሊስ ሻምበሉ አይመስልም። የሰራ ባልደርቦቹና አለቆቹ ግን በችሎታው የሚተማመኑበት ሰው ነው።

ጠበቃው ስለታም ዐይኖቹን ያወናጭፍ ጀመር። ቢሮ ውስጥ ግን ከአረጅ ጠረጴዛ ወንበሮችና ከአንድ ቁምሳጥን በቀር ምንም የለም። የኮርኒሉ አቡጀዲ ተቀዳዲል የግምቡ ቀለም ተፍቋል። የፖሊስ ጽህፈት ቤቶች መቼ ዘመናዊ መልክ እንደሚይዙ እየገረመው ዐይኖቹን ወደ መስኮቱ ወረወራቸው። መስተዋት የለሹ መስኮት ወደ ውጭ ተከፍቷል። ጠበቃው መስኮቱ አጠገብ ቆሞ ወደ ውጭ ለሚመለከት ሰው ተቶታዋ ፊት ለፊት ልትታየው እንደምትችል ገመተ።

“በጂ አቶ ስዩም! ዛሬ ልትመጣ የቻልከበትን ምክንያት አንድ ጂ ግምቶች ብደረደር እንኳን እንደማልደርስበት እርግጠኛ ነኝ። ችግር አለ እንዴ?” ሲል ጣቶቹን እያፍተለተለ ጠየቀው።

“በሦስተኛው ዓለም ከጭራቅ ህዝብ ጋር እየኖርክ ችግር ይጠፋል ብለህ ነው!” አለ ጠበቃው የተበላጩ ለመምሰል እጆቹን እያወናጨ።

“ምን ተፈጠረ?” አለ ሻምበሉ ግምባሩን በቀምንገር ቁጥር አድርጎ።

“ነገሩ እንኳን ቀላል ነው። ግን መደፈሬ እያንገገገኝ ነው ወዳንተ የመጣሁት። ዛሬ ጠዋት የመኪናዩን መብራቶች በሙሉ ፍሬቻ ሳይቀር አወላልቀው ወሰዱት” አለና ራሱን አወዛወዘ።

ሻምበሉ ፈገገ አለና “መኪናህን አሳውረዋታላ...” አለው።

“ያውልህ ሆሚርን መሰላ ውጭ ቆማልሃለች። እኔ እንኳን የዕቃው ነገር ቆጭቶኝ የመጣሁ እንዳይመስልህ። እንዴት እደፈራለሁ? ህዝቡ እስከ መቼ ነው ቀን በቀን በጠራራ ፀሐይ እየተከረፈ የሚኖረው?” አለ ግምባሩን እንደቋጠረ።

“ጭራቅ ህዝብ ብለህ መልሱን እኮ አግኝተኸዋል” አለ ሻምበሉ እየሳቀ። “የሰራ አጡና ሥራ ፊቱ ቁጥር እንደ አሸን እለት ተለት እየፈላ ለቁጥር በታከተበት ከተማ ሰው እርሶ በእርሶ እየተበላላ አለማለቁም ራሱ የሚገርም ነው። የሚያሳዝነው ደግሞ ወንጀል የተፈጸመባቸው ሁሉ ድክመቱን በኛ ላይ ነው የሚጭኑት ። ይህን ከተማ ከወንጀልና ከወንጀለኞች ለመከላከል የሚያስፈልገውን ሃይልና አሁን እኛ የምንንቀሳቀስበትን የሃይል ብዛት ብንገርህ አፍህን ይዘህ ትገረማለህ። እየተወራጨን እንጂ ወንጀልን እየተከላከልን አለመሆኑን እናውቃለን። ችግራችንን የሚያውቅ ግን ከሰንት አንድ ነው” ሻምበሉ በቁም ነገር ገለጻውን ቀጠለ።

“የወንጀል መንስኤዎች እለት ተለት እየጨመሩ፣ የወንጀል አይነቶች እየረቀቁና እየተወሰሱ በሚሄዱበት ከተማ ወንጀለኞችን እንዲያደኑና ህዝቡን እንዲጠብቁ ከተሰማሩ ፖሊሶች ውስጥ ሌሎች ጉቦኞችና ቀማኞች መኖራቸው ደግሞ ወንጀልን እንከላከላለን የሚለውን ቋንቋ ቀልድ ያደርገዋል። ሁሉ የምሰጋውና የምጨነቀው ይህ አሁን ያለው ሁኔታ ጠሁ ከቀጠለ በመጨዎቹ ሃያና ሠላሣ ዓመታት ውስጥ ምን አይነት አስከፊ ሁኔታ ላይ እንደምንደርስ ስንምት ነው።

ሻምበሉ ገግጥሩን ከመጨረሱ የቢሮው በር ተንኳኳና የሃምሳ አለቃ ማዕረግ ያንጠልጠል አንዳች የሚያክል ሰው አጎንብሶ ዝና ለሻምበሉ ሰላምታ ሰጥቶ ቆመ።

“ምን ልታዘዝ ሳጅን?”

ይህ ትላንት ሌሊት የሴት አዳሪዎን ንብረት ዘርፎ ሲያመልጥ የተያዘው ሌላ በሰጠው ቃል ላይ ወንጀሉን ሊያምን አልቻለም። ሳጅን በነገድዳድ ድምፅ ከፍሉን አንቀጠቀጠው።

“መቶ አለቃ የለም እንዴ?”

“ለሥራ ጉዳይ ወጥቷል ... ጌታው ይፍቀዳልኝና ይህን ዐይን አውጣ ሌላ ላጨግልቀው። አምስት ደቂቃ ባልሞላ ጊዜ ውስጥ አናገዝሞለሁ” አለ ሳጅን እጅጌውን እየጠቀለለ።

ጠበቃው በዚህ ሰው እጅ የተጨግለቀ ሰው ከሰውነቱ ምን ሊተርፈው እንደሚችል ገመተና ተሳቀቀ።

“አታጨግልቀው... በተቻለ መጠን ፖሊሳዊ ምርመራ ዘዴዎችን ተጠቅመህ ትከክለኛ ቃሉን እንዲሰጥ አድርግ” አለ ሻምበሉ በሃምሳ አለቃው ሁኔታ እየፈገገ።

“አረ ዐይነን በጨው ያሽ ደረቅ ነው። ወይኔ ሳጅን... ምናል ባጨግልቀው?”

“ጨርሰናል” አለና ሻምበሉ ሃምሳ አለቃውን አሰናበተው። ሳጅን ወጥቶ ከሄደ በኋላ ጠበቃው ከመቀመጫው እየተቀነጠነጠ “አሁን በዚህ ሰው እጅ የገባ ሰው ይተርፋል?” ሲል በመገረም ጠየቀ።

ሻምበሉ ሲስቅ ቆየና “የቅጽል ስሙስ ማን እንደሆነ ታውቃለህ? ሚስቱ ይሉታል። በሁለት በሦስት ቡጤና በጥቂት የሚገኝ እርግጫዎች ብቻ እንጀትን ከከላሊት ጉበትን ከሳንባ ይቀላቅላል። ሰው ሁሉ ስለሚፈረው ራሱን የዚህ ግቢ አሳዥ አድርጎ መቁጠር ጀምሯል” አለ ራሱን በመገረም እየወዘዘ።

የጠበቃው ሃሳብ ሳጅን ላይ እንዳለ “ለመሆኑ መኪናህ የት ነው የተሰረቀችው?” ሲል ሻምበሉ ድንገት ጠየቀው።

“ራጉኤል አካባቢ አቁሚያት...” አለ ጠበቃው ከእንቅልፍ እንደ ባሕሩ ሁሉ እየሰረገገ።

ሻምበሉ ጥቂት ካለበ በኋላ “እንዴት ልረዳህ እንደምችል አላውቅም። ለማንኛውም አራተኛ ፖሊስ ጣቢያ ልደውልና አሳዥን ሳንገግርለሁ። በአጋጣሚ ዕቃው ሊያዝ ቢችል እንዲያሳውቁኝ ወይም

የተሰረቀ የመኪና ዕቃዎች በሚሸጡበት አካባቢ ሰው አሰማርተው እንዲያረገገው እንገራቸዋለሁ” አለና የቴሌርገን እጅታ እነሳ።

ጠበቃው ፈጥኖ ከኪሉ ሲጋራ አወጣና “አንተ መቼም የጭስ ነገር አይሆንልህ። በጠረጴዛህ ላይም መተርከሻ የለም” አለና ወደተከፈተው መስኮት ሂዶ ሲጋራውን ማጨስ ጀመረ።

ሻምበሉ ደጋግሞ ቁጥሩን መታና ጥቂት ከተነጋገረ በኋላ ስልኩን ዘጋ። “አሳዥ ስብሰባ ላይ ናቸው አሉ... ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ወደ ቢሯቸው እንደሚመለሱ ስለተነገረኝ ቆይቼ እደውላለሁ” አለና ጠረጴዛው ላይ የተቀመጠውን መጥሪያ በጣቱ ሲጫን በር ላይ የቆመው ፖሊስ በፍጥነት ገብቶ ሰላምታ ሰጠ።

“ምን ትወስዳለህ አቶ ስዩም” ባሻገር የቆመውን ጠበቃ ጠየቀው።

“ቡና ይሁንልኝ” አለ ጠበቃው እያዛጋ። “ሁለት ቡና እዘዝልን” ፖሊሱ በፍጥነት ቢሮውን ለቆ ወጣ።

“የጠበቃው አዕምሮ ቁልቁል የሚመለከታት ቶዩታ ጉዳይ እንዴት እንደሚነሳ እያሰላሰለ ነበር።” ከዚች በጥይት ከተበሳሳች መኪና ሰው ይተርፍ ይሆን? በፖሊስ ጽ/ቤቶች ግቢ ውስጥ የማይታይ ነገር እኮ የለም” አለ በመገረም።

“ከየቷ?” አለ ሻምበሉ ከሀሳብ እንደነቃ አይነት በርግጥ። “ከቶታቃ... ምን ተርፋለች ጃል?”

ሻምበሉ በቅሬታ ፈገገ አለ “ጉደኛ መኪና ነች። ከዚች መኪና ጀርባ የተጠላለፈው የወንጀል መረብ የዋዛ እንዳይመስልህ” አለና ከተቀመጠበት ተነስቶ ወደ መስኮት አመራ።

የጠበቃው ልብ በፍጥነት እየመታ ቀልቡን ሁሉ ጀርዎቹ ላይ ሰብሰቦ ያዳምጥ ጀመር። አሰሳ ድረስ የተንከራተብት የሚሰጥና ስልቻ መጻጠሪያ እየተተረተረ ነው።

“ወንጀል የተሠራበት መኪና ነች?” “ከወንጀልም ወንጀል! አራት ነፍስ የጠፋበት፤ እንደ ሰው የቆሰለባት፤ በሀገር በሕዝብና በአብዮት ላይ ከፍተኛ አደጋ ሊያስከትል የሚችል ደባ የተቀነሰረባት መኪና ነች...”

ሰማያዊ ሽርጥ የለበሰች አጭር ሴት ሁለት ሰከ ቡና በሰርቪስ አንጠልጥላ ገባችና አቀረበችላቸው። ጠበቃው በልቡ ረገማት። ሁለቱም

እዚያው እንደቆሙ በናቸውን እየጠጡ ቆዩ። ጠበቃው ከእኛ መንገድና ከናፖሊዮን የሰማውን ታሪክ ሻምበሉ ደገመለት። እርሱ መስማት የሚፈልገው ግን የወንጀሉን አደገኛነትና የአፈፃፀሙን ድንቅነት ሳይሆን የተንከራተብት ሰነድ የት እንደሚገኝ ክር።

“ታዲያ የወንጀሉን ፈጻሚዎች ማግኘት እንዴት አልተቻለም?” ሲል ጠየቀ የያዛትን የሲጋራ እሳቂ ቁልቁል እየወረወረ።

ሻምበሉ በነገረው ታሪክ የተገረመውን ጠበቃ ይበልጥ ለማስገራም “ወንጀሉ በጥንቃቄ የተከናወነና ውስብስብ ነው ያልኩህም ለዚህ ነው። ለምሳሌ ታርጋ ቁጥሩን ውሰድ ከዚህ ስትመለከተው እውነተኛ ታርጋ ቁጥር ይመስላል። እንደዚያ ካሰብኩ ተሳሰተሃል። ረቂቅ በሆነ መንገድ ተሰርቶ የተለጠፈላት የተጭበረበረ ታርጋ ነው።”

“ያንተ ያለህ!”

“የሞተር ቁጥሯም ተፍቆ ጠፍቷል።”

“በዚህ በሦስተኛው ዓለም ይሄን ያህል የተቀነባበረ ወንጀል ለፈጸም ይችላል ብዬ አልገምትም ክር።”

“በጣም የሚያስደንቅህ ደግሞ በሞቱት ሁለት ሰዎች ከሰው ስጥ የተገኙት መታወቂያዎችም እንዲሁ የተጭበረበሩ ናቸው። እድራሻቸው ማንነታቸውና ፎቶግራፋቸው ጭምር የነርሱ አይደለም። በዚህ ተስፋ ሳንቆርጥ ከአስከሬናቸው ላይ የጣት አሻራ ወሰደን ከፖሊስ የአሻራ ሪከርድ መዛግብት ጋር አገላብጠን አገናዘበን። ከዚህ በፊት አሻራ ያልሰጡ ሰዎች ናቸው።”

“ምን አይነት አጋጣሚ ነው?” አለ ጠበቃው በሚንቀጠቀጡ እጆቹ ሲጋራ አውጥቶ እያቀጣጠለ።

“በዚህም ተስፋ አልቆረጥንም! አመለጠ የተባለውን ሰው ማንነት ለማግራት ከመኪናዋ የተለያዩ ክፍሎች ባነሳው አሻራ ላይ በርካታ ጊዜ በመኪናዋ ላይ ያረፈ አንድ አሻራ አግኝተን አሁንም ከፖሊስ የአሻራ ሪከርድ መዛግብት ጋር አገናዘበን ማንነቱን ደረስንበት! ግን...” የጠበቃው ትንፋሽ ለስኮንዶች ከፍልፋይ ቀጥ ብላ ቆመች። “ግን ምን?” አለ እንደማቃሰት ያለ ድምጽ እያወጣ።

ሻምበሉ ድንገት ፖሊስነቱን አስታወሰና ዝም አለ። ለምን ይህን ሁሉ ዝርዝር ታሪክ እንደሚያወራለት ለራሱም ቢሆን አልገባህ አለው።

“ልክ በፊልም የተሠራ ታሪክ የምትሃገረኝ ነው የመሰለኝ። የሰውዬው ማንነት ከታወቀ ታዲያ ለምን እርምጃ መውሰድ አልተቻለም?” አለ ጠበቃው ድንጋጤውን በመገረም ለመሸፈን እየሞከረ።

“ተወውጥ ዝርዝር ጉዳዩ እጅግ ብዙ ነው” አለ ሻምበሉ በመሰልቸት። ጠበቃው ብዙ ለመስማት የነበረው ጉጉት በአጭር በመቀጨቱ በቁጭት የያዘውን ሲጋራ ደጋግሞ ለመጠጠው። ሻምበሉ የጀመረውን እንዲጨርስ የሚያግባባበትን ዘዴ ሲያሰላም ስልኩ መጮህ ጀመረ። ሻምበሉ እየተጣደፈ ሄዶ እነሳው። ጠበቃው ዐይኖቹን ወደ ተዩታዋ ወርውሮ ጀርዎቹን ወደ ሻምበሉ አቅጣጫ ደገናቸው።

“ሻምበሉ መብራቱ ነኝ! ጤና ይስጥልኝ ጌታዬ!... “ለረኝም ጊዜ ፊቱን አከፋትሮ ሲያዳምጥ ቆየና” የኛ ሰንፍና አይደለም እኮ ጌታዬ! በዚህ ወንጀል ዙሪያ ቀን ተሌት እየሮጥን ነው። አንዳንድ ግራ የሚያጋቡ ጉዳዮች ቢኖሩም ያን ያህል ተስፋ የሚያስቆርጥ አይደለም። ጥቂት ጊዜ ብቻ ይሰጡን ጌታዬ... ያለንን ሃይል ሁሉ አሰማርተናል። ማንኛውንም ፍንጭ ሁሉ ሪፖርት አደርግልዎታለሁ... ግድ የለም አያፍሩብንም” ስልኩን ዘጋና በረኝሮሙ ተነፈሰ።

“ስቃይ! ስቃይ! ነው። የዚችን ቶቶታ ጉዳይ መቻ እንደምገላገል አላውቅም” አለ እየተሰላጨ።

“ማነው የደወለው?” አለ ጠበቃው እየቸከለ። የተቋረጠውን የሚሰጥር ስልቻ አፍ ዳግም ለመፍታት ጊዜው ሳያመለጠው።

“የፖሊስ ጠቅላይ አዛዥ ናቸው” አለ ሻምበሉ በአገጩ ወደ ስልኩ ቀረ እያመለከተ።

“ይህን ያህል በከፍተኛ ባለስልጣኖች ትኩረት የተሰጠው ወንጀል ሆኗል ማለት ነው? ደግሞ አንድ ነገር ባልጠይቅህ ... ሊብራ ወይም ሌላ የመኪናዋን ባለቤትነት ሊያሰረዳ የሚችል ነገር በመኪናዋ ውስጥ አልተገኘም?” ጠበቃው ጥየቀ።

ሻምበሉ በሁለት እጆቹ ፊቱን እንደደገፈ ለረኝሮም ጊዜ በዝምታ ሲመለከተው ቆይቶ “በጣሽ ወረቀት በመኪናዋ ውስጥ አልነበረም!” አለው።

የጠበቃው ነፍስ በውስጡ ደረቀች፤ ፊቱ በደስታ መብራት ጀመረ። ሁኔታው ያስገረመው ሻምበላ “ምነው?” አለው ግምባሩን ቅጭም፣ የዐይኑን መስኮቶች ጥብብ አድርጎ።

ጠበቃው ሰሜቱን መቆጣጠር አለመቻሉ በሻምበላ የጥርጣሬ ቀለበት ውስጥ እንደከተተው ለመገመት ጊዜ አልፎታል። “የራሴ ነገር ነው ያስደነቀኝ። ይህን ልብ ወለድ የመሰለ ነገር እየነገርክ የመጣሁበትን ጉዳይ አዘናግተህ አጃጃልከኝ። በል ወዳጄ ስልኩን ደግመህ ደውልልኝ” አለና ሲጋራውን ወርውሮ ከቆመበት መስኮት ወደ ሻምበላ ጠረጴዛ ተጣደፈ።

ሻምበላ ግራ የተጋባ የሚመስለውን ፊቱን በቅሬታ ፈገግታ አፍክቶ የሰልኩን እጅታ አነሳና ቁጥሩን አሸከረከረ። ዐይኖቹ ግን እየሰረቁ የጠበቃውን ገጽታ ያጠናሉ።

“ሃሎ፣ አሁንም አልጫረሱም? ጥሩ እንግዲያው እንደመጡ እንዲደውሉልኝ ይሁን...” ስልኩን ዘጋና እጆቹን አጣምሮ ጠበቃውን ይመለከተው ጀመር።

“አልተገኘም?” አለ ጠበቃው እየተጣደፈ።
“አሁንም ከስብሰባው አልወጡም”

ጠበቃው ሰዓቱን ተመለከተና “በቃ፣ ጠዋት እደውልልሃለሁ። ለጊዜው በር ላይ ያቆምኳትን ሆሜር ላሳይህ” አለ የሻምበላን ጥርጣሬ ከአዕምሮው ውስጥ ለመፋቅ።

ሻምበላ ፈጥኖ ተነሳና ተያይዘው የጠበቃው መኪና ወደቆመችበት አመሩ። መኪናዋን እየተዘዋወረ ከተመለከተ በኋላ ራሱን በሀዘኔታ እየነቀነቀ “አራቁተዋት የለም እንዴ? እንግዲህ እድል ከረዳህ የተቻለኝን ለማድረግ እሞክራለሁ... ነገ ደውልልኝ።” አለና እጁን ለስንብት ዘረጋለት።

ጠበቃው “እንደምትረዳኝ ተስፋ አደርጋለሁ... ደህና አምሽ” አለና ፈጥኖ ወደ መኪናው በመግባት ሞተሩን ቀስቅሶ ተፈተለከ። ሻምበላ ግን ከቆመበት ላይንቀሳቀስ ዐይኖቹን የጠበቃው መኪና ወደ ሄደችበት አቅጣጫ በብዙ አድርጎ ማሰብ ጀመረ።

ጠበቃው የመኪናው መብራት በመሰረቁ ምክንያት ብቻ ነው የቢሮዩን በር ያንኳኳው? በቶቶታዋ ታሪክ ለምን ያን ያህል ተመሰጠ? የመኪናዋን ባለንብረትና ወንጀለኞቹ ሊገኙ አለመቻላቸውን ስነግረው

እንደዚያ ያስፈነድቀው ምንድነው? የሚሉ ጥያቄዎች በጭንቅላቱ ውስጥ እየጠፉ እረፍት ነሱት።

ሻምበላ ከጠበቃው ሊደብቅ የቻለው አንድ ሚስጥር ብቻ ነበር። ከተቶታዋ መኪና ላይ ከተወሰዱት እሻራዎች መካከል የአንድ ሰው አሻራ ከተለያዩ ቦታዎች ላይ በብዛት በመገኘቱ አሻራው ከፖሊስ የአሻራ መዛግብት ጋር ተገናዝቧል። ይህ ውጤት ደግሞ እጅግ ውስብስብ የሆነ ችግር ፈጠረ።

የተገኘው አሻራ ናፖሊዮን አምባው የተሰኘ ሰው በአየር ወለድ ሠራዊት ውስጥ ሲቀጠር ከሰጠው አሻራ ጋር ተመሳሳይ ሆኖ ተገኘ! ይኼኔ ሻምበላ ጊዜ ሳይወሰድ ወደ አየር ወለድ ጠቅላይ መምሪያ ይገባለታል። የመምሪያው ባለስልጣኖች ከአየር ወለድ አዛዦች ጋር በመነጋገር የተባለውን ሰው ማንነት ለማወቅ መዛግብት እንዲገኝበት ያደርጋሉ። የተገኘው ውጤትም ሻምበላን ራሱ እስኪዘር ድረስ እንዲገረም ያደርገዋል። “ናፖሊዮን አምባው በኤርትራ ግንባር ከረን ላይ በግዳጅ ላይ ሳለ ተገድሏል!” ይላል መረጃው።

ሻምበላ እየተጠራጠረና እየተገረመ ናፖሊዮን በሠራዊቱ ውስጥ ሲቀጠር የሰጠውን ፎቶግራፍና አድራሻ በመውሰድ ወደ ቢሮው ይመለሳል። አሻራው እንደገና እንዲገናዘብ ቢያስደርግም ውጤቱ ያው የመጀመሪያው ሆኖ ተገኘ። የሞተ ሰው መቃብር ፈንቅሎ ወንጀል ፈጸመ? ወይንስ ናፖሊዮን አምባው አሁንም በህይወት አለ? ሻምበላ ግራ እንደተጋባ ናፖሊዮን በሠራዊቱ ውስጥ ሲቀጠር የሰጠውን አድራሻ መሠረት በማድረግ ፍለጋውን ቀጠለ።

በተጠቀሰው አድራሻ ሲሄድ ያጋጠመው ግን አንድ ትልቅ ቡና ቤት ነበር። የቡና ቤት ባለቤት ነች የተባለችውን ሴት አስጠርቶ ውሰኪ እየጋበዘ አነጋገራት። አንድ ሺ ያህል ፖሊሳዊ የጥያቄ ዘዴዎችን ተጠቅሞ ስለ ናፖሊዮን የምታውቀውን ሁሉ እንድትነግረው ወተወታት።

“አልፎ አልፎ እንኳ አንቺ ዘንድ ብትም አይል?”
“ከኔ ዘንድ... ቂቂቂ ... እኔ ዘንድ ግ ድርሻ ሳይል ስንት አመቱ! ገና አገጨ ላይ ጢም ማቆጥቆጥ ሲጀምር ነው ልቡ ተነፍቶ ረግጠኝ የወጣው...”

“በአየር ወለድ ሠራዊት ውስጥ ስለመቀጠሩ የምታውቁት ነገር የለም?”

“... ፍፖሊዮን? አይ ሻምበላዬ እረ ይሂንክ ሰው
አይሰግብም ራሪ እኮ ነው... ልሱ ከሱሽ የተሠራ ነው የሚመስለኝ ...
እና ይህን አየር ወለድ ምናምን የሚል የሰው ወራ አይሰው እርግጠኛ
ሃኝ ጭድ ተራ ወይም አከገባሉ ተራ ቢሄዱ አሁኑኑ ያገኙታል ... እኔ
መድረሻውን መች አግኑት?!” ቁቁቂ...”

ሻምበላ ይበልጠን ግራ ተጋባ። በአንድ ሺ ጥያቄ ጭንቅላቷን
እንቁረው፣ እርሷም በአንድ ሺ የማይረባ መልሷ ናላውን
አሽከረከረችው። በመጨረሻም ሲፈልጋት ቢሮው ድረስ አስጠርቶ
እንደሚያጋግራት ገልጸ ጥላት ወጣ።

በዚህ ግን ተስፋ አልቆረጠም። የዚህ ወንጀል ጉዳይ የአንጀራ
ገመዱን የሚያስረዝም ወይ የሚያሳጥር መሆኑን ተረድቷል።
ከአልቆኛና ከመንግስት ባለስልጣኖች በየቀኑ እየተወለደ የሚደርስበት
የማስጠንቀቂያ የሰልክ ጥሪ ቀንና ሌሊት እረፍት ነቆ ያባገገዋል።

ከአየር ወለድ ሠራዊት ያገኘውን የፍፖሊዮን አምባውን
ፎቶግራፍ ይዞ በተከሰ ልውውጡ ወቅት ቆሰሎ ለህክምና ወደ ዳግማዊ
ምንጊሊክ ሆስፒታል ተልኮ ወደተኛው የፈናካ ፖሊስ አባል ደግሞ
ሮጠ።

በማገም ላይ ያለውን ቁሰለኛ ያገኘው ከመኝታ ክፍሉ ወጥቶ
በረንዳ ላይ ፀሐይ ሲሞቅ ነበር። ሰላምታ ከሰጠው፣ ማንነቱን
ከገለጸለትና መታወቂያውንም ካሳየው በኋላ ስለተፈጸመው ወንጀል
እንዲያጫውተው ጠየቀው። ቁሰለኛው ሻምበላ ከዚህ ቀደም የሰማውን
ታሪክ ደገመለት።

ተካልኝ ባልኛ ገግግሩን ሲጨርስ ሻምበላ “በተከሰ ልውውጡ
ወቅት አምልጧል የተባለውን ወንጀለኛ አሁን ብታየው ልታስታውሰው
ትችላለህ?” ሲል ጠየቀው።

ፖሊሱ በራ ጭንቅላቱን እያከከ ብዙ ሲያሰብ ከቆየ በኋላ
“ምናልባት” የሚል መልስ ሰጠው።

በብዛት እንዲታተሙና በፖሊሶች እጅ እንዲገቡ ካደረጋቸው
የፍፖሊዮን ፎቶግራፎች ውስጥ አንዱን አውጥቶ ከሌሎች ሁለት
የተለያዩ ግለሰቦች ፎቶግራፎች ጋር በማቀላቀል ለቁሰለኛው እየሰጠ
“ከዚህ ሦስት ፎቶግራፎች ውስጥ ወንጀለኛው የቱ ነው ብለህ
ትገምታለህ?” ሲል ጠየቀው። ቁሰለኛው ፖሊስ ሦስቱንም ፎቶግራፎች
እየደጋገመ ሲያያቸው ቆየና “ከዚህ ውስጥ አይደለም” አለ

በርግጠኝነት። በሻምበላ ልቦና ውስጥ የወንጀለኛውን ግንኙነት ለግወቅ
ጭጭራ ትል የነበረበት የመጨረሻ ጥላቻ ወደመች።

“እስኪ እንደገና ተመልክታቸው” አለ ተስፋውን እንደቆረጠ።
ፖሊሱ ዳግማዊ ፎቶግራፎችን መልክት መልክት አደረገና ራሱን
በአለታ ነቀነቀ። “በጭራሽ ከነዚህ መካከል አይደለም።”

“ያን ያህል እንዴት እርግጠኛ ሆንክ?” ሻምበላ በብሰጭት
አፈጠጠበት።

“እንዴት ግለት?” ቁሰለኛው ግምባሩን ቋጥሮ ጥያቄውን
በጥያቄ መለሰለት።

“አንድ ቀን ... ያውም ለተወሰኑ ደቂቃዎች በተፋፋሪ የተከሰ
ልውውጥ መሃል ያኖኸውን ሰው በርግጠኝነት አስታውሰህ፣ በፎቶግራፉ
ብቻ ነው አይደለም ለማለት እንዴት ደፈርክ?”

“የጠየቁኝን ነው የመለስኩት ጌታዬ”

ሻምበላ ከሦስቱ ፎቶግራፎች ውስጥ የፍፖሊዮንን መርጦ
በማውጣት “እስኪ ይሂኛውን ተመልክተው፣ የእመሰጠው ወንጀለኛ
ይህ አይደለም?” አለው። ቁሰለኛው በሰለቸ ስሜት ፎቶግራፉን
ተቀብሎ ሲመለከተው ቆየና “አይደለም” በማለት መለሰለት።

ሻምበላ ፎቶግራፉን መንጭቆ ወሰደ ራሱን በንዴት እያወዛወዘ
“ያልመለከልኝ ጥያቄ አለ። እንዴት እርግጠኛ ሆንክ?” ሲል ዳግም
ሮኸ።

“ለምን ያስጨንቁኛል ጌታዬ። በመለኮት ችርነት ከሞት
ተረፍኩ በደ እርዳታ ስለ እርሶ ደግሞ ምን ፍጠር ነው የሚለኝ? ይህ
ፎቶግራፍ የወንጀለኛው ፎቶግራፍ ነው ብልጦ እንዴት እርግጠኛ
ሆንክ? ብለው አይጠይቁኝም ነበር? የጠየቁኝ ግምቴን ነው...
ትክክለኛውን ግምቴን ደግሞ ነገራዎታለህ።” አለና እንደ ህገን ልጅ
ተገግግጧል።

“ጥሩ ነዚህ ሆስፒታል ውስጥ ምን ያህል ጊዜ ትቆያለህ?”
“ቁሰሉ ስላልጠገኑ ገና ብዙ ጊዜ እቆያለሁ”

ሻምበላ የማስታወሻ ደብተርና ብዕር አውጥቶ “አዲስ አበባ
በምትቆይበት ጊዜ የምታረፈው የት ነው? የመኖሪያ ሰፈርህ ግለቱ
ነው?” ሲል ጠየቀው።

"ራጉኤል!"

"ከፍተኛና ቀበሌ፣ የቤት ቁጥሩንም ንገረኝ..."

ቁስለኛው በዐይኖቹ ላይ የሲጋትና የጥርጣሬ ጥላ እንዳንጀበበ አድራሻውን ሰጠውና እያንከሰ ወደ ህክምና ክፍሉ ጥሎት ገባ።

የሻምበሉ አዕምሮ በበርካታ ጥያቄዎች እንደተወጠረ መኪናውን አስነስቶ የሆሰፒታሉን ቅጥር ግቢ ለቆ ወጣ።

ይህ በሆነ በአራተኛው ቀን ወደ ሆስፒታሉ ቢሄድ ቀደም ሲል በተገናኙበት ዕለት ከሆሰፒታሉ በራሱ ጥያቄና ውትወታ መውጣቱን ሰማ። በሰጠው አድራሻ መሠረት ሂዶ ቢጠይቅም በዚያ ስም የሚታወቅ ሰው የለም። የሻምበሉ ራስ በብሰጭት ሲፈነዳ ምንም አልቀረውም።

ጠበቃውን ሸኝቶ ከቆመበት ቦታ እንዳለ ይህን ሁሉ ሲያሰላስል አንድ ሀሳብ በሀሊናው ውስጥ ብልጭ አለና የኤሌትሪክ ሞገድ ያህል ሰውነቱን ነዘረው። ጠበቃው የመኪናዬ መብራቶች ተሰረቁ ያለው ራጉኤል አካባቢ ነው። ጠበቃውና ቁስለኛው ከወንጀሉ ጋር ግንኙነት ይኖራቸዋል? ወይንስ ያጋጣሚ ጉዳይ ነው?

የሻምበሉ አዕምሮ ባጋጣሚ ሊሆን ይችላል የሚለውን ሃሳብ አልተቀበለውም። የጠበቃው በቶቶታዎ ታሪክ መመሰገንና በመጨረሻ የወንጀለኞቹ ማንነት አለመታወቅን ሲነግረው የተሰማውን ደስታ ሲያስታውስ "አለ ነገር!" አለና ራሱን በእምነታ ነቀነቀ። ውሉ የጠፋበትን ምስቅልቅል ወንጀል ጫፍ ለመጨበጥ አሁን ትንሽ ጭላንጭል ታየችው። ካለበት ሳይንቀሳቀስ ደንዘዘ እንደቆመ።

"አጭማለኩት እኮ ጌታዬ!" የሚል ደምፅ ሰማ። ወደ ጎላው ዞር ሲል ሳጅን ደረቱን እንደነፋ እጅጌውን እየጠቀለለ ቆግሏል።

"ማንን?"

"ሴተኛ አዳሪዎን የዘረፋትን ዐይን አውጣ ሌባ..."

"አመነልህ?"

"ይችን ይወዳል የሰውዬው ልጅ!... በልጅነቱ ከእናቱ መቀነት የሰረቃትን ሳንቲም ሳይቀር ነው ያስቆጠርኩት"

ሻምበሉ ሳይወድ ፈገገ አለ። አሁን ስለ አንድ ተራ ሌባ ጉዳይ የሚያስብበት ሰዓት አይደለም። በእንጀራው ላይ በመጣ ከፍተኛ የወንጀል ጉዳይ እንደተመሰጠ ለሳጅን ማን በነገረው።

ሦስቱን የጥርጣሬ ነጥቦች የናፖሊዮንን እናት የቁስለኛውን ፖሊስና የጠበቃውን እንቅስቃሴ ለመከታተል የሚረዳውን አዲስ

ጥርጣሬም ለመንደፍ ወደ ቢሮው ሮጠ። ሳጅን በመገረም አፋን እንደከፈተ ይመለከተው ነበር።